

העולם הזה

האשה

שגורלה

מסעיר

את

העולם

דורה בלוק

תשקיף

בניהם של אח"מים

בין פושטי אנטבה

בין חיילי צה"ל, שנמלכו חלק במשימה כאנטבה, היו גם כמה חיילים שהם בניהם של אישים בכורים-מאד. כך, למשל, נמלך חלק בפעולה בנו של אחד מאנשי צמרת המדינה.

חייל אחר שהשתתף במיבצע הוא בנו של אישיות בכירה, ששכלה בן אחר שלה במלחמת יום-הכיפורים. כאשר נודע לרמטכ"ל על הימצאות הבן השני בין החיילים באנטבה, הוא הגיב על כך בחומרה.

הרמטכ"ל מוע

פירסום שומרון

פירסום בינלאומי, שעמד להינתן לקצין-חי"ר וצנחנים ראשי, תת-אלוף דן שומרון, כמי שעמד בראש הפושטים על שדה-התעופה של אנטבה, נמנע ברגע האחרון עלידי הרמטכ"ל, שביקש למנוע פירסום-יותר לקצינים בודדים שנטלו חלק במיבצע.

אחרי שדן שומרון הוצג כמו שעמד בראש מיבצע שחרור החופים מטוס "איריספראנס", ביקשו מיספר שבועונים אירופיים לפרסם על שעריהם תמונות-צבע של דן שומרון. בהיעדר תמונות טובות, ביקשו פוכנויות-הצילומים רשות לצבא את שומרון צילומי-צבע, לצורך זה.

אחרי שהבקשה עוכבה במשך יום שלם, היא נענתה לבסוף בשלילה. אחד השבועונים שהושב ריקם היה שבועון-החדשות הצרפתי "לאנספרס". שכתוצאה מהסירוב נאלץ להדפיס תמונות-צבע קטנה של שומרון, בין תמונות אחרות משיבת החטופים.

הניסים שהתחוללו

במיבצע אנטבה

נוסף לכשרם המיבצעי של חיילי צה"ל, סייעה להצלחת הפשיטה באנטבה שורה שלמה של ניסים, שלא ניתן היה לחזותם מראש. המאמינים שבין חיילי צה"ל, שנטלו חלק במיבצע, מסתכנים על ניסים אלה כהוכחה שמן השמיים סייעו להצלחת המיבצע.

הנס הראשון אירע בעת שמטוסי הרקולט של חיל-האוויר, שהטיסו את הפושטים, התקרבו לתחום אוגנדה, בטיסה מעל אגם ויקטוריה, השמיים באיור זה היו מכוסים ענני-גשם צפופים, שמנעו כל ראות, ועלולים היו להקשות על הנחיתה במסלולי נמל-התעופה של אנטבה.

אולם כאשר התקרבו המטוסים לאנטבה עצמה הסתבר, מעשה-ניסים, כי דווקא מועד לשרדה-התעופה נוצרה קרחת בתוך העננים, והשמיים מעד המסלולים היו נקיים וצלולים, ללא סימני-ענן קל ביותר, דבר שהקל על הנחיתה.

הנס השני אירע בעת שההרקולטים המריאו עם הפושטים והמסוחררים מאנטבה. כל שלושת ההרקולטים המריאו מעל גבי המסלולים החשוכים ללא תקלה.

הרקולט "הרקולט" הרביעי, שבו היה הכוח המאסף של הפושטים, כימעט שנמל לתעלה שבצר המסלול. בשל החשיכה סבר קברניט המטוס כי הקו הכהן, שסימן את קצה המסלול, הוא הקו המסמן את מרכז המסלול, סטה לצד וגלגליו כימעט גישו אל התעלה. ברגע האחרון הבחין קברניט במשיגה, תיקן את המשיגה ומנע אסון גדול. גילויים אלה כלולים בספר מיבצע אוגנדה, שכתב העיתונאי אורי דן, הספר הראשון שהופיע על

המיבצע. את רעיון הפקתו המחירה של הספר יום וביצע נחמן אוריאל, המנכ"ל החדש של הוצאת כתר שבעבר, בעת שהיה מנכ"ל עם עובד, הוציא לאור את דו"ח ועדת-אגרנט 24 שעות בלבד אחרי פירסומו.

חת אלוף יהיה

מוכ"ל תל-אביב

שוכה במיקרו לתפקיד מנכ"ל שירותי העירייה בתל-אביב, עומד לפרוש מתפקידו ומצה"ל, ולהיכנס לתפקידו תוך זמן קצר. עד כה נכללו במיוסגרת תפקיד זה בעיקר תפקידי שדיטה על מנגנון עובדי-העירייה. אולם נראה כי בדת ראשי-העיר, שלמה ("צ'יצ'") להט, להרחיב את מיוסגרת סמכויותיו של מנהל-שירותי-העירייה, ולהפכו בהדרגה מעין מנכ"ל של העירייה כולה.

עשרות מיליוני דולרים

יזרמו

בעיקבות המיבצע

לסחות ארבע חברות-סרטים הוליוודיות נאבקת

אלמות דדו

גמלה לדיין

תלמה אלעזר, אלמנתו של רבי-אלוף (מיל.) דוד אלעזר, גמלה לשרה-ב"ר טחון לשעבר, משה דיין, על הפגיעה שפגע בה בעת שבא לנחמה אחרי מותו של דדו. דיין ביקש אז, מדפי ניה, רשות לבוא לבקר. כאשר ניתנה לו הרשות, הוא הופיע בבית אלעזר כלוויית צלם. למחרת פורסם צילום ביקורי-הניחומים שלו אצל האלמנה. לאחרונה ביקש דיין שוב רשות לבוא לביקורי-הניחומים אצל המיטפחה. תלמה הגיבה בנוסף: "אבל אל תשכח להביא צלם!" בעיקבות הערה זו העדיף דיין שלא לערוך את הביקור המתוכנן.

זוהי בשיאן שלמה בלעז מצי במסגרת מאכל וצה"ל בהפקת סרט על מיבצע אנטבה. עד כה עדיין לא הובטחה הבילעודיות אף לאחת מהן, והטיפול בבקשות הועבר ממישרד-הביטחון לידי מישרד-המיסחר-התעשייה. בהצעות שהועדו עד כה, מדובר על הזרמת כספים בסדר גודל של 15-10 מיליון דולר להפקת כל אחד מהסרטים בארץ. לא מן הנמנע שלבסוף יוחלט על שיתוף-פעולה עם החברה שתזרים לארץ את הסכום הגדול ביותר כמטבע זר.

עוזרו של בר-לב

גורש

מהמישמרת

כועז אפלכאום, עוזרו של שר-המיסחר והתעשייה, חיים ברידל, גורש מהמישמרת הצעירה של מופלגת-העבודה, שבה הוא חבר מזה שנים אחדות.

מוכר המישמרת, נתן רבנו, הודיע בישיבת המזכירות של המישמרת, כי אפלכאום תודח מכל תפקידיו וגורש מהמישמרת. העילה לצעד זה: התנגדותו של אפלכאום לרענון, ומאמר שאותו פירסם אפלכאום במעריב, שבו תקף את נהגת המישמרת הצעירה. אפלכאום שוקל עתה אילו צעדים מיספטיים לנקוט בתגובה על הדחתו.

מתיחות רבה

בין משל לרבינוביץ

המתיחות בין שרי-האוצר יהושע רבינוביץ לבין מוכ"ל ההסתדרות ירוחם משל הגיעה לאחרונה לשיא חדש, אחרי שמשל התבטא, בחוג פגור, כחריפות רבה על שרי-האוצר ומדיניותו הכלכלית והחברתית. בין השאר אמר משל על רבינוביץ: "הוא עתיד להביא את האסון הגדול ביותר על תנועת-העבודה... הימין יצטרך לרשום את רבינוביץ בספר-הזהב... חוסר-הריגשיות שלו כלפי ציבור-הפועלים עלול לגרום למפולת."

עזר מגייס כוחות

חדשים לליכוד

מתוך מטרה לנפץ את דימויו של הליכוד כגוף פוליטי מאובן, שמנהיגיו לא התחלפו זה שנות דור, מנסה אלוף (מיל.) עזר וייצמן לגייס לשורות הליכוד שורה של אישים חדשים, שירעננו את גלריית האישים של המפלגה. בין השאר מתנהד מיבצע הגיוס של וייצמן כתחום האקדמי ובתחום הצבאי, בקרב קצינים בכירים העומדים להשתחרר בעתיד הקרוב משירותם הצבאי.

כפר-צוללנים

מוקם באופירה

כפר-נופש מיוחד, המיועד לשמש בסיס לצוללנים העוסקים בספורט התת-ימי, מוקם תולך בקירבת אופירה וירושלם, כנראה, לקראת הקיץ הבא. הצורך בהקמת מרכז מעין זה נבע מן הגידול בתיירות לים-סוף, המהווה מוקד משיכה לצוללנים מכל רחבי העולם, בשל הנופים התת-ימיים המיוחדים שלו. כיום אין קיימים באופירה כל בתי-נופש ובתי הארחה המיועדים לקלוט תיירים. הקמת הכפר היא פרי יוזמה פרטית.

הרוצה בהמחאה -

ימתין יומיים

כל הרוצה בפיקסיה-המחאות מסניף הכנק שלו, יצטרך להמתין בעתיד יומיים מעת ההזמנה ועד קבלת ההמחאות. הסיבה: הבנקים עוברים לשיטת ההמחאות המגנטיות, ועליהם להדפיס את המיספר המגנטי על ההמחאות ביחידת הדפסה מרבית.

עד כה היה פקיד-בנק מטביע את מיספר החשבון בחותמת-יד, וההמחאות היו נמסרות מייד עם ההזמנה.

התקרילב

לאישיות בכירה

אישיות בכירה, ששמה אווכר בקשר למאורעות שאירעו באחרונה, ארשי מזה בכיתת-חולים במצב-חמור, אחרי שזקתה בהתקרילב. אחרי שהייה של יומיים ביחידה לטיפול נמרץ כחולני לב, יצאה האישיות ממכלל סכנה.

הבחירה
של
מלכות
היופי

כמשב רוח רענן ביום קיץ חם...

כך תחושי את ההסובבים אותך כאשר תשתמשי באחד מארבעת הריחות המפתים בסידרת "קויק פרש" מתוצרת חברת "מדיליין" השוויצרית: "פרינטון" באריזה כחולה "ספורט" באריזה ורודה "אינטרמצו" באריזה חומה "אנטי-פרספירנט" באריזה ירוקה

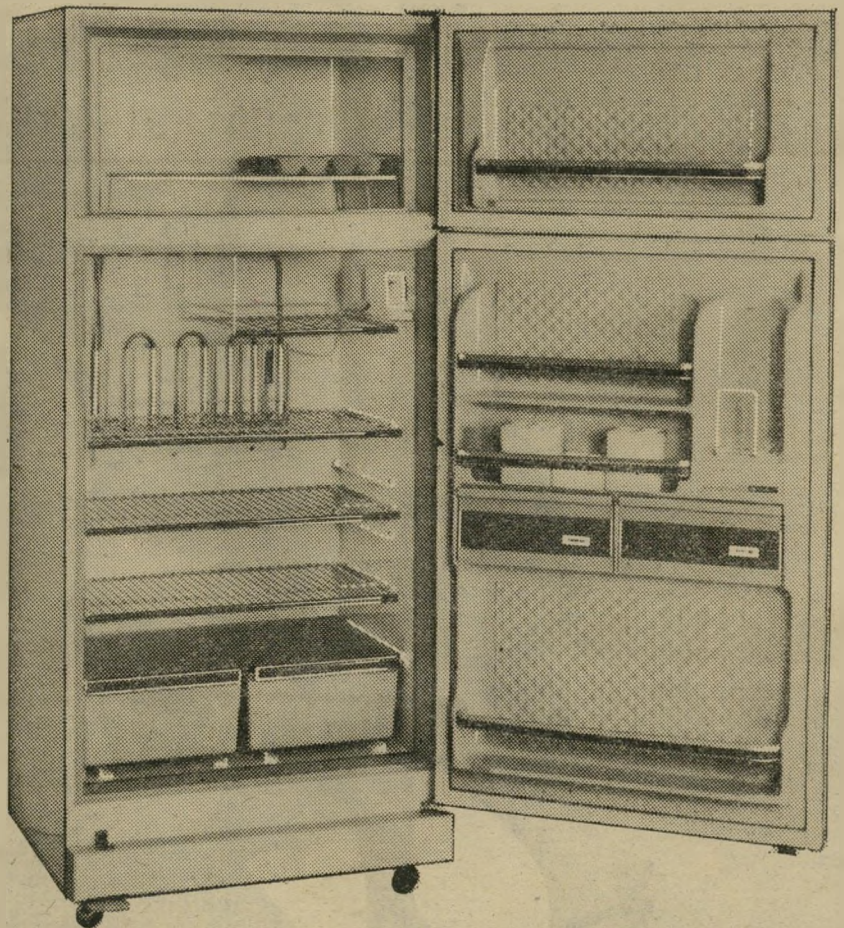
להגברת בטחונך העצמי ולשלמות נשיותך השתמשי ב"בידקס", דיאודורנט נשי אינטימי יעיל ועדין שפותח ע"י גינקולוגים ב-3 ריחות נפלאים: "קלאסיק" באריזה לבנה, "דיסקרט" - באריזה כחולה, "יאסמין" - באריזה ורודה. מופץ ע"י יצהר בע"מ. לקשיג בכל בתי המרקחת והתמרוקיות.

מלא את הדירה ב- תדיראן

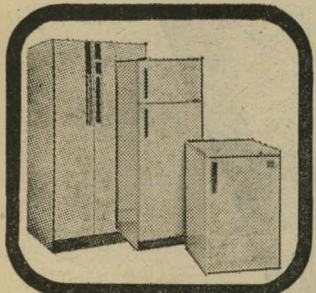

מקרר ההצלחה תדיראן 400

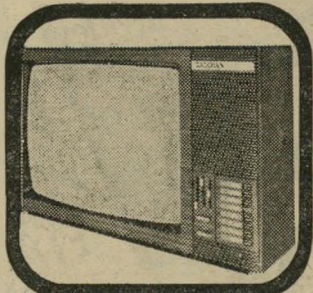
המקרר האידיאלי לבית הישראלי. המקרר המשוכלל הסתקדם והמתאים במיוחד לתנאי הארץ. מקרר תדיראן 400 הוא סיפור הצלחה שנמכר לצרכנים רבים וכולם מרוצים תכולתו של תדיראן 400 מירבית והוא מיוצר מחומרים בלתי מחלידים ובמיגון צבעים המתאים לכל סביבה.

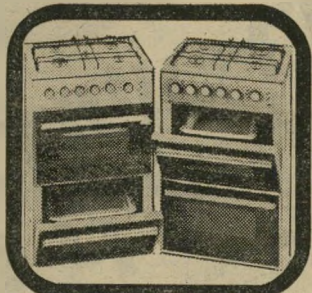
קנה את מוצרי תדיראן

מקרר תדיראן 550 - מקרר תדיראן 285 מקפיא תדיראן 140
מקרר תדיראן 550 - עם שתי דלתות אנכיות - side-by-side פועל בשיתוף No Frost
תדיראן 285 ומקפיא תדיראן 140 שייכים למשפחה המפוארת של מקררי תדיראן.
מקרר תדיראן 285 מצטיין ביתרונות ובשכלולים המיוחדים של מקרר תדיראן 400 - מקרר ההצלחה, ובזכות ממדיו הקומפקטיים הוא מתאים במיוחד לזוגות צעירים ולמשפחות קטנות. מקפיא תדיראן 140 החוספת האידיאלית לכל מקרר. חוסך הוצאות וזמן עיי הקפאת המזון לחקופה של חודשים רבים.

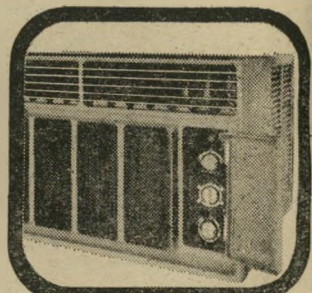
טלוויזיות תדיראן
טלוויזיות תדיראן בשני הגדלים 12 ו-24" הן בעלות "זכרון אלקטרוני" שהוא תכנון טרניסטורי חדשני של תדיראן. איכות מירבית של התמונה, יצוב אלקטרוני מהקדם, במיוחד במסגרת ועיצוב אירופי מודרני במגוון צבעים הופכים את טלוויזיות תדיראן לטובות ולאמינות מכולן.

תנורי תדיראן
יש לך הרבה סיבות טובות לקנות את תנורי תדיראן החדשים. תנורי תדיראן ב-4 דגמים ובמיגון צבעים, פועלים בשיתוף ניקוי עצמי (Self Cleaning).
תנורי תדיראן הם המילה האחרונה כשהמדובר בשכלול ובעיצוב תנורי בישול ואפיה.
העובדה שהתנורים הם של תדיראן ואסרת בעצם הכל.

השילוב הסטריאופוני של תדיראן
4 מוצרים שהם מן הטובים בעולם, מרכיבים את המערכת האידיאלית והיא מובאת ע"י ענק האלקטרוניקה תדיראן.
* מגברים בעלי עוצמה כפולה זריגשות גבוהה Harman Kardon.
* רמקולים מתוצרת חברת JBL פאר החוצרת האמריקאית.
* פטיפון CEC שהוא מתוצרת יפאן. על הקשר בין היפאנים והאלקטרוניקה יודע בעצם כל ילד.
* אוזניות Superex (דגם TL-3) הן מה רגישות ומעולות שהן סביאות את אולם הקונצרטים לביחך.

מזגני תדיראן
מזגני אויר תדיראן הם הטובים ביותר היפים ביותר והמוצלחים. מדוע?
כי הם מעניקים קרור וחיומום מקסימליים ביחידת קומפקטית. כי הם מעוצבים ומתוכננים להשתלב עם צבעי ביתך או משרדך. כי הם עושים עבודה גדולה ובעשש. קט.
כי הם מטהרים אויר, סופגים עשן ולחות, חסכוניים בחשמל.

מה שטוב לצרכן מוצרי תדיראן

להשיג בהנחיות המוכרות ובסיפיי תדיראן: תל-אביב: רח' קרליבך 27 טל. 285151. ירושלים: רח' שמאי 9 טל. 234067, 231315. חיפה: ככר מאירהוף 5 קרית אליעזר טל. 3-11232. באר-שבע: רח' החלוץ 128 טל. 36565. נתניה: רח' שער הגיא 1.

מקררים • מזגני אויר • טלוויזיות • מערכות סטריאו • תנורי אפיה ובישול • שואכי אבק • סוללות • רדיו למכוניות • מוצרי תאורה • קופות רושמות

לפני 25 שנה

גיליון "העולם הזה", שיצא לפני 25 שנה בדיוק, הציג בסידרה "עולמו של האיש הקטן" כתבה מצוינת למת על דמיון פלמיש, תושב לונדון בתקופת הקיצוב האחר-מלחמתי. בגיליון כוללת גם סידרת-התחקיר רים על מצעני המיפולגות, ביטוי ביוזי אתה מהלוי": והפעם על המדינה כמרחב. המועד הקרב של הכתי רות לכנסת מיוצג, בגיליון, בעמוד תמונות של הארץ תה האחרונה כמיוזון הכנסת, כאשר הפועדים הם: רוב יוסף, פליה בן-גוריון, משה סנה, מנחם בגין, ישי ראז ושיהו ופינחס לכוך. כתבת-החקיר נוספת על הבחירות היא "דינגוף 97/99 בוחר" — ובה ניתוח

הציוד במיפולגות מטעם דירי בית משותף אחר בתל-אביב. נערת-השער היא סוזי בת היצ' אשר מהקקת גלדיה, על רקע מודעות הבחירות, וקובעת "ההכנסות נמסות אחרי הבחירות כמו גלדיה."

הספר על פליטות הפה ושגאות-הלשון שהושמעו בכנסת

★ האם השיר "אודי חמודי" הוא תערוכת של ולס וינאי

ומג'ינת רחוב רוסית ★ הישראלי שירד לדמשק

"העולם הזה" 715, התאריך: 12.7.51

או שאודי חמודי אינו מהוות תערוכת של ולס וינאי ומג'ינת-רחוב רוסית. אם כלניות הוא שיר "חקיני אשר נכ- תב על טהרת השלאגר הפולני", ידונו אחר רים. כי דעתו של בעל-היובל בענייני בני קורת מוסיקאלית אינה מעניינת אותי ביו- תר, למרות שלפי דבריו, אשר הודפסו ב- תוכניה לקונצרט שלו: "...נחום גרדי הוא הקומפוזיטור המוכשר המקורי והפורח ביו- תר בישראל, והסמכות הגדולה ביותר בעור- לם כולו בענייני המוסיקה היהודית ה- עתיקה והחדשה" (איזו צניעות משכונתו). משה וילנסקי, תל-אביב

העם

מה הם חושבים. ומה?

"מה הם חושבים. מה?" אמר ככעס פקיד-בנק בגיל העמידה, כשעמד לפני לוח-המודעות וקרא את כרוזי המיפולגות השונות. לא הוא בלבד שאל שאלה זו. אם לדון לפי רמת התעמולה המיפולגתית, הרי הבור- חר הישראלי הממוצע הוא נער בן 8, ששיכלו מסגר במיקצת, קלי-אמונה ונעדר חושי-ביקורת.

המור ביותר אינו המידה הגדושה של הדמגוגיה, שהיא טיבעית במילחמת-בחי- רות. אלא היעדר שאר סוגי התעמולה — ההסברה ההגיונית, הניתוח הצלול, השכר בשאלות-היסוד האמיתיות. במקום זה מעתיקה אחת מרעותה את סיסמאותיה הסרות-התוכן, לפעמים בצורה מגוחכת. בבת-הקולנוע מוצגות, בהשקפה שתי מו- דעות — אחת של מפא"י ואחת של ציר- גים-כללים — ששתיהן אומרות בדיוק את אותו הדבר: חשוב על עתיד הילדים, בחר בנו.

נקמת-הבוחרים, הרתי-הסכנות: אישיות כימעט-מוחלטת לגבי מילחמת-הבחירות. תייר יהודי, שירד מן המטוס בלוד והס- תובכ שעתים בתל-אביב, שאל בתמימות: "האם הבחירות נידחו?"

המשק

מחוייבים להפסיד?

"לא ניתן להרוס מיפעל ותיק של אחד מחברינו!" צעקי תעשייני-המוזון, שנתאס- פו לשיבה יוצאת-מן-הכלל במתאחדום-יב-ע- ליתעשייה. היום הוא המטוס בלוד והס- המשיכו בוויכוח הסוער המשתתפים. יש לפעול מייד!

למעלה מ-3 חודשים נמשכת השביתה במפעלי-הביסקוויטים של פרומין ביר-י- שלים. הפועלים תובעים העלאה של שכר- העבודה בגובה של 35 אחוז. בעל המי-פ- על מסכים. אולם תובע העלאה מקבילה של מחירי-התוצרת. הממשלה אינה מעו-י- יינת כעת בביסקוויטים. התוצאה: הסיכ- סוך והשביתה נמשכים.

לבסוף התרגזו יתר התעשיינים: מה יהיה הסוף? ואם זה יקרה לעסיס, מתוך חוסר פירות או ירקות, או לתעשיית האיטירות, מתוך חוסר קמח?

הדיונים נשמרו בסוד, אולם נתגלה ששר- המיסחר קיבל התראה, שתוגש נגדו עתי- רה לבית-הדין-העליון להוציא צו-על-תנאי, שיבוא ויגמק מדוע נמנע מלהעלות את מחירי-התוצרת בתאם להעלאת-השכר. ה- אם בכלל אפשר לכפות על יצרן להמ-י- שיך בעבודה תוך נשיאה בהפסדים? ב-י- תניים הופעלה קרן העזרה ההדדית, וכל התעשיינים משתתפים בנוקים הנגרמים ל- פרומין בעיקבות השביתה.

תעמולה

כל יום בשיר

העיתון הדמשקאי אל-נסר פירסם לפני שבועות מיספר את קורותיו של צעיר יהודי, די, אשר "פותה על-ידי תעמולת-הכוכב הציונית לעלות לישראל". ארץ זבת חלב, רבש וליכונך. לפני כמה ימים נמלט יהודי צעיר, יוצא צר- פת, מישראל לסוריה. לפני שיצא ארץ צרפת הלעיטו אותו בסיפורים על ארץ זבת חלב ודבש, אך כשהגיע לישראל גילה את האמת המרה: במקום שפע ואר- שר — אבטול, מחסור ורעב. כיוון שלא רצה לסבול מתאבי-חיים איומים אלה, החי- לט להסתכן. התגנב לסוריה, נתפס ובי- קש להחזירו לצרפת.

ממקום-מעצרו בסוריה שיגר מיכתב ל-י- קרוביו, ובו תיאר את המצב בישראל. מתוך כוונה טובה (להגן על העולה המאוכזב) משמיט אל-נסר את המשות שהוזכרו במיכתב, אך מוסר אותו, מילבד ואת במלואו:

"אני מקווה כי קיבלתם את מיכתבי האחרון מפלסטין. צירפתי לו את כר- טיטה-אווני ששוב אינני זקוק לו. מיכ- תבכם האחרון גרם לכך שעובתי את פלס- טינה, ועברתי לסוריה. נתקבלתי בסבר- פנים יפות. אני עדיין זוכר את פגישתנו האחרונה כאשר (...) ו...) ניסו לעוץ לי, שעה שאמא בכתה, וסבא ואבא שידלוני לא לנסוע. אולם תמיד הייתי צעיר יותר אחריית. אני מקווה שבעתיד אדע יותר טוב. כי כאשר אדם סובל הוא לומד. מתי אראכם בשנית? רק אלוהים יודע את התשובה. מעולם לא הייתי בכלא, אך גר-

רלי הביא אותי ליהודים המתועבים ולהלכה עם סריגייה-הסוהר. כאשר אחזור לפאריס, אפרסם בעיתונים שיהודים אינם צריכים לעלות לפלסטין, כי שם כולם מלוכ- לכים. אני מאוד מתגעגע לילד (...) כעת אני בכלא, ואינני יודע כמה זמן אשאר בו. אולם אני שבע-רצון, אני אוכל בשך כל יום, דבר שאין לאיש בישראל, משך שמנות החודשים שהייתי בישראל, אי- בדתי 15 ק"ג ממישקלי, והתרגלתי לא להיות בררן, לכן אני אוכל כעת כל שמגישים לי..."

מסקנתו של העיתון: אם יקיימו הער- בים את המצור לתקופה קצרה בלבד, יב- רחו כל תושבי ישראל לארצות מוצאם, כעכברים העוזבים אוניה טובעת.

מכתבים

כלניות ואודי חמודי

התפלאתי מאד לקרוא מעל טורי העולם הזה (711) את דברי נחום גרדי, אשר לרגל יובלו ה-25 מצא לו הודמנות נוחה לנגח אחרים ולשבח את עצמו. מר גרדי נדהם מן העובדה כי השיי רים, שהושרו בארץ לאחר שובו מאר- צות-הברית, נשאו אופי זר וזול, ואז הוא החליט "להתמסר ליצירה עממית, הצריכה לתפוס את מקומה של הגניגה ההמונית הסרטיטעס ומטמטמת-החושים". יפה מאד! אינני בא להגן על היצירות מהסוג הנ"ל, אבל אולי כדאי להזכיר לקומ- פוניוטר הנכבד בזמן קרבות וקרבות שר העם את אשר קרוב לליבו, ומבטא את רגשותיו, ואין לו זמן להתפלפל בבע- יות הסיגנון, אבל למר גרדי רחוקה הרות, שפיעמה בלבותיהם של אלה ששרו בערבות הנגב כנסעם לחיות. כי אז הוא, מר גרדי, במקום לשבח בתוך היישוב וליצור למע- נו וגם לשבח את טעמו, ישב לו בבית- תה מאחורי האוקינוס וסידר קונצרט (שנושאו, כמקובל, היה שופן) משלו באו- למי קרנני...

ומה פיתאום נזכר בכלניות? הן כלניות כבר ירדו כימעט מן הפרק בזמן שובו ארצה. אלא שעם השיר הזה יש לו חשי- בון מיוחד. לשיר יש כנראה חיסרון גדול, והוא: שמחברו איננו גרדי בעצמו. כי כל הדיבורים על טוהרה-הסיגנון אינם אלא פיטפוט גרידא. יזכיה נא מר גרדי כי שירו תשובה לרב החובל הוא שיר עברי,

אנשים

★ ח"כ אברהם אלמליח, הספרדי שהפך מועמד מס' 113 ברשימת מפא"י, ושר בלט בכנסת הראשונה בתיקוני שיגאית הי- דיקוד לחבריו ולכ"ם, פנה לעי- סוק חשוב: הוא מכין לדפוס ספרון עברית בכנסת הראשונה, שיכיל את פליטות-הפה ושגאות-הלשון המשונות שהושמעו בכנסת. מי שהיה חברו לסיעה הספרדית, אליהו אלישר, הוכיח השבוע את יסוד- תו. כממלא מקום ראש-עיריית ירושלים, נפרד ממאירק שאגל, שהעביר את תעי- רוכת תמונותיו לתל-אביב, בנאום אידישי. ★ אותה שעה הגיע ראש-עיריית ירו- שלים שלמה זלמן שרגאי לפאריס, כי- רת צרפת, החוגגת את יום-הולדתה האל- פיים. כמתנת היותו האידיאלוג של סי- פיר דה-גול, ראש עיריית פאריס, ספר תנ"ך בכריכת זהב טהור, מאת "ירו- שלים בת שלוש אלפים השנה". ★ משה אונא, 44, איש ההתיישבות העובדת וח"כ מטעם החזית הדתית, המו- פיע במקום השני ברשימת "הפועל המזי רתי" (בזכות היותו האידיאלוג של סי- עת, למיפנה) מצטיין, אחר בדיקת כל המועמדים הבטוחים לכנסת השנייה, ב- שיא: הוא אב לשיבעה ילדים. ★ אית החזית-הדתית אחר, אליהו מזור, התעשיין האגודאי שלא יחזור ל- כנסת (הוא אחרון ברשימת) היה מלא רוח-ליצנות. כאשר בסיום ישיבות הכנסת צולמו כל ועדות-הכנסת על-ידי הצלם הר- שמי, עלה יחד עם ועדתו — ועדת הכנסת — על גג הבניין, והעיר: "זו הפעם הראשונה שוועדת הכנסת עומדת על הגובה" (14 מטרים מעל לרחוב).

★ אחי הגנרל שרל דה-גול.

התקופה שבה לא היו מקררים חשמליים: קאריקטורה מתוך הסידרה השבועית של דוש על "רותי"

מריאמ

לקיץ עם אוליביה

עץ הזית

© 1997 Olvia Ltd. All rights reserved.

היתה: "למה אתם לא מבקשים ממני עצות לפני שאתם כותבים על צה"ל גם במקרים קודמים?"

"אני לא מבקש עצות", חזר בו ינאי. ביקש מלביא לפנות אל שר הביטחון כדי שיורה לרמטכ"ל ולדובר צה"ל לבטל את המיגבלות שהוטלו על העולם הזה. לביא ביקש להתקשר אליו יותר מאוחר כדי לקבל תשובה. כאשר התקשרו אליו בשעה תשע בבוקר, הודיעה מזכירתו כי יצא מהמשרד ולא יחזור עוד. הוא לא השאיר כל תשובה או הוראה בקשר לעניין בו התבקש לטפל.

באותה שעה בערך הגעתי אל שער המתנה הצבאי לשם עמדו המשוחררים לחזור. פגשתי שם הרבה מידידי העתונאים והצלמים, שהמתינו להיתר להיכנס בשערי המחנה. כיוון שהאוטובוסים עם העתונאים והצלמים מתל-אביב טרם הגיעו לשם, היתה הכניסה בשלב זה אסורה לכל.

או ניגש אלי קצין מיוחדת דובר צה"ל, מכר ותיק שבתוקף תפקידי ככתב-הצבאי של העולם הזה בילינו הרבה בצוותא. הוא היה מתוח ועיניו היו מושפלות. הוא ניסה לדבר אלי, אבל המילים נתקעו בגרונו. ניכר היה עליו שהוא רוצה לומר משהו אלא שלא יכול היה לעשות זאת. לבסוף הפליט רק: "אלי, אני מצטער, אבל קיבלתי הוראה שלפני שאתה נכנס תיפנה לרב-סרן מויאל..." הוא הסתלק מיד מהי מקום.

לא הבנתי את פשר דבריו. כעבור זמן לא רב הגיעו האוטובוסים עמוסי-העתונאים של דובר צה"ל. היו שם אנשים שכל קשר ביניהם וזכין מיקצוע העיתונות הוא מקרי בהחלט. העתונאים שהמתינו ליד השער עלו על האוטובוסים. כדבר טבעי ומוכן מאלי עיליתי גם אני עמם.

ראש רב-הקשר לעיתונות ביחידת דובר צה"ל, רב-סרן מויאל, עצר אותי. אני מצטער, הוא התנצל בפני בקול מבוויש.

לו ולינאי כאחד היו צפויים הפתעות. באותו זמן שהיתי אני באילת. אחרי שהופרכה ידיעה כאילו ינתחו המשוחררים באילת לפני שימשיכו בטיסתם צפונה, עליתי על מטוס ארקיע שיטסני ללוד, שם עמדה להיערך קבלת-הפנים לשבים.

בערך בשעה שש בבוקר התבקש ראש ענף-קשר-לעיתונות, ביחידת דובר צה"ל — שעליה הוטל לארגן את סיקור שיבת החטופים — לאשר לחוליית-כיסוי של העולם הזה להצטרף לאוטובוסים שיסיעו את העתונאים והצלמים ללוד. היה זה אקט פורמאלי בלבד, שכן או עוד לא היה ברור כי הסיקור יהיה פתוח לכל ולא רק לכתבים-צבאיים. כפי שהסתבר מאוחר יותר דאג דובר צה"ל להסעת כל העתונאים, שחפצו בכך ללוד, כולל העתונאים הזרים, הקבועים והמקריים.

קצין-הקשר לעיתונות, רב-סרן מויאל, הודיע בתשובה כי יתן אישור כעבור חמש דקות. הוא אומנם צילצל כעבור חמש דקות. אלא שאז מסר כי אין בפיו תשובה ברורה. דובר צה"ל, תת-אלוף יואל בן פורת, נמצא בדרכו מהבית ללישכתו ואין אפשרות להשיגו.

כעבור עשר דקות נוספות שוב התקשר רב-סרן מויאל. הפעם הוא היה כבר מתודרך ומעודכן. הוא הודיע כי על פי הוראת דובר צה"ל נאסרה על אנשי העולם הזה הנסיעה עם שאר העתונאים ללוד וכן הכניסה לבסיס הצבאי שם תיערך קבלת-הפנים.

בנקודה זו עדיין לא היה ברור ש' מדובר במיבצע צבאי מתוכנן. נוצר הרושם כי מדובר בסך הכל בקפריזה בלתי שקולה של דובר צה"ל, שמצא לו שעת-כשר כדי להיפרע מהעולם הזה על הביקורת שנמתחה בו בשבועות האחרונים כלפי כמה פרשיות שאירעו בצה"ל.

יוסי ינאי התקשר עם יועצי-העיתונות

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386 • תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרים" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן אבינדר • הפצח: "גד" בע"מ • גרופות: "צינוקגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

אינא קרי.

בהתרגשות חסרת-תקדים ובהתרוממות-רוח נדירה, נשארו כמה אנשים קרירי-רוח ושי-לויים, כשהם יודעים מהו הדבר החשוב באמת לעשותו אותו יום: למנוע מהעולם הזה כיסוי עתונאי של הפרשה.

באותו בוקר, בו היה נדמה לאזרחי ישראל שכל צמרת המדינה וצה"ל עוסקת רק בנושא אחד, נערכו ישיבות ותידורו-כים, הועברו הוראות ופקודות-מיבצע וגוייסו כוחות כדי להילחם גם בהעולם הזה.

בשעה ארבע וחצי בבוקר יום הראשון, זמן קצר אחרי שהידעה על הפשיטה פשטה בארץ כאש בשדה-יקוצים, פגש כתב העולם הזה יוסי ינאי, את היועץ לענייני-עיתונות של ראש-הממשלה, דן פתיר, בשער משרד ראש-הממשלה בקריה בתל-אביב. פתיר מסר

כאשר התייצב השבוע הרמטכ"ל רביאלוף מרדכי ("מוטה") גור בפני העתור-נאים, כדי לספר באוזניהם — במידה לא מבוססת של יוהרה — פרטים נוספים ומלאים יותר על מיבצע צה"ל באנטבה, הוא השמיע לגמרי היבט נוסף של בעילות צה"ל באותו יום. לא היה זה במקרה, כי בניגוד להצלחה הכמעט-טוטאלית ש-נחל צה"ל בביצוע המשימה הצבאית שהיתה מפורטת בפקודת-המיבצע לפרושים על אנטבה, הוא נחל כישלון מוחלט באותו תחום שהרמטכ"ל התעלם ממנו.

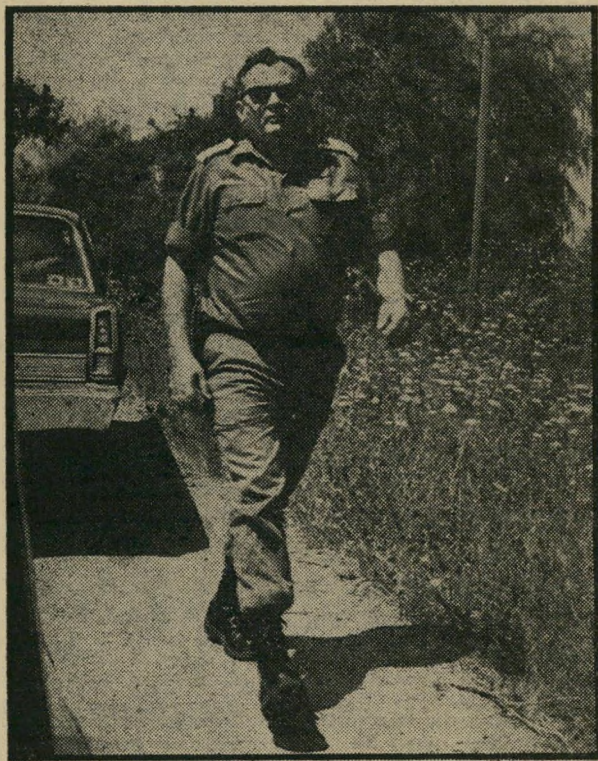
הדברים שיסופרו להלן, עלולים להישמע כפרי-דימיון-מטורף, הזיות של מוכי-שיגעון גדלות או בדיחה לילדים מפגרים. לרוע המזל, עד כמה שקשה להאמין בכך, הם התרחשו במציאות. ואין בהם כדי להאסיף הרבה כבוד לאישים מסויימים בצה"ל.

בכוונה תחילה בחרנו להתעלם מהפרשה בשבוע שעבר, כדי לא לפגוע בשמחת חגי-שיחרור-החטופים-אנטבה ובגלי ההתלהבות הספונטאניים שהציפו את כל הלבבות. אבל הדברים הם חמורים מדי, מכדי לעבור עליהם לסדר-היום, ולא רק משום שהם נוגעים בנו, ובך — הקורא עתון זה. מה שאירע ביממה בה נערכה פשיטת צה"ל באוגנדה הוכיח כי צה"ל מורכב לא רק ממפקדים נועזים, רבי-תושיה ודימיון צבאי ובעלי יכולת-ביצוע פנומנאלית. הוא בנוי לא רק מלוחמים טהורילים המוכנים לחרף את נפשם אלפני קילומטרים הרחק ממולדתם כדי לנסות להציל חטופים חפים מפשע, מלבד אלה ורבים אחרים, טובים ומסורים, קיימים במערכת-הביטחון כנראה, גם בעלי מוחות מעוותים, צרי-אופק ומת-שבה, מנהלי-שבונות קטנוניים שהשינאה מפעפעת בליבם גם בשעותיה הגדולות של האומה.

אלה האחרונים גרמו לכך שבלי-הפשיטה על אנטבה הוטלו על צה"ל שתי משימות. האחת היתה לשחרר את חטופי מטוס אייר-פראנס ולהביאם בשלום למולדת. המשימה השנייה היתה למנוע בכל מחיר מהעולם הזה לסקר את מיבצע חזרת החטופים ולדווח על כך בגיליון שהופיע בשבוע שעבר.

לא זאת אינה בדיחה. גם לא הויתת יופי-שרב.

עתה כבר נעלה מכל ספק הוא, שבעת שטובי המחוזות של צה"ל עסקו בפרטי הפרטים של המיבצע הצבאי המסובך וה-מורכב הזה, כאשר כל המאמץ רוכז למשימה האחת, נמצא גם אותו מוח שלא שכח את הפרט החשוב הזה: העולם הזה — לא לתת להם להתקרב. למנוע מהם כל גישה. אידי אמין הוא האויב מיספר אחד. העולם הזה הוא מיספר שניים."

הרמטכ"ל, שר-הביטחון ודובר צה"ל מי נתן את ההוראה?

זאת לא אשמתי. קיבלתי פקודה. סקרו עלי למנוע ממך את הכניסה. אני באמת מצטער, אבל לא תוכל להיכנס..."

התגובה הראשונה שנשלטה מפני לשמע דבריו היתה: "זה טירוף! זה מה שיש לכם לחשוב ביום כזה?"

רב-סרן מויאל השפיל את עיניו. אפשר היה לחוש את רגשות הבושה של קצין מסור והגון זה, המוסקד על טיפוח קשרים (המשך בעמוד 36)

אני

של ראש-הממשלה, דן פתיר, סיפר לו על ההוראה שהעביר דובר צה"ל. פתיר, שהוא עתונאי בעצמו, הרגיש לכל נושא של פגיעה בחופש-העיתונות, הבטיח להפעיל את מלוא השפעתו כדי שגם העולם הזה יוכל למלא את חובתו העתונאית באותו יום ללא הפרעה. מאוחר יותר הסתבר כי פתיר אומנם הקדיש זמן יקר באותו בוקר כדי להשפיע על "גורמים בכירים בהרבה מדובר צה"ל" לבטל את פקודת החרם שהוטלה על העולם הזה. להפתעתו הוא נתקל בחומה מוצקה של סירוב ושלילה.

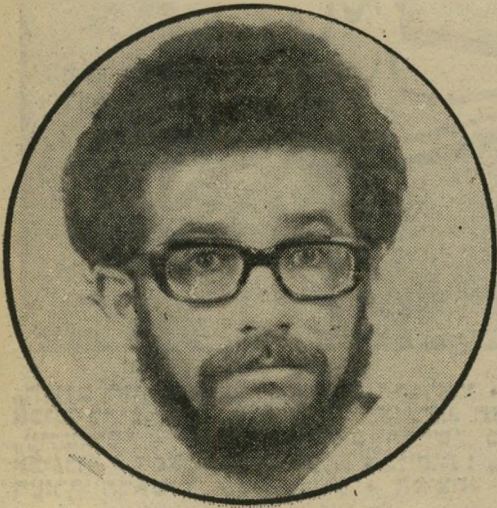
עוד לפני שנודע על כך התקשר ינאי עם דובר משרד-הביטחון, גפתי לביא, ביקש ממנו עצה כיצד לבטל את האיסור שהטיל דובר צה"ל. תשובתו של לביא

באותה הזדמנות לינאי מידע נוסף, שלא היה ידוע עד אז ופורסם אחר כך, על המיבצע. כאשר ביקש ממנו ינאי פרטים על המקום בו תיערך קבלת-הפנים לשבים, הציע לו פתיר להיות בשעה 10 בבוקר בבסיס-הצבאי שליד נמל-התעופה בלוד. "דובר צה"ל יארגן את ההסעה", אמר.

איכזר שמו של דובר צה"ל הדיק אור אדום בראשו של ינאי. על סמך ניסיון השבועות האחרונים, כאשר נתקל בחוסר היענות ורצון להתקיי-פעולה עמו מצד דובר צה"ל בנושאים שונים הנוגעים לצה"ל, חשש כי הדובר ימנע ממנו כניסה לבסיס. הוא הביע את חששו באוזני פתיר.

"השתגעת?" אמר יועץ ראש-הממשלה, "ביום כזה? מי מתעסק בדברים כאלה?"

בלדה לאשת נכה

טסה כזו, ובתיתה לה פומבי בדרך שבחרה בה.

שלישית — היא חכמה מאד, מאחר שמצאה לה את הפיתרון, שלדעתה הוא האידיאלי בהתאם לאישיותה ולאופיה.

ואכן, הגב' ב.ש. מתל-אביב, (במיכתב השני באותו גיליון שבו התפרסם גם מיכתבה של ע.ש., "העולם הזה" 2014), הדגישה את לב הבעייה כפי שהיא ראתה אותה, במיכתבה, המביע גישה אנושית ונבונה, ובתיתה קו מחשבה נוסף. אך לפחות נכרכו כאן הכוונה הטובה עם הגישה הנבונה, בעוד שמכתבה של הגב' ע.ש., ייתכן שכתב בכוונה טובה, אך על כגון דא כבר נאמר: הדרך לגיהינום רצופה כוונות טובות.

בכלל, פשה בארץ הנוהג להעמיד למישפט פומבי מעשיהם של אנשים, ויש בכך משום פגיעה בצינעת חיי הפרט. לא מזמן נכתב בעיתונות על מישפט פומבי שנערך בחסותם ובהשתתפותם של אישים ידועי-שם, על נושא ההגירה מן הארץ לארצות-חוץ ואשר כונה משום מה, "מישפט פומבי נגד תופעת הירידה מן הארץ". לדעתי, המילים "עולה", ו"ירידה" הן מועזות במובן, ואלו הן מילות-גנאי, כמו כל שאר המילים בנות ארבע אותיות, מה שמכונה בלעז — "Four-Letter Words".

טוב יעשו האנשים אם יפסיקו להטיל רפש ובוץ זה על זה, ויתפנו לעסוק אישי-איש בענייניהם. כל אחד פה מקנא בכל אחד, והתוצאה של כל ההוללות והשיי כרון חללו היא ירידה תלולה באיכות החיים בארץ, כשאדם לאדם זאב, ואיש הישר בעיניו יעשה.

שמעון בן-גל, חולון

הגב' ע.ש. משתמשת בכל מיני נימוקים, רגשניים ובבלתי-אנושיים, במיכתבה. כך, למשל, היא מגייסת לעזרתה את כל המתגייסים לצה"ל, הן בהווה והן בעתיד, כאילו שכל האנשים היו עשויים מיקשה אחת ונפש אחת. ע.ש. אף אינה מתביישת לגייס את המדינה לעזרתה, בטענתה שאותו אדם נכה הקריב את רגליו ואת מאור עיניו, "למען המדינה". זהו נימוק פסול, ממש כמו השימוש בנימוק, "מעשה אנטי-לאומי", כשכל המיכ"ב תב מתגבש למסכת אחת, שכל-כולה העמדת ה"מדינה" מעל לפרט שחי בה. אני סבור כי זהו, "פשיזם", בין אם הגב' ע.ש. מודה בכך ובין אם לאו.

הדבר הנכון, היחיד, שהגב' ע.ש. כותבת הוא, שאותו גבר הקריב מה שהקריב למען אשתו. אך הוא עשה זאת גם למען עצמו, ולכן, ודווקא משום כך, כל זה הוא עניינם הפרטי — שלו, של אשתו — אשר אף הוכיחה את נכונותה להקריב למענו את מסירותה ונאמנותה, במפורש, בכתבה במיכתבה כי — "מובן שאיני מעלה בדעתי לעזוב אותו". אך נראה שהגב' ע.ש. עצמה איבדה את מאור-עיניה בקוראה, אם בכלל, את המישפט הזה.

ע.ש. מייחסת לאותה אשה את הרצון לנהל "חיים כפולים", ואין סילוף גדול מזה, משום שכל מה שאותה אשה רוצה להשיג, הוא האפשרות לחיות חיים שלמים, וכיוון שכרגע הם אינם כך, היא מחפשת להשלים את החסר לה.

האבסורד הוא בכך שמעולם לא שמעתי, ואין זה מתקבל על דעתי, כי שלם וכפול אחד המה, אלא ההיפך הוא הנכון, ולכן באה הפנייה מעל דפי "העולם הזה". הפנייה היתה רק לאלה שיהיו מוכנים לענות ולהיענות לה ולדרישותיה. אני רק מקווה כי בקשתה זו תתמלא במלואה, ואל לה לגברת ע.ש. להתערב בעניינים אלה.

מאחר שאינני מכיר אשה זו, והתייחסתי, עד כה, אל מה שכתב במיכתבה של אשת הנכה, "בעלת הבלדה", הרי ייתכן שבשוגג, פירשתי את מיכתבה שלא בהתאם. ועל כך, על כל טעות שעשיתי, או אעשה, אני מבקש כאן את סליחתה, ואני מקווה שלא תפגע מכך, או בכלל מההערבותי בנושא, אך לולא בקשתה של ציפי, לא הייתי מגיב.

אני סבור כי אשה זו (אשת הנכה), היא קודם-כל ישרה מאד, מאחר שבחרה לעשות את הדבר שנראה לה כנעלה ביותר מבחינתה, והוא להמשיך לחיות לצד בעלה, וגם לפנות עצמה על החסר והדרוש לה כדי להמשיך ולקיים חיים שלמים ומלאים תוך כדי כך.

שנית — היא אמיצה מאד, בהציעה את בעייתה כפי שהיא, ללא כחל ושרק, ובכך שהגיעה לכלל הח-

בכוונתי היה להביע דעתי והתייחסותי למיכתב "בלדה לאשה נכה", (מיכתבים לצפי, "העולם הזה" 2011) מייד עם הופעתה, הן לכותבת והן לתוכנו, שבו ביקשה להכיר גבר בריא בגופו, אך מחמת רגישות הנושא, דחיתי הכתיבה מיום ליום. אלא שתגובתה המתנגדת, הרגשנית-קרתנית של ע.ש. ("העולם הזה" 2014) מהרצליה, והזמנתה של ציפי דירבנו אותי, אם כי לאחר לבטים רבים, שהיו ועודם.

כיוון שמדובר כאן באחת (או יותר) מן הפרות הקדושות של הציבור היהודי-ישראלי ובכלל, אמנע — ככל האפשר — משימוש בסופרלטיבים מיותרים, ואנסה להתייחס לגופו של עניין.

עובדת היות ע.ש. אשת נכה, אינה מעלה ואינה מורידה דבר, ואף אינה שייכת לעצם העניין. מאחר שיש לה (לע.ש.) אישיות משלה, הרי היא מנהלת את חייה בהתאם לאישיותה ואופיה היא, ואל לה לבוא ולהורות לאחרים מה ואיך עליהם לנהוג, לדעתי, אף אין לה זכות לכך, מאחר שאין היא (ע.ש.) מכירה את בעיותיה של אותה אשה, ועם כל הכבוד, אינה יכולה להיות בעליה ולהחליט בשבילה. מכאן שדווקא מיכתבה של ע.ש. הוא (בתוכנו) התגלמות הבלתי-מורסר והבלתי-אנושי.

אינני מקבל את הטיעון של "מעשה אנטי-לאומי". ראשית — מדובר כאן בשני אנשים ובמיקרם היחסים האנושיים שביניהם, ולמושג "לאומיות" אין כל נגיעה להקשר. מה הקשר בין אחד להמישי? שנית — השימוש ששעשה ע.ש. במושג זה, כמוהו כטענה שיש למדינה בעלות על חיי הפרט, בין על גופו ובין על נפשו, וכן הזכות להתערב בהם, בדברים שאין לה (למדינה) הזכות המוסרית לעשות כן.

לדעתי, זה הרבה יותר מהמסוכן ומהמגוחך כאחד. ה"טעות" שעשתה ציפי, היתה לא בפירסום "מיכתב הבלדה", אלא בפירסום מיכתבה של ע.ש. דווקא. אלא שמעו יצא מתוק, מאחר שאותו מיכתב של ע.ש. כמוהו כמעשה בילעם, שבא לקלל ונמצא מברך.

חזרתי וקראתי, בעניין ובעיון, את מיכתב-הבלדה, ולא מצאתי בו כותב, ולו גם ברמז, שאותה אשה אינה מתכוונת ומתכוונת לספר לבעלה על מעשה. ומניין לה, לע.ש., אולי היא אף שותפה כן? האם מחובתה לפתוס זאת ברבים? אותה אשה כתבה את אשר מצאה לנכון, וייתכן אף שכתבה מעל למה שפורסם באותו גיליון של "העולם הזה", וייתכן גם שציפי עצמה החליטה מה כן להביא לידיעת הרבים ומה לא. שהרי לא הכל צריכה הגב' ע.ש. לדעת, וכך אין פרט זה נחוץ שיביאו אותו לידיעת הכלל. ובכלל — על תאמר, "הופ" לפני שקפצת — היה יתרון גם שגמית את אותה אשה לא תביא לה, מסיבה זו או אחרת, את שביקשה נפשה. אז למה לחקדים מאוחר למוקדם?

עיר אחת - ארץ אחת

לעבודתו היומית, מבלי שיעצר ויחקר על-ידי שוטרת נחמדות סביר, וכשטוען שאצה דרכו, נענה: "תגידי שהמישטרה עצרה אותך..." שנבלה יחידה, או זה בצד זה, בבית-האחד, בתיאטרון. שיחיו לנו בתי-ספר שווים מבחינה חיצונית-מיסית וגם פנימית — חוגר ואופי הלימודים.

אפשר וצריך שבשני חלקי העיר, כמו בניו-יורק, אמסטרדם או לונדון, ראשית על-ידי לפי תוכנית-לימודים אחת. כדאי שגם אנחנו נדע מעט מהתרבות, ההיסטוריה, הסיפור והשפה הערבית, ובאותה מידה שחעריבים ילמדו ויידעו את תולדותינו אנו. בטוחה אני, כי הדבר יתרם רבות להבנת הערבים לסיבת ולצידקת היותנו כאן ולנו — להבין שכאן ביתם גם כן, כלומר, שיש ראל — ביתנו המשותף.

על מחנכי הדור הצעיר לתת דעתם לצורך בשינוי המוסכמות, ראשית על-ידי שינוי דעתם הם וכן ביצירת מיפגש יום-יומי של ילדי ירושלים עם תושבי כל חלקי עירם, וכך גם לגבי ילדי כל הארץ. כך נלכד עצמינו ונדע להשתמש בכלי-השלום.

אשר למבוגרים, תיווצרנה יותר הזדמנויות למיפגש גשיר בין יהודים לערבים בכל צורה שהיא: שיחות רעיוניות, מיפגשי-תרבות כשל ציירים, מוסיקאים, ספורטאים (לשם כך צריך לעודד אנשים בשטחים אלה על-ידי מילגות וכו'), כמו שנהוג אצלנו זה-מכבר. אירגון חילופי-ביקורים בקרב מיפגשות בדומה לאירוח תיירים מחו"ל, או מערים אחרות.

ייתכן מאד שחלק מהדברים נעשים כבר על-ידי גורמים שונים, אך רצוי שיוצאו לידיעת הציבור כולו ושניקח בהם חלק כולנו, וככל שיקדם — כך ייטב.

דורה, ירושלים

ושיתוף-פעולה עם כל האנשים בארץ הזאת. אם כך, עלינו לפתח כלי-שלום שיתפסו מקומם של כלי-המיליטריזם המפותחים כליכך. ראשית, עלינו לקבל את העובדה שחעריבים לא רק "חיים בתוכנו" אלא "חיים עימינו". מיספרם, לפחות, מצדיק את יציאתם מגדר "מי-עוט", לא די בסחר מיצרכים ופועלים. יש לפעול בכל הכוחות למיזוג ערתי. בדיוק כמו שמנסים אנו לפעול למיזוג-גלויות של יהודים, כך עלינו לנסות ללמוד, להבין ולהחליף דיעות ותרבויות עם העדה הערבית.

לשם כך, יש להשוות תחילה את מעמדם וזכויותיהם ואפשרויותיהם של הערבים שאיתנו פה. כאשר מפתחים את ירושלים, אם בכספי הממשלה ואם בכספי פרט, תרומות, אפשר וצריך להתרכז במיתוח כל האזורים בעיר. חלקה המזרחי של העיר כמוהו כרחביה, רמות-אשכול ושאר שכונות. הרובע היהודי שבה, דינו כדיון הרובע הארמני, המוסלמי או אחר.

כמו כן, יש להשוות את משכורות העובדים ואת מיגוון עבודותיהם. מדוע פועל ערבי, "עולה פחות"? לאן נעלמו כל הפועלים היהודים שניראו פעם על פיגומי הבניינים, במכוניות אסוף האשפת, בניקוי הרחובות ובשאר "עבודות שחורות"?

הגיעה העת שנישים הלכה-למעשה משמעות השם "עיר אחת", שנוכל להיות שותפים לאותם מעשים. שנוכל ללכת לבתי-קולנוע אחד, שיבדקו את תיקינו וגופנו באותה צורה ובאותם מקומות. איש ירושלים המזרחית אינו יכול לעבור לחלקה המערבי, בדרכו

אחת האמיתיות הידועות אומרת, שכל התופעות הגזעניות וגילוני חוסר-הסובלנות — מקורם בבורות, באי-ידיעת העובדות, ומסתכמת בחוסר-רצון להכיר בעובדות. העם היהודי בכל רחבי העולם ובכל התקופות יכול להעיד כי כן, ואין צורך לפרט ניסיונותינו.

כיום, ובמשך כל שנות חיי בארץ-ישראל ולימודי בה, אני מרגישה שאולי הטאנו וחוטאים גם אנו באותו מעשה. כאשר אני מדפדת בתמונות זיכרוני, עולים לפני בקושי שלוש שמות ערביים. שלוש בלבד, שפגשתי, שוחחתי ושמעתי מעט כיצד חושבים (ובשנות חיי הקצרות נפגשתי עם מיספר די רב של אנשים...). אף פעם לא נפגשתי ליותר מן, לשיחה נשנית ולחיי לופי זיעות ומחשבות. לא ביקרתי מעולם בבית ערבי, מלבד בחצר של מכוניא, בסיוור-בזק בכפר תוך כדי טיול או לשם קנייה (בבית פרטי או בשוק).

אנו חיים בארץ אחת, וכעת גם בעיר אחת, ואיננו יודעים דבר זה על זה. יש לכולנו רעיונות של חיים משותפים, חיים של שלום באוויר אחד, על אדמה אחת. ייתכן שלדור הקודם, הורינו או הורי-הורינו, היה מגע קרוב יותר עם שכנינו הערבים בארץ-ישראל. מגע זה איבד צורתו האנושית, והתעוות לגמרי במרוצת קיומה של מדינת-ישראל. הערבים הפכו אובייבים, שונאים או "גויים חמישי". זאת התדמית שהועברה אלינו, בכל האמצעים, כאשר לא ידענו את הערבים אלא בעיתות נילחמם, לפחות כך מקום המדינה.

אנחנו מתכוונים היום לשלום אמיתי. לא שלום של חזים בני-קיימא, הסכמים, מפות וכו'. שלום לגבי האיש ברחוב פירשו חיי יום-יום של שקט ושלווה,

ברנדי 777 בבקבוק חדש

777 הברנדי הלאומי שהוא בינלאומי
בלבוש חדש!

אחיות-עניינים ותלישות מכל מה שקורה במציאות. ובכל הבלוף הזה, כלולים גם איזה התנחלות קטנה בניגוד לחוק, וקצת זילזול גאה בדעת-הקהל בעולם, ולסיום – איזה פסוקו של יום שמצדיק את פני הירטלוויזיה שאתם רוצים להראות לי ולאחרים.

לא קשה לנחש מהו עיקר כוונתיכם, לאור הסמיכות בזמנים של התארגנות הי ועד שהקמתם (בעל אופי אקסטרמוניצי-פאלי), ובין השמעה שלאחרונה חזר ראשי העיר החיובי שלכם לפעילות בחרות, לא מן הנמנע שאלו היה ראש עירכם ספורי טאי – הייתם עושים הכל כדי שבימים אלה יעבור את המינימום האולימפי!

רמי דמארי, ראשון לציון

להגביר את התפוצה

במשך שנים שמעתי את שמו של העולם הזה, כעיתון זול שכל-כולו מלא רכילות, ושכל מטרתו לחפש את הרע ולפגוע בו אנשי-ציבור. כשהתחלתי לעיין בגיליונות העולם הזה, ויותר מאוחר לקנותו בקביעות, השתנה כמובן המצב. הסיבה שנעשיתי קורא קבוע של העולם הזה, היא המידע הרב והבלתי-מצונזר שנמצא בין דפיו, וכן הראייה הבהירה והאובייקטיבית שלו.

אך למרות סיבות אלה, עדיין רחוק הי עיתון מתפוצה נרחבת. אני יודע שרבים הקוראים אותו, אך לא רבים הקונים אותו. מדוע? לדעתי, ולפי מה ששמעתי וראיתי, הדבר נעוץ בחלקו השני של העיתון, ולא בחוסר כסף לקנייתו. אני מבין שכדי לשמור על איוון יש צורך באותו חלק שני, אך גם לכך יש גבול. לדעתי, הניסיון ליצור פצצות-מין חדשות או תתיכות מר סוגם שונים, הוא טיפשי ומשעמם.

אשר לחלק הפוליטי, חינוך ואימצו, ואנא הימנעו מאותן כותרות צעקניות, שרק מזיקות לאמינותו של העיתון. אשר לכתבות הקלות, אין צורך להבליטן, ולעומת המדור „רחל מרחלת“, יש די רכילות בעיתון גם כך. אפשר להגביר את התפוצה גם על-ידי הקוראים שמעוניינים בחלק הפוליטי בלבד.

משה פינטו, רחובות

עדה לייזרוביץ ואביה איזו בחזרה מאנטבה

עדה – לא נדיה

ברצוני לתקן טעות שנפלה בכתבה על בואם של החטופים מאנטבה ארצה (העולם הזה 2007). בתמונות המוכתרות בכותרות „הקפיצה“ ו„זעקת הכאב“ מופיעה עדה לייזרוביץ, עם אביה איזו, ולא נדיה ישראליס. עדה לייזרוביץ, חולון

● תמונתה של דעה לייזרוביץ – ראה גלופה.

מוני יקים בריבוע

הגני פונה אליכם בקשר לכתבה „הפנתר הבמאי“ (העולם הזה 2021). כתבה זו היתה מלאה טעויות עובדתיות ולצערני, הטעות

עינינו עצורים

בהעולם הזה (2024) פורסמה כתבה הי מתארת את העיניינים מהם סבלו שלושה עצורים, ישראל כהן, כלאפו חסן וחגניה אלבו, בעת שנחקרו במישטרה. בעיקבות העיניינים נסחטה מהשלושה הודאה, מה כתבה עולה שישיראל כהן עונה על-ידי מכות חשמל: כלאפו חסן עונה על-ידי מכות-חשמל, תחבו אצבעות לתוך עיניו וחנקו אותו עם מסיכת-גז; חגניה אלבו עונה במכות-חשמל, והכניסו לתוך פי-הטבעת שלו בקבוק-בירה. כבוד שופט בית-הדין-המחוזי, מר דויד וולך, ש-לפניו נתבררה הפרשה, קבע שהוא „לא יתן ידו לשיטות-חקירה אלה“.

אין זו הפרשה הראשונה בשנים האחרון, שבה מתלוננים עצורים על עיניינים לשם סחיטת הודאות מהם. זוהי שיטת-חקירה ברברית. אם אין המישטרה מסוגלת לשים קץ לשיטות-חקירה פסולות אלה, על משרד המשפטים לנקוט את הצעדים הדרושים למניעת הישנותן. אנו פונים לכבודו, כדי שתוקם ועדת-חקירה מישפטי-ציבורית, אשר תחקור את פרשת עיניינים של השלושה, אשר תגלה את האשמים ותחשוף את האחראים לכך ש-שיטות-חקירה כאלה נהוגות במישטרה. ועדת-חקירה כזו לא צריכה להיות תלוויה במישטרה בשום צורה. שום מדינה מתוקנת לא יכולה לסבול הפרה כה גסה של זכויות העצורים. יבואו על עונשם אלה המתעללים בעצורים בעת החקירה.

יוסף אלגזי, הליגה לזכויות האדם והאזרח

מיכתב גזוי ליקירי ראשון-לציון

עיריית ראשון-לציון מדפיסה מדי שבוע עיתון מקומי בשם ידיעות ראשונות, ובו תמצאו רק דברים חיוביים המונח-דמון תמיר גות של ראשי-העיר וחברי הנהלת-העיר, שמחייכים חיובים יפים וגותנים פרסים ל-אורחים טובים ויפים, והרבה מאד כותרות של „עשייה חיובית“.

מי כמוכם, אנשי הוועד, יודע שעל ה-נעשה בראשון-לציון אפשר ויש לספר גם

עלילי קיץ

שימי צדף לאונך והאזוני לים. רחש הקצה ומשק הגלים מזמינים אותך להנות מן הקיץ, האם תהיי מוכנה לקיץ האם תהיי מוכנה לקראת השמש וההנאה אפילו כאשר את במחזור? סמכי על ההגנה הפנימית שנותנים לך טמפוני טמפקס ותהיי בטוחה!

טמפוני טמפקס ב-2 דרגות ספיגה: רגילוסופר - תוכלי לכווץ את המתאים ביותר לצרכיך ומידותיך. מיכל ההחדרה החלק הופך את השמוש קל ונוח. חוט המשיכה תפור בתפר בשרשרת לכל אורך הטמפון, כך שלעולם אינו יכול להיקרע. וגם הוצאת הטמפון כל כך קלה. תני לעלילי הקיץ להזכיר לך: שכדאי להשאיר את טמפוני טמפקס בהישג ידך.

ההגנה הפנימית ש'אתר
Je's סאוכות צ'יה.

פוחחו על ידי רופא בשמועו כעת על ידי מיליוני נשים ממפוני טמפקס מיוצרים רק על-ידי חברת טמפקס בע"מ, הוונם, אנגליה. להשיג בבתי מרקחת, בתמרוקיות ובסופרמרקטים. הסעונויות בקבלת דונמאות וחוסר הסברה ישלחו 1.40 ליי בכולי דאר אל היבואים: אינווסט איספיקס בע"מ. דחי ירמיהו 38, ת.א.

הערב, בהגרת כדור הזהב של כופעל הפיס

הערב בטלוויזיה (אחרי..מבט לחדשות) **תוצאות ההגרה**

פרס ראשון עשוי להצטבר ל:	700.000 ל"י
פרס ראשי:	500.000 ל"י
פרס כדור הזהב:	200.000 ל"י

25 שנות פעילות לקידום החינוך והבריאות

נובעת בעיקר מכך שבניו יורק יושבים שני ישראלים ששםמוני יקים, ושניהם קשרים בתיאטרון.

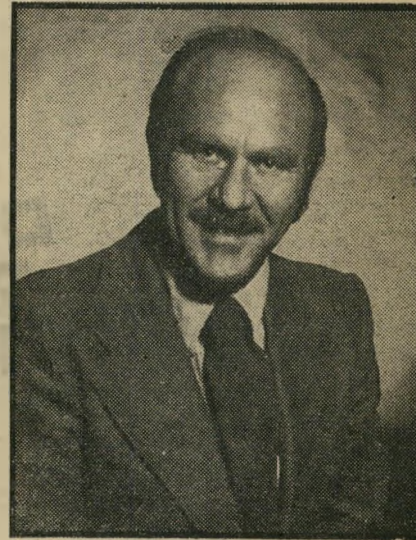
אני עצמי עסקתי בישראל בתיאטרון וקולנוע, ניהלתי את תיאטרון מרתף וסינמטק מרתף (הייתי חלוץ הצגות-החצות וערבייה-השבת), ולא ביימתי אימהות-גנרליות או סיפורי-בורעקס, כפי שסופר בכתבה. אין זה נכון, כפי שנרמז, שלא נתקבלתי לתיאטרון רפרטוארי ישראלי מטעמי "חיתוך הדיבור" מכיוון שמעולם לא הייתי שחקן, ולא ניסיתי להיות שכות. עסקתי בצד האדמיניסטרטיבי וההפקתי של התיאטרון, ושם אומנם נתקלתי בקשיים וחוסר רצון טוב בשל מוצאי העדתי (ספ-רדי ילד בולגריה), ובשל התנגדותי ללכת עם הזרם.

החלק השני של הכתבה עסק במוני יקים הבמאי והמורה-למימיקה, וכל מילה ש-נכתבה עליו היא אמת. הוא אכן מצליח מאד, ונחשב ככוכב עולה בתחום התיאטרון והמימיקה. כמריכך נכון שבניו יורק אין המבקרים והקהל מתחשבים במוצאו העדתי או הלאומי של האמן, אלא מתייחסים אליו ואל יצירתו לפי ערכם האמנותי והמקצועי. אני עצמי מתגורר כיום בוולג' בניו-יורק ומצליח בעיסקי ייבוא וייצוא, ומנהל במקביל תעמולה למען מתן זכויות לאזרחיות לבני העדה הספרדית בישראל.

מוני יקים, ניו יורק

תיקוני אלוני

בגיליון העולם הזה 2009, שהגיע לידי אך לאחרונה, פורסמה ידיעה תחת הכותרת "מילחמתו של אלוני", העוסקת במיכרו למינוי דובר לרשות השידור. לידיעה צור-

יאיר אלוני
"לא נלחמתי"

רף תצלומי, ובכותרת-המישנה נאמר "מילי-חמה מרחקים".

אמינות העיתון היא עניינו ועניין התלוי ועומד בינו לבין ציבור הקוראים. אתיר לעצמי רק שלוש הערות:

הצגתי מועמדוּת לתפקיד במכתב ל- מחלקת כוח-אדם ברשות. היא לא נתקב-לה, ונמסר לי על כך בכתב. לא נלחמתי כדי לזכות בתפקיד, ולא הפעלתי לחצים כמרומז. שליחות העלייה מעסיקה אותי עד כי אין לי זמן להיפנות למעין אלה, אף אין זה מטיבעי.

לעניות דעתי, אין בגוף הידיעה בסיס להצדיק בו הכיתור. ככל שבי אמורים הדברים, אין לכותרות אף בסיס במציאות. התמונה שפורסמה צולמה ב-1968, בעור-דני בגליציה". עברו שמונה שנים מאז, והזדקנתי מעט. תודתי על ההצעה, אך במצורף הרי תמונה עדכנית (ראה גלופה).
יאיר אלוני, מרכז העלייה לישראל, וושינגטון

רחל ולא מזל

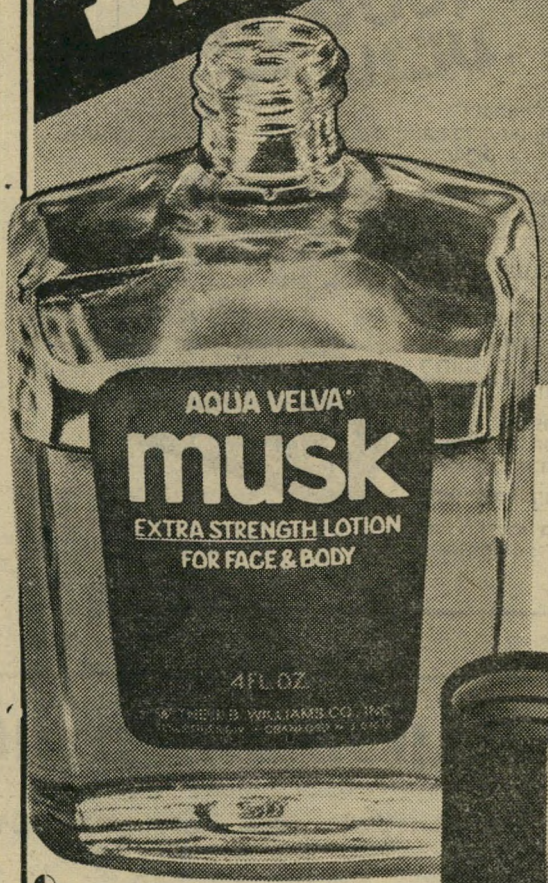
לבני הידיעה שהופיעה במדור "תמרוי-רים" (העולם הזה 2023), בקשר להולדת הבן, ילדו העשירי במניין של ח"כ דויד לוי, ברצוני לתקן טעות.

שם אשתו של ח"כ לוי הוא רחל, לא מזל.

יעקוב זמיר, תל-אביב

להנאה זוגית

לאחר הרחצה, לאחר הגילוח - שים "אקוה ולוה מושק". אתה תהנה מהרענונות הממריצה והיא-מהניחוח הגברי המביתה של תמצית שמן המושק.

אקוה ולוה מושק לגבר המבין עניין

הסוכן בישראל: בלמון בע"מ המפיצים: חבי נורית בע"מ

50.000 ל"י

"על הסכין"

פרס ראשון
30.000 ל"י
במזומן.

2 פרסים
של 1000 ל"י
מדי שבוע.

1000
כרטיסים
למשחקי
ה"אינטרמוו"ו

השתתף במבצע הפרסים על "אדיסון".
בין כל המשתתפים יוגרל בסוף המבצע פרס ענק של 30.000 ל"י.
במשך המבצע יוגרלו 20 פרסים של 1.000 ל"י - 2 פרסים בכל שבוע. במשך 10 שבועות.
נוסף לפרסי הכסף יוגרלו בין המשתתפים 1.000 כרטיסים ל-2 משחקי כדורגל
בינלאומיים במסגרת תחרות ה"אינטרמוו"ו. הכרטיסים הם למשחקים הכאים:
ביתר ים - מלמו שכריה ב-24 ליולי בכלומפילד.
ביתר ים - יאנגבויס שוויץ ב-31 ליולי בכלומפילד.

כל שעליך לעשות כדי להשתתף במבצע -
להכניס למעטפה את תווית הקרטון הצבעונית העליונה מתוך אריות
הפלטטיק של סכיני "אדיסון". או את אריות הקרטון השחורה
של "אדיסון".

להשלים את הסיסמא: "בצוע חלק רק ב....." לציון בכתב ברור את
שמך וכתובתך. ולשלוח אל: "אדיסון על הסכין", ת.ד. 33150 תל-אביב.

כל מעטפה מזכה אותך בהשתתפות בהגרלה השבועית וכן בהשתתפות
בהגרלה של הפרס הגדול בסוף המבצע.

כל המרבה לשלוח מעטפות מגדיל את סכוייך לזכותו
התאריך האחרון למשלוח מעטפות - 31 לאוגוסט 1976.

ההגרלות יערכו בנוכחות רואה חשבון. נציג החברה ומשרד הפרסום.
השתתפות אסורה על עובדי החברה ופרסום איראלי בע"מ.

בצוע חלק רק ב"אדיסון"

טל 27

תושבי אשקלון, שימו לב! ניצתה זמ ארועי מלכת המים 1976

ביום שבת, ה-24.7.76, משעה 11.00 בבוקר, ייערך בכפר הנופש הצרפתית ארוע המוני

יכהפיות * תזמורת * רכיבה על סוסים * דיסקוטק * ליצנים

את המועמדות בתחרות יארח מנהל הכפר רוג'ר-דויד קוסטר

דבר האוצר והמוני

בסקר שערתי בין שכבות שונות - הסתייגו רוב המצביעים הפוטנציאליים ל- כנסת ממדיניותה הכלכלית של הממשלה, אף חזרו והתריעו, כי אילו נערכו הבחרי רות עכשיו - לא היו מצביעים עבור הממשלה הנוכחית, גם בודעם מי עלול לתפוס את רסן השלטון במקום המערך. ההירדרדות במישור הכלכלי לא תיפסק גם בעתיד הנראה לעין: פיחות אחר פיחות, אינפלציות רודפות אינפלציות, האזרח השכיר ומעוטי ההכנסה יוקרבו על מזוזה המיסים הכבדים וההתייקריות הי אין-סופיות, והאוצר הופך מכשיר נפלא להגברת הון השחור וההתעשרות הקלה. אכן, "יבש חציר נבל ציץ" - ודבר האוצר תמיד יחמיץ.

בר-ציון ברי-גיה, גבעתיים

שייקה המופלא

כל הכבוד לשייקה אופיר (העולם הזה 2024). איזה גבר נפלא. הצליח לפתות את אשתו בערב הראשון, וכיבושיו הגדוים לים עם מרגלה דיטרין, שיכלה להיות סבתו, וגאוותו שאינה יודעת שובע! אך השיא הוא, כמוכן, הקטע על "הג-

יוסף טאובר עניין של צניעות

ש"י". באו שלושה בחורים... שונים באופי יים, ואיחד אותם דבר אחד: מין תנועה רכה, נשית, ילדותית, שקיבלו בהשפעת נעמי פולגין... דחילק, שייקה, איפה הצ- ניעות?

יוסף טאובר, תל-אביב

פנייה לעזרת הציבור

ביום ד' 23.6.76, בשעה 18.50, אירעה תאונת-דרכים בכניסה לנמל-התעופה בלוד ב"צומת ארקיע". מכונית כרמל-טייטשן צבאית שבאה מכיוון הטרמינל, לא נעצרה ליד תמור "עצור", אלא המשיכה ופגעה במכונית אופל, פצעה אחד מהנוסעים וגרמה נזק רב למכונית. במכונית הכרמל הצבאית נהג גבר כבן 28, לבוש בגדים אזרחיים, בעל שיער שאטני וחובש כיפה סרוגה. גובהו כ-1.90. יחד עימו היו במכונית אשה וילד. נהג המכונית הצבאית יצא ממכוניתו, שוחח עם היושבים במכונית השנייה, וידא כי אחד מהנוסעים נפצע ואמר כי צריך להזמין מישטרה. לפתע חזר למכונית, ניה, הרים את מיכסה תא-המיטען (בכוונה להסתיר את מיספר המכונית), ונמלט במהירות רבה מנמל התעופה לכיוון צפון (פתח-תיקוה) כאשר מיכסה תא-המיטען פתוח.

לא ברור מה הנזקים שנגרמו למכונית הכרמל, אולם קרוב לוודאי שסימני התאונה נשארו עליה (בחזית). מיספר היילים ש- הלכו לכיוון הטרמפיאדה היו עדיים לי תאונה.

מאחר שכלל הנראה נהג המכונית משרת כמישקיבע בצה"ל, מיותר לציין מה התי שיות בויהויו והעמדתי לדין, לבד מחיוב להשאת בהוצאות ותוצאות נהיגתו המסוי כנת והתנהגותו המתפירה. אני סונה לעזרת כל מי שיכול לעזור בויהוי נהג המכונית או המכונית עצמה, (שכאמור, היו חייבים להישאר עליה סימ- נים כלשהם מן התאונה). פרטים אפשר למסור בטלפון 03-234246

(24 שעות ביממה) או ככתב למ.ג.ג. בארי

7 תל-אביב, אי למערכת העיתון. כל מי שיביא לגילוי הנהג או המכונית, יבוא על שכרו בעין יפה. אביק ליבנה, תל-אביב

שימוש ברעה

אין, אני מקווה, מי שחולק על כך: אין בנמצא דבר מושחת יותר מהפוליטיקה המיפלגתית ובכלל: לא זו אף זו: כיום מוכנים מדינאים למכור לא רק את ניש מתם ואת נישמת עמם, תמורת נזיד-יער שים-איש-משתלם, אלא מוכנים אף להפי קיר את חיייהם של אנשים הנמצאים בסכ- נתימות (כבמיקרה המטוס שנחטף ושי הונחת באונגדה של אידי אמינ המטורף), והכל מתוך "כבוד לאומי", כביכול.

אבל לא על כך רציתי לכתוב. רציתי להביע את שאט-נפשי מכך ששרי הדתות מצא לנכון, להשתמש באשתו כבר מכשיר פוליטי להשמצת חברו במסד"ל, הד"ר-האמריקאי ח"כ יהודה בן-מאיר.

בביטאון ליכוד ותמורה של שרי-הדתות, הידוע ומוכר לכולנו, התקפה אשתיהשר את ח"כ בן-מאיר, על שהעז להדליף את דיבריו השר על בני שכונת הקטמונים בירושלים ("פרויטים").

ואם השבתם לרגע שכבוד השר הכחיש את השתייכותו למילים שנכתבו על-ידי רעייתו בביטאון, הרי טעות בידכם: דובר שרי-הדתות, איש-הצנר מובהק, הצהיר חגי גית שאכן-כייכן, רעיית שרי-הדתות היא שפירסמה את המאמר בשם בדין. יהודה מאירסון, ירושלים

הורים אמלו בומר

בעת שהוחלט על הקמת המישרי-הארז רחי, כנראה לא נלקחה בחשבון במידה מספקת האפשרות שהדבר יפתח פתח למעי שים חרליגים בתחום הפשע, איומים וחטי- פת כלי-נשק, או מעשי-ראווה פזיונים הע- לולים להביא לפליטת כדורים מידי המה- ריקים ברובים.

הודועתי כשקראתי בעיתונים על הת-

משה פרסקי מעשה מזועזע

אבדות הנערה, שהחיים התאכזרו אליה בגלל חוסר בית הם ואוהב, היא ניצלה את מציאותו של הנשק בבית, בתוקף תפי קידו של אביה כמתנדב במישמר האזרחי. אם היו מחייבים כל מתנדב במישמר- האזרחי להפקיד את נישקו במישטרה, לא- הר סיום תפקידו, ולמחרת להוציאו שוב, לא היו קורים מיקרים מזועזעים כאלה. משה פרסקי, נתניה

תחנה כלי פירקית-החילום

מול טוב! עוד התנתפוס ברדיו הישי- ראלי, לא עלינו. כאילו שחסרים מהצלילים ... האלה בגלים הבינוניים. ואני חשבתי לי לתומי שהנה, סוף-סוף, עומדים לפתוח במארכי-הקודש תחנה אחת לתרוסה - שבה ישמיעו אירוק פירקי תהילים, דיבריו נבירי אים ושאר חוכמת ישראל. מסתבר ששוב טעיתי. אין מקום לאשליות.

לא מזמן שמעתי ברדיו הרצאה על היפאי- נים, שהם עם של "עובדי-אילים" - ובכל-זאת הם העם הכי מוסרי בעולם, למרות שאין להם עשרת הדיברות ואינם

חותכים את עורלותיהם. לעומתם, אנו "עסי-נבחר" ו"אור-לגויים", מאמינים באל יהודי, מקצצים לעצמנו - ועושים את הרע בעיני ה' מאז מתן תורה ועד העצם של היום הזה! צחוק הגורל.

התנ"ך משמש לנו רק לבחינות בבית- הספר, לחידונות-תנ"ך ולקישוט מדעי הספי- רים בסלון. יחי עם ישראל חי! אגב, נמאס לי להיות "גוי קדוש": אם מישחו ימצא את העורלה שלי וישבינה לי - תבוא עליו הברכה! בחפצוני להחר זיר עטרה ליושנה, בעזרת ניתוח פלסטי.

נזה גיה-נומלי, חולון

יתרונותיה של החוקית

בכתבה "פילגש בגיבעת-תרם" (העולם הזה 2025) נקבע שכביכול, קניית מתנות לפילגש מקנה לה את אחד היתרונות הבודדים שיש לה על האשה החוקית. זוהי שטות.

בתור אשה חוקית אני מקבלת את כל המשכורת וקונה לי מתנות - איך, מה וכמה שאני רוצה. בתור פילגש-לשעבר סירבתי לקבל מתנות, כדי לא להיות מה ששקספיר אמר: "תלוי במחיר".

ב.ג., תל-אביב

הצהרונים המכזרים

היות שהחברה של זו הארץ נמצאים ב"הופשה" (אנא, החזירו אותם מייד לעי- בודה, לפני שהראש יתייבש להם - אם אתם רוצים דיעה אוביקטיבית מבחוץ: אני כבר קורא את העולם הזה 18 שנים, מתוכן 15 שנים בחוץ-לארץ), ברצוני לי בקש: אנא, החזירו אותם!

מכל מקום, לאחרונה ממלאים הצהרונים של ישראל את מקומם של אנשי זו הארץ בנאמנות רבה, ומפרסמים דברים ששום מדור בידור לא היה מתבייש בהם. דויר לנגר, הנוולולו, הואי

אנשי "זו הארץ" חזרו מחופשכם - ראה עמודים 16-17).

חבלה ברכוש כמחנות צה"ל

במיסגרת שירותי במילואים, הבחנתי בי- תופעה שכיחה במחנות צה"ל בסיני: חבלה בביית-המגורים ובמישרדים הנאים. הדבר מתבטא בחלונות שבורים, דלתות פרוצות שמנעוליהן המקוריים נשברו ו- הוחלפו במנעולית-לייה פרימיטיביים, מערי- כות-חשמל מצוינות שנקרעו מהקירות ו- תחתיהן הורכבו, בצורה מנערת ולעיתים חובבנית, מערכות אחרות.

לא יכולתי שלא לשאול את עצמי: אם זה היחס לרכוש השווה מיליוני לירות, מה המצב במחסני-החירום? הנני תיקווה שלא נופתע שוב.

גד ארבה, תל-אביב

בראוו למלכת-המים

ברצוני לציין לטובה את הכיסוי שניתן לנשף הראשון בסידרת נישפי בחירת מלכת-המים, שנערך באילת (העולם הזה 2027).

מזה 15 (ואולי יותר?) שנים אני עוקב בהתמדה אחר המיבצע של העולם הזה, ומוכרח אני לציין שהרמה משתפרת עם השנים. רמת היופי, כוונתי, קיובי גי-כובע, רמת-ן

טעות לעולם צורקת

מעצר של האניה. לאחר ש- הקברניט אברהם יסעור, בן 9, מתל אביב, עיין בצו בית המשפט, הודבק הצו על התורן המרכזי של האניה.

"מעריב", 28.6.76, זרי רוזנפלד, חיפה

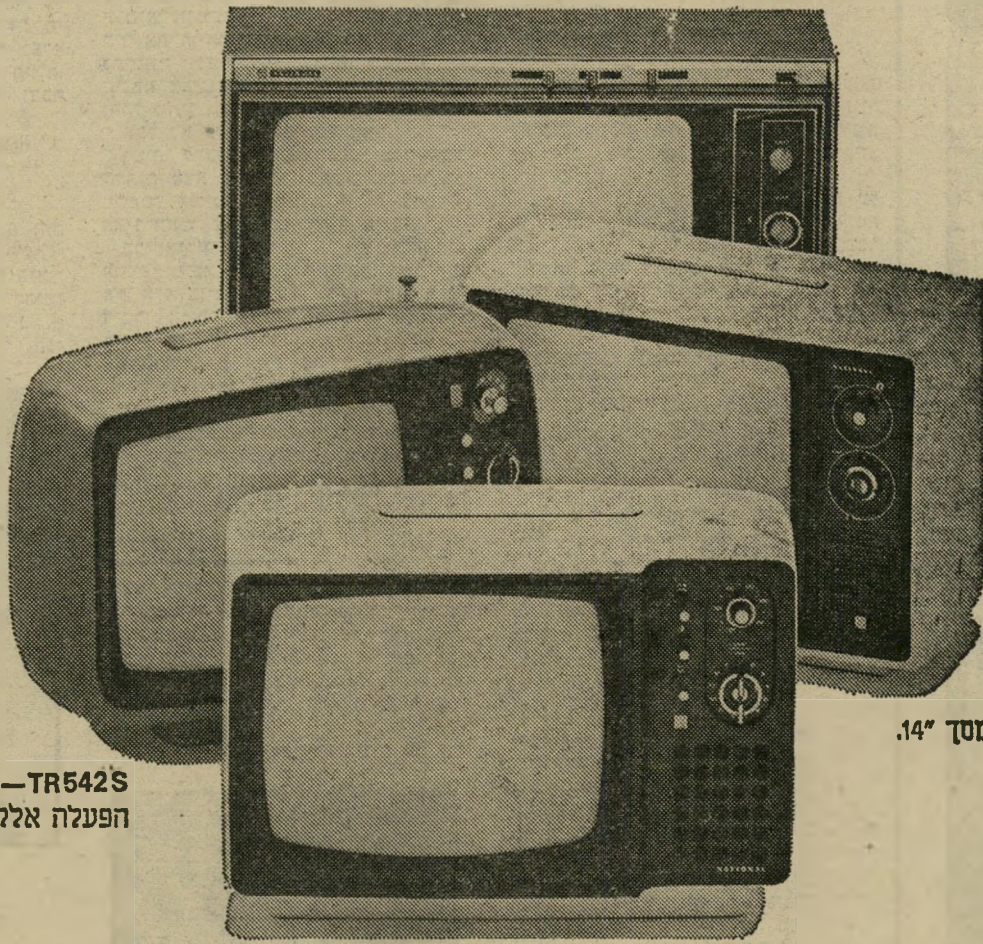
בטיח את השכר, הפיצויים והזכויות הסוציאליות של כלל קציני זימאי האוניה והחברה. האיגודים החליטו לה-

"דיעות אחרונות", 1.7.76, יצחק שביב, נתניה

Advertisement for Prince de Galles Emollient mousse à raser. The image shows a cylindrical container with a textured surface and the brand name in large letters.

Advertisement for 'קלאסי לגבר' (Classic for Men) featuring 'המלכת המים' (The Queen of Water) and 'הגלילי' (The Galilee). The text is arranged in a vertical column with large, bold letters.

TR239EU — מסך גדול 20"

TR714ES — מסך 14"

TR542S — מסך 12"
הפעלה אלקטרונית (SENSOR)

TR562ES — מסך 12". נבחר ע"י הירחון
הבריטי לצרכנות "וויטש", כ"הקניה הטובה ביותר."

National

אם בחרת בטלוויזיה הקטנה שלנו, כדאי שתדע—אינך לוקח אתך הביתה פחות ידע, אלא רק פחות מסך. להשיג בכל חנויות החשמל המובחרות. מרכז התצוגה, אבן גביחל 18, תל-אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

למקום. כל הטלוויזיות ניידות ומופעלות הן ע"י סוללות נטענות (בתוספת מתקן מיוחד במחיר סביר) והן ע"י זרם החשמל, או בחיבור למכונת (שקע המצית). אמנם המכשירים ניידים, אך לא כן התמונה המופיעה על המסך—זהו התכנון של כל טלוויזיות נשיונל—התמונה "מחוזקת" למסך כבזוטי פלדה. בכל הטלוויזיות, תמצא בקרה אוטומטית המכוונת את הגלים למישור הנכון ומונעת ממך כוונים מיותרים.

בנשיונל אנו מציעים לך מבחר של 4 טלוויזיות בגדלים של 12", 14" ו-20". כל מה שאנו משקיעים בטלוויזיה הגדולה, אנו משקיעים גם בקטנה ואף יותר מכך. הלא אלו הם מסג הדברים, שאתה מצפה להם מנשיונל ומובטח לך שלא תתאכזב. בכל הטלוויזיות תמצא את אותו צליל בריד וצלול המופיע עם לחיצת הכפתור והמתאם עצמו אוטומטית כשאתה משנה ערוצים או מעביר את המכשיר ממקום

National, Panasonic, and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

..כל סימנייהשאלה נמחקו. אמר רבין. האמנם?

טריפ לא-נורמלי

העותן (אס"כ) לא תמיד ביגלל תבונתן המדינית. ייתכן מאד כי פעולת-אנטבה השיגה שיא חדש מבחינת המרחק, המורכבות, הנסיבות המיוחדות והכושר המיבצע. על כך מגיעה ברכה לכל האחראים והמשתתפים. אבל לא היה בה שינוי במדיניות הממ"ד שדתיית, ולא חידוש מחשבתני או מעשית. היה זה אך המשך ישיר של המדיניות הנקוטת זה מכבר. יצחק רבין הוכיח שהוא סופר-דיון. כמו שהתלוצץ השבוע מישוהו: "מישה דיון חי וקיים בישראל, ושמו יצחק רבין". אין זה פלא שדין המקורי יוצא מכליו מרוב תיסכול.

שלא היו כלל תלויות בנו. ושכל אחת מהן היתה מכשילה את המיבצע על הקרקע, תוך אבידות לחטופים ולמשחררים שמוטב לא להעלותן כלל על הדעת).

היא הוכיחה כי עומדים לרשות המדינה מפקדים וחייילים אמיצים, בעל-יתושייה ונחושי-החלטה, המסוגלים לבצע פעולת-קומנדו גועות ותדפיפעמית בתנאים הקשים ביותר. כל זה הוכח. וזה הרכה מאד. אבל לא הוכח שום דבר מעבר לזה.

לא הוכח שיש בידי ממשלת ישראל פיתרון לבעיות הגורליות של הסיכסוך הישראלי-ערבי והסיכסוך הישראלי-פלסטיני.

לא הוכח שיש לה פיתרון לבעיות הממאירות של הכלכלה, ולסכנות החמורות המאיימות על החברה הישראלית מבפנים.

לא הוכח שיש תחייה תרבותית או התחדשות רוחנית. לא הוכח אפילו שחל שיפור במישור הצבאי הסדיר.

קבלת-הפנים למשחררים בלוד

מבחינת מיבנה הכוחות, גיבוש דוקטרינה ביטחונית סבירה ומנהיגות בדרג העליון. הוכח שאין כמותו בעולם מבחינת היכולת לבצע פעולות-קומנדו חסרות-תקדים. אולם הי צורך לבצע פעולות-קומנדו כאלה הוא רק חזק קטן מאד — יבודדאי לא החלק המכריע — במידת-ההקיום של מדינת-ישראל.

כך זה ברור לכל ברדעת. ואחרי שיכנת השימחה הראשונה זה גם נאמר ונכתב פה ושם.

על כן תמוחה שיכנותיים — תמוחה ומור זרה מאד — אמורתו של יצחק רבין, כי הפעור זה "מחקה את כל סימנייהשאלה".

אילו סימנייהשאלה נמחקו? סימנייהשאלה לגבי כוח-החשיבה וכושר-החידוש של הממשלה?

פעולת אנטבה, עם כל היותה בלתי-רגילה מבחינות רבות, לא היתה הפעולה הראשונה מסוגה שבוצעה עידידי מדינת-ישראל.

הממשלות הקודמות ביצעו שורה ארוכה של פעולות-קומנדו במרחקים. שכל אחת מהן היתה מדהימה ומרגשת בשעתה. השמדת המטוסים בנמלה-העופה של ביירות, הריגת המנהיגים הפלסטיניים בדירותיהם בביירות, הרמת הראדאר המצרי, נחיתת-הקומנדו במצריים — כל אלה ואחרות היו פעולות חריגות, שעוררו התפעלות ביגלל

הוא כחור יוצא-מין-הכלל. מוכשר, משכיל, יפה-חומר. אך אינם יש לו תקופות של שיא ותקופות של שפל, והמעבר ביניהן חד ופיתאומי.

בתקופות-השפל הוא חורש באפר את האדמה. החיים נראים לו שחורים משחור. שום דבר אינו מצליח. שום מאמץ אינו כדאי. אין תכלית לחיים ואין טעם למעשה. הכל אבוד ממילא. מוטב להתאבד, או לברוח אל אי בודד.

בתקופות השיא הוא חורש באפו את העננים. החיים נהדרים. אין גבול ליכולתו. הוא מסוגל לכל, והמיכשולים אך מגבירים את יכולתו. הוא יכול לכבוש כוכב אחר, להציל את האנושות. הכל.

כשרואים אותו בתקופה השחורה, קשה להאמין שאך אמש עמד במרכז החברה, שופע הומור, מבריק בחידודי לשון, משגע את הנשים ומקסים את הגברים.

כשרואים אותו בתקופה הוורודה, קשה להאמין שזהו אותו אדם שאך הבוקר ביקש לשלוח יד בנפשו.

המעבר ממצב-ירוח אחד לשני הוא מדהים. הוא אורך כמה דקות בלבד. הוא נעשה באמצעות זריקה קטנה של סם. כי הוא נארקומן.

ע"ה ע"ה דעת, בשבוע שעבר, שעם ישראל כולו דומה לאיש זה.

העם הזה הוא נארקומן. אך הסם שזו אינו חומר כימי, אלא פעולת-קומנדו מוצלחת. במשך שנתיים ויותר, מאז מילחמת יום-הכיפורים, סבל מכל הסימפטומים המהרידים של גמילה-מאונס. הוא לא קיבל את הסם שלו.

זה היה גורא. לא היה חשק להתאמץ. לא היתה תוחלת לחיים. הכל היה רע, הכל נידון לכליון. מי אנחנו ומה אנחנו? הזמן פועל לרעתנו. לעולם לא יהיה שלום. מה נשמע בברוקלין או בקופנהגן?

ולפתע, זריקה אחת — והנה זהו עם אחר. דפקנו אותם! הערבים הם אפסים, הכושים אבקי-אדם.

אנחנו יכולים להגיע לכל מקום, הלוים בכל אדם, לגדוע כל יד, לקצץ כל ראש. אנחנו סופר-מגנים, כלי-יכולים. עימנו אל, וגם הוא מיותר. כל הפיקפוקים היו שטויות, דברי הבל ורעות-ירוח. אין לנו בעיות. העולם כולו נגדנו.

אבל לנו לא איכפת. אנחנו מצפצפים. אנחנו עסי-סגולה. תן לנו עשרים בחורים ומטוס הרקולט, ואנחנו גרים את העולם.

במכה אחת עדינו ממוראל של 10 מעדות למוראק של 95 מעדות, בסולם של 100.

מי שדא קפיץ משימחה בשש בבוקר, באותו יום ראשון, אינו גורמלי. השימחה היתה ספונטאנית, טבעית, בריאה, המתח פג, החיים ניצלו, האפתעה היתה מוחלטת.

תדמיתנו בעולם השתפרה ברגע. מי שעבר באותו בוקר את ביקורת-הגבולות בארץ כלשהי, שמוח שהוא מחזיק בידו דרכון הנושא את המילים "מדינת ישראל", ושיש לו חלק בתהילה.

אך השימחה הטבעית היתה צריכה לפוג בהדרגה, וההגיון הבריא היה צריך לשבץ את המאורע המדהים והמרגש בפרספקטיבה הנכונה שלו.

אולם הדבר הזה לא קרה, לא כאותו יום וקבועה כבימים שבוע. עם ישראל נמצא בטרופ לא-נורמלי, ולא היה לו כל חשק לחזור לקרקע המציאות.

מכשירי-השילטון, כלי-התיקשורת וגם סתם אנשים טובים פעלו בכל כוחם כדי להאריך את הטרופ ולמנוע את ההתפכחות.

וגם זה טיבעי. הם ידעו שממוראק של 95 מעדות לא יורד הציבור לרמת-מוראק סבירה וקבועה כבימים שבוע. נאמר של 70 או 60 מעדות. הירידה, כאשר תבוא, תהיה שוב ל-10 מעדות.

מה הוכיחה פעולת אנטבה, ומה היא לא הוכיחה?

מה היא הוכיחה כי יש כוחה של ממשלת-ישראל, ביולי 1976, להחליט על פעולת-קומנדו עוצרת-נישימה, במרחקים. תוך קבלת סיכונים מהרידים.

תוך קבלת סיכונים מהרידים. (אפשר להעלות על הדעת לפחות עשר אפשרויות,

אך מה בדבר כל שאר סימנייהשאלה, המרחפים על מדיניות הממשלה ויכולתה?

בעיתונים הופיעו הרבה מודעות המכריזות כי חברה פלוגית ומיפעל אלמוני תרמו כדיוכך לירות לקרן צה"ל.

יפה מאד. אבל לא ראיתי את מודעה אחת האומרת: "כבוד לצה"ל! בעיקבות המיבצע הממואר אני מתחייב כזה לנהל ספרים ולשלב מסראמת".

יש להניח שכמה מן התורמים הנלהבים עשו אתמול הון מעסקים שחורים, ויחזרו מחר לרמות את המדינה בעיסקי מיליונים.

שר-האוצר הופיע כמציא בטח בעצמו, כאילו זה עתה יצא ממטה-הפיקוד של המיבצע, וקבע כי הביקורת על מדיניותו היא בחוקת "בירבורים".

האם מיבצע-אנטבה עצר במשהו את ההידרדרות הכלי כלית שתגיע — לדעת רוב המומחים — לממדים של שואה במחצית השנייה של 1977? האם נפרק מוקש-הענק, הי מונח מתחת ליסודות החברה הישראלית, והממשיך לתקתק לקראת התפוצצות גוראה? האם חור המנגנון הממשלתי העייף לתפקד?

האם נעצר התהליך לקראת התהוות סוריה-ירבתי מי שלושה עברים של ישראל, בעורתה הפעילה של ממשלת-ישראל? האם התקרבונו כהואזה לפיתרון הבעייה הפלס-טינית, העלולה לקבל כיוון חדש — ואף מסוכן יותר — בעיקבות המאורעות בלבנון?

כל סימנייהשאלה נשארו כשהיו, ואני משוכנע כי הדבר ברור לחזוטין גם ליצחק רבין עצמו.

הוא פשוט ביקש לנצל את ההצלחה כדי לבצר את מעמדה של הממשלה, ולהחליש את הביקורת החמורה המלווה אותה. זה לגיטימי בהחלט. אך זה גם מסוכן מאד.

כי יצחק רבין מוריק שוב לרוע המדינה סם משכר. במקום המוראק האמיתי, הקבוע, היציב, כא המוראק השאוב ממזרק.

אני יודע מה רצה להשיג ודיע חדאד, כאשר תיכנן את הטיפת-המטוס ושיגר את האנשים לבצעה. אם רצה לערער את המוראק של ישראל, לחשוף לה את חולשתה ולהרחיב את הבקי עים בה, הוא השיג בדיוק את ההיפך.

הוא נתן לישראל את הדבר האחד שהיא השתוקקה לו מאז מילחמת יום-הכיפורים: זריקה חזקה של פעולת-קומנדו.

בשפת הנארקומנים: ישראל קיבחה FIX. לא היתה זאת רק מתנה אישית ליצחק רבין, שהפעולה חיוקה את מעמדו עד ללא-הכר. היתה זו מתנה לכל המדינה, שיצאה מריכאוונה והרקיעה שחקים על כנפי הרקולט.

אולם מתנה זו עזוקה נהיית בעוכרי המדינה, אם תצא לטרופ ממושך, שבו תשכח את המציאות ותפליג בחלומות-יפז.

הטרופ הלא-גורמלי שהחל ביוני 1967 ונסתיים ביום-הכיפורים של 1973, הייב לשמש אזהרה.

איננו זקוקים לטרופים. אנו זקוקים הנמיהה מן ההתמכרות.

עלינו להיגור מהתקפות-הדיכאון ומתחושת-הסופרמגים. עלינו לסגל לעצמנו גישה לאומית שקולה, בלתי-רגשנית, מפוכחת וצלולה. עלינו לסגל לעצמנו את הכושר להתמודד עם הבעיות האמיתיות שלנו, לראות אותן בעין פקוה, ולחפש להן פיתרונות סבירים — גם כשהם מכאיבים מי בחינה גופנית ורוחנית.

נכון, נעים יותר להתחמק מזה, ולהפליג בטרופ. אבל אחרי כל טריפ באה יקיצה מרה.

אתמול נודדו ארבעה

אתמול נודדו ארבעה

שיעור במוראל

לכן: כאשר רע לך, קשה לך, אינך מרוצה וכו' — אל תנסה לגעת מזה, תשיר ואל תחשוב. שמור רק על המוראל.

סוגי המוראל: אין מוראל אחד לכולם. קבוצה ומוראלה, עם עם ומוראלו.

חוק ההיפוך: המוראל הגבוה שלך הוא המוראל הנמוך של יריבך.

לכן: אם התבוסתנים משתלטים על אמצעי-התיקשור, רת, המוראל שלהם עולה, ואילו המוראל של העם יורד. אם העם משתלט על אמצעי-התיקשורת, יורד, אוטומאטית, המוראל של התבוסתנים, וכתוצאה עולה מוראל העם (להלן: מוראל לאומי — להבדיל ממוראלים אחרים).

חוק עמוד השדרה (או בעיות הגב של ישראל): מוראל לאומי גבוה זוקף קומה בפני עולם אכזר, מוראל לאומי נמוך משפיל קומה בפני עולם שמח-לאידי

עכשיו אנחנו יודעים שמוראל זה לא שימחה, לא גאווה, לא הצלחה, לא רוח-עמידה, לא רוח-קרב, לא מוסר, לא מוסר-השכל. בקיצור, סיבכתי אתכם וסיבכתי גם את עצמי. אז מה זה בכל זאת מוראל בעברית?

הגדרת המוראל: מוראל זה מוראל

ונסיים בשיר העממי:

שלחי לי תחתונים וגופיות
כאן כולם כמו אריות
נלחמים כמו חיות
מוראל ממש גבוה.

שלום תלמידים. היום נלמד על מוראל. נא לפתוח מחברות ולרשום.

- מוראל — מילה לועזית שפירושה: מוסר, מידות טובות, מוסר-השכל. וגם: רוח-קרב, כוח-עמידה. זה מהמילונים. אבל יש גם מילה עברית, מוראל, שהיא פיתוח ישראלי מקורי. בשיעור זה ננסה לעמוד על המילה, שימושיה ומשמעותה.
- (א) מוראל הוא זקטור (כוח עם כיוון). למוראל שני כיוונים: למעלה, או למטה.
- (ב) המוראל נמרד במעבדה ביחידות עשרוניות (אחר-זים) על פי סקרי דעת-קהל.
- (ג) הוכחה לקיומו: כתוב עליו בעיתון — משמע שהוא קיים.
- כפי שלמדנו בשיעור הקודם, ישנן מידות שונות: מי-דוה אורז, מידות כוח, מידות טובות, מידות רעות וכו' וכו'. נציג בפניכם את הקשר בין מוראל ומידות.

אקסיומת המוראל: מוראל גבוה = מידה טובה. מוראל נמוך = מידה רעה.

ולכן: אם טוב לך, אתה שר. אם אתה שר יש לך מוראל גבוה (שירה = מידה טובה). אם רע לך, המוראל נמוך. אם תשיר כשרע לך, יעלה המוראל — משמע יהיה לך טוב. מסקנה: כשהמצב גרוע יש לשאוף להרים את המוראל. את המוראל אפשר להרים על-ידי: ג'ק, שירה, תרו"מות, טרמפים, אופוזיציה, "מעריבי". המוראל יורד בגלל: ירידה, קואליציה, ג'ק מקולקל, מלוויזיה.

חוק התחליף: מוראל גבוה זה כמו שימחה, שביעות-רצון, נוחיות, וכן גם כמו מחשבה ותודעה — אבל זה לא.

כומר יקר, רק שבוע עבר, וכבר יש חטא חדש.

השבוע קיבלתי סטנסיל מוועד-העובדים שלי, ובו מבשרים לי ש-תרמו בשמי יום-חופשה אחד לטובת כוחות הביטחון, וגם הו-סיף הוועד שאם אינני מסכים, עלי להודיע על-כך בכתב.

אתה צריך להבין, כומר יקר, הייתי שמח ונרגש לשמוע על שיחרור החטופים, וגם גאה ומרוצה להיוודע כי במיסים הכבדים שאני משלם במשכורתי הצנועה, מקימה עבורי המדינה מערכת-הגנה משוכללת ויעילה שכזאת — אבל להיות מותרים בשום אופן לא! אילו חשבתי שאין די במה שאני משלם למדינה, הייתי ניגש ביוזמתי למס-ההכנסה ומו-סיף עוד. ובכלל, התעצבנתי, כו-חות הביטחון לא זקוקים לי-צדקה כל פעם שהם תוקעים גול, ולסיפרי-מחדל כל פעם שמפס-פסים. אז מה פיתאום באים האידיוטים מהוועד ותורמים ב-שמי? הודעתי להם בכתב שאי-נני מסכים.

אבל בלילה התהפכתי במיטה, והמצפון דימם על הסדינים ה-נקיים. אולי חטאתי, אולי בכל זאת צריך הצבא את תמורת יום-החופשה שלי.

הבוקר ניגבתי את המצפון ה-דולף, נתתי גרוש לעני, תרמתי לצה"ל את הסנדלים החדשים שקניתי, ולקחתי ספיישל אל תא הווידוי.

אז תן מחילה, כומר יקר.

אידיוט — אבל עם מוראל גבוה

סתם אידיוט

קוני-למל

געפילטע פֿיחס

מגמגם קבעו שיאים חדשים של יו-בש בתולדות ההומור. יש גם שיר, רה, ריקודים, שמפניה, נשים ובי-עיקר — פולקלור אידישאי-גיזעי.

הכוונה למין יצורים דביליים עם זקנים מודבקים, מעילים שחורים וכובעים משונים, שכל הזמן מקפ-צים ומפזזים ומדברים עברית-של-הבימה במיבטא ברונקסי-אוקראי-ני עילג. הפזזנים המשונים האלה, כך מתברר, הם חסידים מחצרו של הקוקו הזקן שהוא גם חכם וגם אמריקאי וגם עשה קפיטאל לא-קטן וגם החביא אותו בשביל ש-ההיה עלילה.

אז נא להכניס בתחתית הרשי-מה, הרבה מתחת לשווילי ולעוב-דיה, את הבמאי זילברג מקוני-למל ואת סירטי רול אשר הוכיחו שאין קרקעית לשפל של הקולנוע הישראלי. שילכו הביתה שילכו!

מי שהמציא את כינוי-הגנאי "סירטי הבורעקאס" היה בטוח ב-עליונותו האיכותית והתרבותית של האשכנזי-היוצר על אחיו הפרענק ממנו, הבור ממנו והמנטאלי ממנו. ובכן, רבותי, באותה תקופה בה ישבו הפרענקים במערות וקיפצו מעץ לעץ, ישבו אחיהם האשכנזים בגולה המרוחת והקימו שם תר-בות למופת — תרבות המשמשת נושא בלתי-נדלה ליצירה קולנועית אשכנזית מקורית — גל, "סירטי הגעפילטע פיש" — שפיסגתו היא ללא ספק, קוני-למל מכה שנית. מה אין קוני-למל — הכל יש. עלילה מטופשת, הצחקות אידיו-טיות (החוכמות עם התאום-הכפיל-

מלמיליאן הקטן

הניצחון ההיסטורי של בית"ר ירושלים בגמר הגביע, הביא להתעניינות מוגברת בכדורגל אצל ילדי העיר, והגביר את הפופולאריות של מישחק זה ביחס לשאר מישחקי הילדים, הנהוגים בעונה יבשה זו.

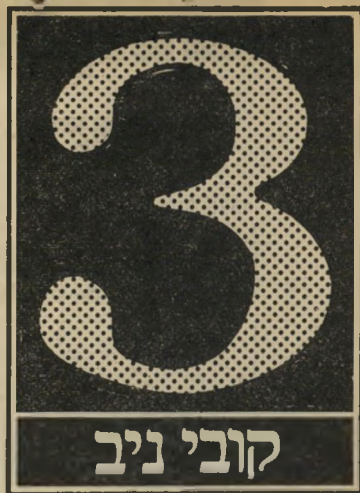
זה לא כמו פעם, שכדי לשחק כדורגל היו זורקים את החולצה על הגדר, שלא תתלכלך, ומורידים את נעלי-השפיץ, כדי לא לעשות פאולים. היום כדורגל זה כמו צלילה — ציוד מלא ניתן להשיג רק בחנויות הספורט המובחרות, והילדים הנל"בים של ההורים המסורים משחקים שערים-קטנים או סטאגנה, כשהם עטופים בלבוש הכדורגלני לכל פרטיו ודיקדוקיו.

הציוד הוא קצת מסורבל, אבל עושה רושם טוב: חולצת כדורגל ציבעונית (בצבעי הקבוצה האהודה) עם מיספר על הגב (בעניין המיספרים כולם חלוצים או קיצוניסופה — עדיין לא נראה הילד שלבש חולצה מס' 3, למשל), מיכנסי-משי בצבע המתאים, גרביים ציבעוניות עד הברכיים, נעלי כדורגל, "אדידאס" עם מסמרים מיוחדים ותחבושת-אלסטית לברך הבועטת — כראוי לילד שהחלים מפציעה. לילדים-שוערים קונים גם מגיני-ברכיים, כפפות וכובעי-מצחיה לחורף. והעיקר — כדור אולימפי שחור-לבן עם שש חותמות אופישל מייד אין איטלי, 450 ל"י לפני מע"מ.

וכך אפשר לראות בכל פינה ועל כל דשא רענן, את ג'רי פראנסיס בן העשר-וחצי בפסים תכלת-לבן מקרקס את מלמיליאן הקטן, בשחור-צהוב, עם 8 על הגב — וביל פארקס מזנק באומץ ומתעצבן על אמא שלו שקוראת לו הביתה לעשות חוברת חופש.

אבל מה, התחפושית לא תעזור להם. רואים תיכף שאלה יהיו אקדמאים כשהיו גדולים. את כדורגלני העתיד של ירושלים אפשר למצוא בקטמון ובמוסררה, והם עדיין משחקים יחפים בכדור גומי מפוצץ מזמן.

ראיון אנסקלוסיבי עם אלוהים

ספורט

הטבלה

ניצחונה הגדול של ישראל וזעזועים בטבלה. הביא לשינויים וזעזועים בטבלה. ישראל, ש מאז ניצחונה הגאה 0:6 ב-1967 נדחקה לתחתית בשל הפסדיה הרצופים ביום-כיפור (6:3) ובחזית המדינית (3:2). עלתה שוב לראשות הטבלה. כשהיא מקי דימה את העולם בהפרישישערים איכותי ומסורי גדול. למרות שלשתי הקבוצות אותו מיספר נקודות (4 נקודות מ-4 מישחקים). זוהי, אפוא, טבלת הליגה הבינלאומית. לאחר המחזור האחרון:

1. ישראל	4	24-9
2. העולם	4	9-24

מלך השערים

גם במירוץ למלכות השערים חלה מהפכה משמעותית. בעיקבות המחזור האחרון. אריק שרון, שהוביל עד עכשיו 5-שערים (שלושער במלחמת יום-כיפור ו-2 במילחמת-הבתירות) לפני משה דיין (6 בששת-הימים מינוס 3 ביום כיפור) נאלץ לפנות מקומו ליצחק רבין, שעלה בעטרה בעיקבות השלושעשר שער שכבש הישר מן הפינה לשיפוטכם (שם עמד עם מינוס 2 שערים) למקום הראשון. כך טבלת מלכי השערים היום היא כואת:

1. יצחק רבין	11 שערים
2. אריק שרון	5 שערים
3. משה דיין	3 שערים
4. יגאל דיין	1-שערים

מה צפוי?

אין ספק כי ניצחונה המזהיר של ישראל, והצורה החלקה שבה הושג, טרפו לחלוטין את כלפי התחזיות הן במישור היחסים ה-בינלאומיים והן במישור הפנימי של ה-קבוצות.

כבר עתה נמסר מרחבי העולם כי קבוי צתם עומדת להיכנס למישור אימונים קפדני, כדי להכין את עצמה לקראת המישחקים העתידיים נגד ישראל, ומאמנים ופרשני-ספורט לומדים בעיון את פרטי

האמנם מהפכה בטבלת מלך השערים? המישחק הישראלי, הן מהבחינה הטאקטית והן מבחינת הכושר הגופני. באשר לארץ - ברור, למשל, כי מנייתו של החלוץ הפורץ מרדכי ("מוטה") גור עלו עד כדי כך שאין לשער כי הוא יימכר לקבוצה אחרת בתום העונה. כפי שנמצא במדורי-הספורט במשך השנה. כך גם לגבי בונה-המישחק המחונן, יצחק ("שימי") רבין, והבלם-מטאטא שימצון האחורי.

לעומת זאת סחתו סיכוייו של קיצוני הסופה הפרובלמאטי, אריאל ("אריק") שרון, לחזור לקבוצתו, וכפי הנראה יעבור לשמש כמאמן-שחקן באחת מקבוצות ליגת המישנה.

סיכום

אכן מחזור מסתיע ורבי-הפוכות. שגרם לזעזועים דראמטיים בצמרת ובתחתית.

מי שמכיר את הרב גורן יודע איך נראה אלוהים - איש קטן אך מוצק, פניו מעוטרים בזקן לבן סמיך, ועל ראשו כיפה שחורה (בבית) ומגיבעת-לבד שחורה (כש" הוא יוצא לקניות). מעיניו התמימות בוקעת חוכמת-חיים אלוהית, אך לצורך קריאה הוא נעדר במישקפ"קרן עבות.

אלוהים קיבלנו בלישכתו, המרוהטת בפשטות מלאת-הדר, וענה לכל שאלותינו בגילוי-הלב האופייני לו. קולו העמוק והחם משרה על כל סביבותיו הרגשת נועם ובי-טחון, והוא מדבר בהתלהבות ובעוצמה - הישר מן הלב האלוהי אל לבבותיהם של ישראל.

אנחנו: האם מיכצע צה"ל לחילוף החטופים מאנטבה הפתיע אותך? אלוהים: כן! אני מודה שהופתעת. אנחנו: מדוע בעצם הופתעת? אלוהים: אני פשוט לא האמנתי. לא האמנתי שעם ישראל עדיין מסו-גל להתעלות שכזאת. אנחנו: מתי נודע לך על הפעולה, ואיך הגבת?

אלוהים: בשעה אחת אחרי-הצות צילצל הטלפון הירוק שלי, שמעטים יודעים את מיספרו הסודי. על הקו היה ראשי-הממשלה, מר יצחק רבין. הוא בישר לי כי צה"ל פעל, וכי המטוסים כבר בדרכם חזרה עם ה-פרויים. דמעות ניקו כזווית עיני.

אלוהים לבוש בחלוקי-בית מקבל בביתו את ההודעה על הצלחת הפעולה באנטבה. לידו: שלישי הצבאי.

לא ייאמן, לא ייאמן - מילמלתי - הצלתם את כבוד ישראל ואת כבודי. לא עצמתי עין. גם כדורי-השינה לא הועילו - הלב רגש ועבר על גדותיו. אנחנו: האם גם מבחינת ההלכה היתה החלטת הממשלה צודקת? אלוהים: מהבחינה הזאת אני חיי-תם בשתי ידי על כל מה שאומר הרב גורן. הפעולה היתה מוצדקת, מכל

ממחדל לישועה

שלהם.

יום א' 27.6

מחבלים חטפו מטוס "אייר פראנס" ובו כ-70 ישראלים.

יום ב' 28.6 המטוס נחת באנטבה שבאוגנדה. אני מריח סיפור טוב.

יום ג' 29.6 המחבלים דורשים שיחרור מחבלים עצורים בישראל תמורת שיחרור החטופים. גם אידי אמין בעסק. הסיפור מת-חמם. אולטימאטום עד יום ה'.

יום ד' 30.6 הממשלה מודיעה על הסכמתה לשחרור מחבלים עצורים. הולך להיות עוד מח-דל. טלפון לנחמן - מה דעתו על ספר בשם "מחדל באנטבה". נחמן מסכים עק-רונית. "המחדל" הקודם שלך הלך טוב, הוא אומר לי.

יום ה' 1.7 המחבלים דוחים האולטימאטום ליום א'. מתחיל משא-ומתן. יהיה מחדל רצי-ני, אבל אני אקרע אותם בספר. שלחתי את שלמה לאסוף פרטים ותמונות של משפחות החטופים. שיתיה. טלפון לנח-מן שיכין עטיפה לספר עם תמונות של אמין, רבין ופרס. סוכם. פורמאט כיס.

יום ו' 2.7 המשא-ומתן נמשך. ב. זורק לי רמז שתיתכן פעולה צבאית. הצחיק אותי, אבל זה הזכיר לי לצלצל לנחמן להוסיף תמונה של מוטה גור לשער ה"מחדל באנטבה". חתיכת אפס.

שבת 3.7 אחה"צ ב. מודיע לי שחיללה הם יוצ-אים. סופית. אני זורק לנחמן רמז ומבקש להכין, על כל צרה שלא תבוא, גם שער אלטרנטיבי עם אותן תמונות בדיוק - "ישועה באנטבה". איך שלא יהיה - יותר ברור שיהיה מחדל, אני אומר לנח-מן, בלי משה בממשלה ואריק בצבא זה לא יילך. רבין הפחזן ומוטה הטיפש לא מסוגלים לעשות טבח. דבר אחד בטוח - הולך להיות טבח עם החטופים. אמר-תי לשלמה לעבוד על תמונות והספדים

זה הצלחת. אין דבר - גם ככה הספר יילך טוב. אולי אפילו יותר טוב - יש איזה התלהבות בציבור והמטומטמים האלו יאכלו עכשיו כל דבר שתמכור להם. זה יהיה שלאגר אמיתי. איך שלא יהיה, הצלמים כבר בשטח עובדים על "שימחת השיבה הביתה". שלמה משנה את ההספדים לסיפורי-חיים נלהבים. אני אכילס גם את הסקופ שלי, השיחה עם אמין לספר - זה יקדם את המכירה.

יום ז' 5.7 כל הלילה אנחנו עוברים בנתיים - אני אוסף את היומנים שהם כתבו, שלמה מצלם ואל, שגם הצטרף, מקליט את כל הסיפורים על טייפ.

יום ח' 6.7 שלמה גמר עם סיפורי החיים ותמו-נות החטופים. עובד עכשיו על הספדים, בייחוד הספד ליוני - אותו יאהבו בטוח. אלי עובד על היומנים והסיפורים ואני עובד על לוח המאורעות והצד המדיני של העסק. יש ממש תמונות על הכי-פאק. אני כותב דברי הערכה חמים לרבין, פרס ומוטה.

יום ט' 6.7 החומר כבר יורד לדפוס. אני עובד עם אלי על הצד הצבאי. זה צריך להיות החלק החזק של הספר. האנשים או-הבים את זה. שלמה בוחר תמונות ומע-ביר לצניקוגרפיה. אמרתי לו לעבוד חזק על רגשות - בכי מול צחוק, יגון חזק שימחה וכיו". זה יתן לספר הרבה כוח.

יום י' 8.7 כל החומר והתמונות כבר בדפוס, כו-ל פרק הבדיחות והקריקטורות על אמין. ביום א' כבר מתחילים להדפיס את ה-פורמות.

יום יא' 11.7 נצחון גדול. הספרים הראשונים כבר בכריכה. איך אחד כבר לא ישיג אותנו. נחמן מעריך שייצא לי לפחות מאה אלף נקי מהעסק. אריק חטריש. מוטה גור נפלא! כל הכבוד לצה"ל!!!

הבחינות.

אנחנו: אמרת קודם שלא האמנת שעם ישראל יעשה את הדבר המופלא הזה. הכיצד זה אתה, בתור אלוהים, לא מאמין בעמך?

אלוהים: תראה, מאז מילחמת יום-כיפור השכעתם אותי מרורים עד בלי די. קודם כל הרגיו אותי שנכנעתם לקויסינג'ר, ומסרתם ששחי-מולדת קדו-שים. אחר-כך כל השביתות הפראיות האלה, ולבסוף עוד עשו צחוק ב"ני-קוי ראשי" ממשה רכנו בצורת כובי גל, ועוד כל מיני דברים כאלה. אני ממש נעלבתי - ישבתי בבית ימים שלמים, לא יצאתי וכייתי - איך זה נהיה לכם כך? לא האמנתי יותר.

אנחנו: נו אלוהים, תגיד בעצמך - עכשיו אתה מרגיש יותר טוב, הא! אלוהים: כן! אתם ממש נפלאים!

ואני שמה שהוכחתם את זה שוב. אתם ממש העליתם לי את המוראל. אני מר-גיש מצויין. סוף-סוף עם ישראל מת-ייחד עם אלוהיו כמו שצריך. אני גם החלפתיל לתרום שלושה ימי עבודה לוועד למען החייל, ולהוריד עד סוף החודש את המס-עקרד-מוסף מכל עבי-רותיהם של ישראל.

אנחנו: ומה, לדעתך, צריך לעשות עכשיו?

אלוהים: אני מקווה שההתעוררות הזאת לא תהיה בבחינת דבר חולף. אני מקווה שעובדי השירותים אומנם יוותרו על שעות-הקייץ, ושהממשלה תפעיל את עונש-המוות למחבלים, ושיפסיקו בטלוויזיה להשתולל השמא-לנים ובכלל - שיהיה טוב. שישאל יאהב את אלוהיו ואני גם אוהב אתכם.

אנחנו: הו אלוהים, תודה רבה לך. אלוהים: תודה רבה לכם, לכל עם ישראל. גרמתם לי לאושר בלי-יתואר.

הציור השנועי לילד

היכן דיין?

כושי-סמבו חטף אווירוו, ולא נתן לישראלים שבתוכו לחזור הביתה. אך חיילי צה"ל התחבאו בין העצים, ושיחררו את הישר-אלים.

לפתע גילה בן-פורת מרפ"י ש-דיין נעלם. היכן דיין? שאלו אנשי רפ"י.

התוכלו אתם, ילדים, לגלותו? אם מצאתם, ציבעו יפה את ה-ציור ושילחו למערכת, "היום הזה".

תמיד יש חדש בדיסקונט

אך לעולם לא שוכחים את הישן והטוב

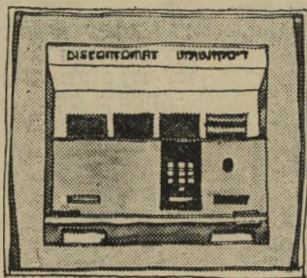
מודעה ראשונה בסדרה שפורסמה ביוני 1975

תמיד יש חדש בדיסקונט אך לעולם לא שוכחים את הישן והטוב

הדיסקונט באים בתמפה יצירת

דיסקונטומט

מאילת ועד חיפה, ב-19 סניפים של בנק דיסקונט פועלות הקופות האוטומטיות למשיכת מזומנים, עד 400 ל"י ליום, בכל שעות היום והלילה.

מוקצרים... מוקצרים...

כספר מהיר Express Teller: דלפק לפעולה בנקאית מרוכזת אחת. יונהג בקרוב בסניפי הבנק, לאחר תקופת ההרצה המוצלחת.

מסלול מרכזי

הלקוחות מגיעים למסלול מרכזי אחד; בהגיע תורו, פונה כל לקוח לכספר המתפנה. שיטה חדשה ויעילה לקיצור ההמתנה בסניפי הבנק, למניעת דחוק ולשיפור התקשורת עם הלקוחות.

אל-תור חיצוני

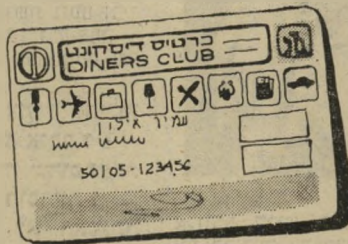
בכל שעות היממה יכול הלקוח להניח, בתיבה המותקנת בקיר החיצוני של הבנק, מעטפה - ובה הוראות לביצוע פעולות שונות. הלקוח יקבל בדואר אישור על ביצוע ההוראות. בקרוב יגדל מספר הסניפים המציעים שרות אל-תור חיצוני ללקוחות.

נושפים ומוקילים

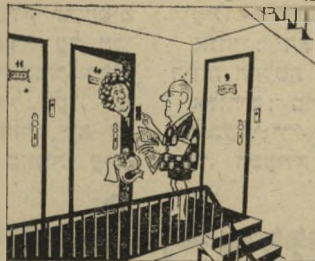
"אשראית"

כרטיס האשראי של בנק דיסקונט. הקניה היום, והתשלום - בחודש הבא, ביותר מ-1000 בתי עסק, מסעדות ובתי מלון. מאפשר רכישה דלק באמצעות שיקים בכל תחנות הדלק בארץ, ומשיכת מזומנים עד 500 ל"י בכל סניפי בנק דיסקונט ובנק ברקליס דיסקונט. אשראית - הדרכון שלכם לעולם של נוחות, אמון ויוקרה.

חשבון ועד הבית

המחשב של בנק דיסקונט מנהל עבורכם את חשבון ועד הבית: גביה, דיווח ועדכון. שרות חנים + שי לוועד הבית.

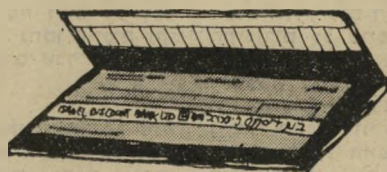

תמצית חשבון חדשה

תמצית הדיווח על חשבון עובר-ישוב כוללת הסברים ברורים על כל פעולה. התמצית נשלחת באופן קבוע מדי 17 פעולות. כמו-כן אתם יכולים לקבל דיווח יומי, שבועי, חודשי או תלת חודשי.

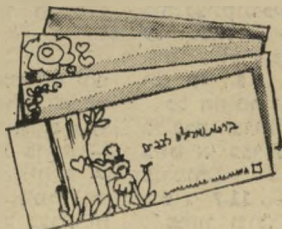
שיק אמריקאי

בנוסף לפנקס השיקים הרגילים, מספק בנק דיסקונט שיקים קטנים הנושאים את שם בעל החשבון וכתובתו - בכריכה מהודרת ונוחה, המתאימה למשיאה בכיס.

מעטפות שי חדשות

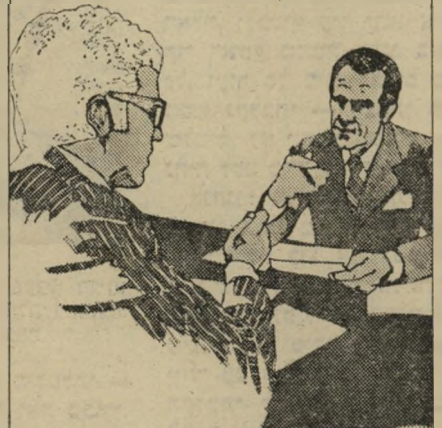
עיצוב חדש, עליז וצעוני למעטפות של המחאות השי שלכם או של תלושי ש.ק.ל. - שוברי קניה של בנק דיסקונט. המעטפות ניתנות לכם חנים.

המונומחיות שלנו!

מרכזי יעוץ

כלכלנים, משפטנים ובנקאים מייעצים חנים בענייני השקעות, ניהול נכסים, פנסיה, תגמולים, עזרון, מסים ועוד. מרכזי הייעוץ עונים על צרכיהם של אנשים, אשר הגיע לידם סכום כסף, והם מחפשים דרך טובה להפיק ממנו את התועלת המירבית. שרות בלעדי של בנק דיסקונט.

"גפן"

אחותה הצעירה של קופת התגמולים הותיקה, "תמר", מתאימה לכל אחד: עצמאי, שכיר ומעסיק. "גפן" - קופת גמל המעניקה לעובדי מדינה, מוסדות וקבוצות עובדים מאורגנות, גם ביטוח תאונות אישיות על סך 15,000 ל"י, חנים!

"אופק"

תוכנית ביטוח חיים, מיוחדת ובלעדית לחברי קופת הגמל, "תמר ו, גפן" של בנק דיסקונט.

דולב

קרן נאמנות חדשה, המשקיעה מרבית נכסיה בניירות-ערך צמודים או נקובים במטבע-חוץ.

הדיסקונט באים בתנופה יצירת

רבין סירב להתערב בעניין ערבות ל..חברה הימית"

ראש-הממשלה יצחק רבין סירב להתערב, לפי שעה, לטובת בקשת "החב"ר" הימית להובלת פריי, כי המדינה

עובד בן-עמי מילה טובה

תתן ערבות של עד 7 מיליון דולר לחב"ר. הבקשה הופנתה אליו בפגישה שקיים בארבע-עניינים עם עובד בן-עמי. בן-עמי טען כי החברה קנתה מילווה-מיל-חמה ב-30 מיליון לירות, שהיו שווים בעת הקנייה 7 מיליון דולר, והיא מבקשת עתה לחפקיד את האיגרות כביטחון לערבות המדינה שתניתן לה. סידור זה נעשה על-ידי "בנק ישראל" עם תע"ש שייניים. ראש-הממשלה השיב כי אינו מכיר את הנושא, ועד שילמד אותו הוא משאיר את הטיפול בו בידי שר-הממשלה הממונים על כך.

השבוע יוכרע בלונדון גורל "החברה הימית להובלת פריי", כאשר יעקב מרי-דור ומילא ברנר מנסים למכור פחות אוניות תמורת יותר כסף. ללונדון הגיעו כעשר קבוצות, המעוניינות לרכוש חלק ניכר מאוניות החברה. ראשי החברה יכולים לצאת מן הבוץ על-ידי מכירת אוניות, אולם הם מתעקשים להמשיך להחזיק במירב האוניות שבידיהם.

כמה היקף הנושק השחור?

בהתאם לנתוני הסטטיסטיקה נישאים מדי שנה בארץ כ-26 אלף זוגות, ומכאן שכל שנתון כולל כ-50 אלף נפש. מיספר זה הוא גם את נתוני החינוך. יש בארץ כחצי-מיליון תלמידים, הלומדים עשר שנות חובה, ומכאן שמדי שנה מסיימים את הלימודים 50 אלף נפש. מה קורה ל-50 האלף המסיימים את לימודיהם ופונים לשוק העבודה?

לפי נתוני הלישכה-המרכזית-לסטטיסטיקה טיקה נוספו בשנת 1975 רק 15 אלף שכירים למשק. לפי אותם נתונים יש עצמאי אחד על כל שלושה שכירים. בסך-הכל: 20 אלף נפש מתוך 50 האלף, שברור לאן פנו.

ההנחה, כי 40% מהבנות הנישאות מפסיקות לעבוד והופכות עקרות-בית, מתקבל סך-הכל 30 אלף נפש מתוך ה-50, שידוע לאן פנו. היכן עוד 20 אלף איש?

הדו"ח האחרון של "בנק ישראל" ק"ב, כי מתוך 15 אלף השכירים שנוספו למשק, 14 אלף הצטרפו למשק הציבורי. המסקנה: רק חלק מהמשק מדווח על תוספת כוח-האדם אליו. מכאן ש-20 אלף נפש נספגים מדי שנה במשק הלא-מדווח, הלא הוא המשק השחור.

לפי חשבון גס זה מתקבל, שלעומת 15 אלף נפש הנוספים בכל שנה למשק הלבן, 20 אלף נוספים למשק השחור. הם מייצרים שחור, מקבלים שכר שחור, והכל לא-רישמי!

המפיקים מתחילים

עם הטלת מס-ערך-המוסף נוצר מצב שבו אין סיכוי לריווחיות בהפקות הא-מוניות. קרוב ל-70% ממחיר הכרטיס אינם מגיעים אל האמרגן, ועליו לכסות את כל הוצאותיו מ-30% הנוותרים. כא-שר התפוסה היא פחות מ-80%, הרי הוא מפסיד בכל מיקרה.

לפני כשנתיים היה האמרגן משלם, מן התמורה של כל כרטיס, את ההוצאות הבאות: 20% תמורת האולם, 10% תמורת שירותי-בימה ושוונות, 12% למיכירת כרטיסים במישרי-המכירה, יחד: 42%. לזאת נוסף היטל-עיווגים שגבולו-

עצות לנוסעים לחו"ל

הרי עצה קטנה כיצד להכפיל או לשלש את כמות המטבע הזר שאתה לוקח עמך לחו"ל, באופן חוקי בהחלט.

גש לאחד הסוחרים במטבעות ומדל-יות, קנה מטבע-זהב, "שלח את עמי", שמחירה פחות מ-5000 לירות. הסוחר ייתן לך כתובת בחו"ל של אנשים, הקונים מטבעות, והם ישלמו לך כ-500 דולר לר תמורת המטבע. לכל ישראלי מותר לקחת לחו"ל מטבע ישראלי בערך נקוב של עד 250 לירות. כיוון שהערך הנקוב של "שלח את עמי" הוא 250 לירות, הרי כל נוסע יכול לקחת עימו מטבע אחת, ההופכת בחו"ל ל-500 דולר טבין-ותקילין.

עושים צחוק מאס-ערך-מוסף

בדיקה של הקורה באמת בין הסוחרים מגלה, כי כולם גובים מן הצרכן את מס-ערך-המוסף של 8%, ורבים מעבירים אותו ל-10%. אולם השלב השני, שבו צריך הקימעונאי להעביר לסיטונאי את המס, אינו יוצא לפועל במרבית המקרים שאותם בדקתי. מה שקורה הוא שהקימעונאי והסיטונאי מתחלקים בחלקים שווים במס הנגבה, מעבירים זה לזה את תמורת הסחורה במזומן, ללא קבלות. התוצאה: תוספת רווח נקי לשלבי התיווך, של כעשרה אחוזים. כיוון ששני שלישים מכלל העצמאיים אינם מנהלים ספרים, אין כל אפשרות למנוע את הדבר. החשש מעונש אינו מרתיע כלל. אמר אחד הסיטונאים הגדולים: "אם מא-פיה בבאר-שבע, שהעלימה 9 מיליון לירות מהכנסותיה, נקנסה ב-200 אלף לירות בלבד, בלי כל מאסה, הרי שאיש אינו מתכוון להרתיע."

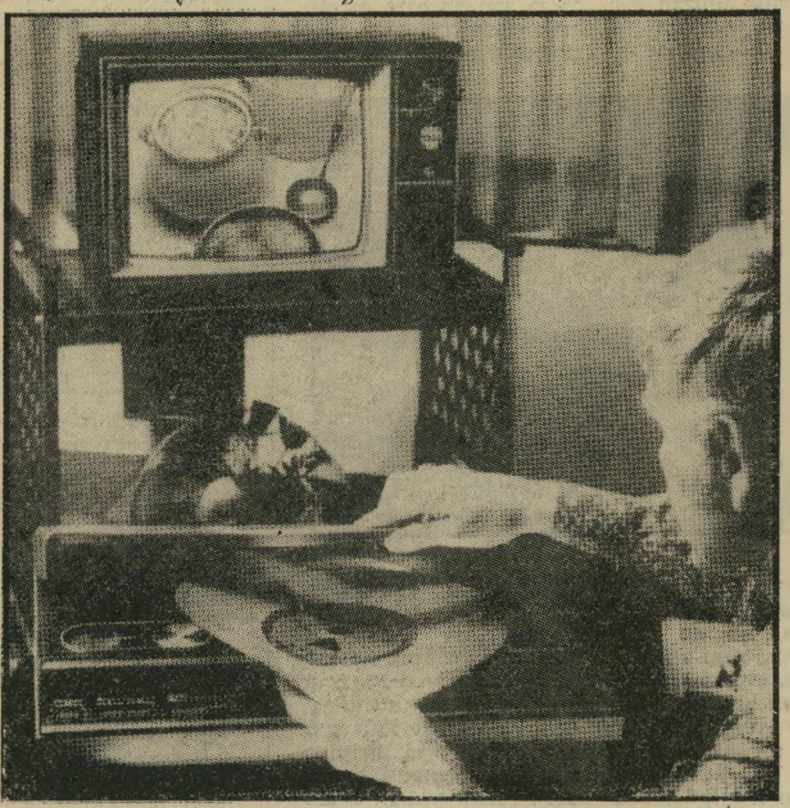
הלהיטים האחרונים בשעונים ומלוויזיות

אם גם אתה עוקב בעניין אחר ההצעות המפתות בתחום השעונים, ובעיקר במילחמת השעונים הדיגיטליים, שים לב לבשורה הבאה. חברת "פולסאר", שהיא שם-דבר בתחום שעונים אלה, הוציאה בימים אלה לשוק שעון חדש, הכולל את כל התכונות של שעון דיגיטלי של "פולסאר", בתוספת מחשב זעיר שאינו נבדל מכל מחשב-כיס אחר. מחירו הצנוע של שעון-מחשב זה הוא 550 דולר (עשוי פלדת אל-חלד), או 3950 דולר לשעון-זהב.

ולחובבי הטלוויזיה, בשורה משמחת. שתי חברות ידועות, ארסי-איי ו"פיליפס", הודיעו כי יוציאו בקרוב לשוק וידאו-דיסק. זהו מכשיר שיעלה פחות מ-500 דולר, והוא יתחבר למכשיר-הטלוויזיה בבית. המכשיר הוא כעין פטימון, וינגן תקליטים מיוחדים שכל אחד מהם אינו סרט שיוקרן בטלוויזיה. מחיר הסרט יהיה פחות מ-12 דולר.

המכשיר הוא התשובה האמריקאית ל"סוני" היפנית, שפיתחה מכשיר דומה על בסיס סירטי טייפ, שמחירו כ-1200 דולר. החברות סבורות כי הדבר יתן תנופה בלתי-משוערת לשוק התקליטים. לשם השוואה: בשנת 1975 הוציאו באמריקה 2.5 ביליון דולר לקניית תקליטים, ו-1.9 ביליון דולר לכרטיסי-קולנוע.

תקליט-הסרט יהיה ככל תקליט אחר, וייתן להפעלה פעמים רבות. ההבדל העיקרי הוא בכך שתקליט ארסי-איי יופעל כתקליט רגיל, בהפעלה של קרן אלקטרונית, בעוד התקליט של "פיליפס" יופעל בקרן-לייזר. דבר זה מאפשר ל"פיליפס" להאיש או להחיש את מהירות הניגון (והסרט), וכמורכב מקנה לתקליט אורך-חיים בלתי-מוגבל.

תקליט הווידאו שד פיליפס 12 דולר בלבד

„זהו קוֹה־תְּעוּפָה הַבְּטוּחַ בִּיְתֵר, אֲמַר הַשִּׁיךְ

הַכּוּיִיתִי, וְעֵלָה לַמָּטוֹס שֶׁל „אַל־עַל“

מאונברסיטת בוגוריון בבארן שבע. הסטודנטית עצרה מכר ניה וולוו אדומה, אשר רק אחרי־כן נתברר כי היא של נשיא־האוניברסיטה, מי שהיה ראש מישלחת ישראל באוֹם. יוסף תקוע. תקוע, שישב ליד נהגו, עבר לשבת במושב האחורי, ליד הטרמפיסטית שלו, ותוך כדי שיחה גילתה הסטודנטית כי הוא נוסע לחיפה, מקום־מגוריה. בדרך הם עצרו בפונדק־הדרכים בתחנת הדלק 19 ליד הרצליה, ותקוע הזמין את הטרמפיסטית ואת נהגו ל־אבטיח קר, כאשר ביקש תקוע מבני־הפונדק, **מנחם ברנ**־**שטיין** מי־אשכוליות קר, נודע פה בו הסטודנטית ושאלה אותו אם לא ראה את תוכנית־הטל־וויזיה כלי־ב טק, שבה סופר על ציבוע־המאכל המסוכנים

שבחאי. הפרחים נשלחו כאות־הוקרה לחיל־האוויר, על חלקו במיבצע. מיבצע דומה ערך גם **אברהם** (שוקי) **שילה**, מנכ"ל סוכנות־הצילום הישראלי ישראל־טאן. שילה הזמין מקום בטיסת לופטנזה, ומייד אחרי שסיימו צלמיו לצלם את החטופים החוזרים, מיהר בעצמו לגמל־התעופה ויצא לגר־מניה. הוא מכר את תמונת־הצבע, שאותן צילם לשבועון המצוייר בנטה.

לפרופסור לפיסיקה **פינחס אביבי** היתה דיעה ברורה, מדוע היה צריך צה"ל לשחרר את חטופי אנטבה ב־פעולה צבאית. סיפר השבוע אביבי: „ידוע שכאשר יהודים מתרגמים, הם חוזרים לדבר

כדי להיות בטוחים, הציבו עורכי שטרן מטוס פרטי בכנף גות, בגמל־התעופה של אתר נה, למיקרה שתתבטל או שי־תידחה הטיסה רגילה של לופ־טנזה. טל עצמו הצליח לעלות על המטוס כשבדידו כבר הי־תמונת, שאותן צילם באותו בוקר בבסיס הצבאי ליד לוד. הוא נחת בהאמבורג בשעה תשע בערב, בדרכו נשלח מפאריס לישראל כתב השבוע־עון, ד"ר **אריק פולאט**, ש־היה עסוק בראיון החטופים ששוחזרו ימים אחדים קודם־לכן. הוא הגיע בצהריים ללוד ויצא מייד לחיפה, שם ראיין את אחד החטופים, **צבי בל־סקי**. עורכי שטרן שלחו ב־אותו בוקר זר בן 50 שושנים אדומות לטרן חיל־האוויר **עדי טל**, שהיא אשתו של צלם

חיים בר־לב שר־המיסחר־והתעשייה, היה אורח הכבוד בתצוגת־אופנה שנערכה על מידשות „כפר המכביה“, לכבוד אחד מיצרני־האופנה, שזכה השנה בפרס הייצואן המצטיין. כשאחת ממארחותיו עומדת מאחוריו, לא הסתיר בר־לב את הנאתו הרבה מהדוגמניות חוותיות שצעדו לפניו על המסלול, ושדוגמו את מוצריו של המיפעל המצטיין.

עצם, מסיבת־פרידה, מאחר ש־שיחורה קרוב. רק למחרת ב־בוקר נודע לאסירות ולפטמה על שיחורה בני־הערוכה, ועל חיסול תיקוּתה של פטמה ל־שיחור מוקדם.

צלמיה־עיתונות היו ב־יום הראשון שעבר עמוסי עבר דה, וערכו מיבצעים אשר הזי כיון במהירות ביצועם את הי־מיבצע שאותו סיקרו, שיחור חטופי אנטבה. צלם שטרן ב־ארץ, **שבתאי טל**, טילפן בשעות הבוקר המוקדמות ל־עורכי השבועון הגרמני ובנישר להם על הפשיטה, הם הציעו לשלוח מטוס פרטי מייחוד, כדי להביא אותם. עם החומר ש־יצלם בעת שיבת החטופים ל־ישראל, אולם טל גילה כי ב־שעה שלוש אחרי־הצהריים יור צא מטוס לופטנזה להאמבורג.

חוויה מיוחדת־במינה ייפתה, במפתיע, לדיילת אל־גל לילדי־שבדיה, **רגינה קר־יש**. היא היתה בטיסה שיג־יתית מלונדון לניו־יורק, כא־זר נודע כי פרצה שביחתי־כתי בחברת־התעופה הבריטית, כי כמה נוסעים מהמטוס הי־גריטי ביקש לעבור לאמל על־תדהמת הצוות הישראלי היה עין נוסעים אלה שייך כווייתי, ללבש אומנם בגדים אירופיים, אך הופיע בתצלום שבדרכונו ללבוש המסורתי של שייך ער־י. אחרי שנערך אצלו חיפוש דוקדק במיוחד, כדי לוודא זאינו סידאי, נשאל האיש אם ידוע לו שהוא עומד לעלות למטוס של חברת־התעופה הי־אומית של ישראל, „בהחלט“ שייב השייך, „אך הרי זהו ברת־התעופה הבטוחה ביותר עולם!“ במהלך הטיסה ניהלה גינה שיחה ארוכה עם השייך, נוסע כמובן במחלקה הראי־טונה, ושנתגלה כאיש חביב לברי.

פליטת־מה מעניינת איר־ה לקריינית־הרדיו **יעל בן־הדרה**, בעת ששידרה ידיעה, מיסגרת מהדורת חדשות, על מאמצים הנעשים לשחרר את **זרה בלון**, מחטופות מטוס גיר פראנס, שנשארה באיר־גדה. תחת שתקרא לחטופה זרה בלון, כינתה אותה בן־הודה דורה **שווארץ**. דורה שווארץ היתה בעלת פנסיון פורסם בניכרן־יעקוב, שהיה רוי על שמה.

במוציאה־שבת שבוע עבר, בעת שטמטיס החרק־ט היו בדרכם לאנטבה, נערכה צגה פנימית בבית־הכלא ל־יום נוה־התירצה, כוכבת־הרב היתה הערבית־הכושית **טמה ברנאווי**, המרצה ער־ש־מאטר בעוון הטמנת מיט־חומר־הנפץ בקולנוע ציון ירושלים, ושהיתה ברשימת פידאיון שאותם דרשו חוטפי טוס איר־פראנס לשחרר ממו־טם בני־הערוכה. פטמה, שהיא בבת האסירות, היתה שרויה מצב־רוח מרומם, והכריזה כי הצגה המוצגת בכלא היא, ב־

בעל חברת הפצת העיתונים והספרים „גד“, הידוע בחיבתו היתרה לאוכל טוב ולאוכל בכלל, גילה בשבוע שעבר חוסשה באילת. אחד הצלמים, שהזדמן למקום, צילם את בן־ציון כשהוא רכון על הכיסא שלפניו (התמונה מימין) ואז העירה לו ידידה, שישבה בסמוך, כי הוא ייראה שמן בתמונה. למען הצלם ולמען הידידה התמתח בן־ציון, „עשה שרירים“ והונצח על־ידי הצלם כאשר כרסו נעלמה ואיננה (התמונה משמאל).

בן־ציון רבינוביץ

שבמיצים. תקוע ויתר על הי־שתייה.

למנכ"ל מישרד ראש־הממשלה, **עמוס ערן** היתה בשבוע שעבר בעייה. נהגו יצא לחופשה, וערן נותר ללא נהג. את המצב הציל מנהל המנגנון של לישכת־העיתונות הממשל־תית, **מררכי** (מוטקה) **אלי־מליח**, שהתנדב לשמש כנהגו של ערן עד שהנהג האישי יחזור מחופשתו.

בהנהלת המיפלגה הלי־ברלית הוחלט להיערך לקראת בחירת ראשי־ערים, ולהציב ב־ראש רשימת הליכוד בבחירות הבאות העיריית אישים בעלי עמדה, כדי לנסות לכבוש מיט־פר ערים. בהדגישו כבוד זה טען ח"כ **אברהם בן־צ**: „צריך להציב בירושלים אדם כמו **שלמה** (צ'יצ'י) **להט**, כדי שנכבוש את ראשות העיר ב־בירה!“ העיר לו אחד מחברי הנהלת הליברלים, תעשייה־ה טכסטיל **ראובן** **ויטלה**: „אנחנו מוכנים לתת לכם את צ'יצ'י לירושלים, רק שלא יהיה בתליאביבי!“

בסמינר בשם בדרך למדינה, שאותו ערך מרכז הי־

באידיש, וכאשר כושים מתרג־זים, הם חוזרים לאכול בני־אדם. אז היה צריך לשחרר את החבריה מאוגנדה.“

את הופעת הרמטכ"ל ב־טלוויזיה, אחרי הפעולה, הגדיר אביבי: „תשדיר שירות.“

על שינוי מצב־הרוח ב־ציבור לאחר פעולת אנטבה אפשר היה לעמוד מהתגובות על הביקורת והסאטירה בתוכ־ניתם של **ינתן** (יזתי) **גפן** ודני **ליטאני**, מיכתבים ל־מערכת. בתוכנית בירה ומצב־רוח, שהוקלטה בשבוע שעבר, סיפר גפן כי בעוד שעד הי־פעולה היו חיצו הביקורת מת־קבלים בצחוק ובמחיתאות כפיים, הגיב הקהל אחרי הפעולה ב־חריפות רבה, הפריע לתוכנית להתנהל כסידרה.

כשנשאל גפן, באותה תוכנית, מדוע אין הוא כותב עוד בצהרון מעריב, הוא השיב למראיינו: „אתה יודע מה זה לאכול יום־יום, משך ארבע שנים, במיזנון מעריב?“

צריך לדעת איזה טרמפ לתפוס — זאת גילתה ביום הי־שישי האחרון סטודנטית צעירה

מורים לוי

הפרופסור ומנחה־הלב המפורסם, היה אחד מאורחי המסיבה שנערכה בביתו של חטיס אורי ירום, לכבוד צאתה של התוכנית „חיים שכאלה“ לחופשה ממושכת. לוי, הנראה בתמונה ליד מנהל „אולפני החסרתה הרצלית“, יצחק (איציק) קול, היה כוכב שתיים מתוכניות אלה, וכן היה אף המארח אורי ירום. קול, הידוע בשל ממדי־גופו העצום, מיס, קיבל עצה רפואית חינוס מפרופסור לוי, אשר הורה לו לרוות במהירות, כדי שלא ילקה בליבו. בין המשתתפים במסיבה היו כוכבים נוספים של התוכנית: אלוף (מיל), עוז וייצמן, אלוף־מישנה אביגדור קהלני, המנצח יצחק (איציק) גראציאני, השחקן אבנר חיוקיהו, רוני שטרן, אלמנתו של אברהם (יאיר) שטרן, ובנה כתב־הטלוויזיה יאיר, ד"ר זאב וילנאי וחיימקה לבקוב.

אנשים

הסברה במלון הולילנד בירושלים, סיפר חבר מעורריהם, **אורי ברנר**, מי שהיה אחד ממפקדי ההגנה, על מיקרה של שיתוף-פעולה בין האצ"ל ל-הגנה, שלא פורסם עד היום. לדיברי ברנר הגיש האצ"ל את התוכנית לפיצוץ מלון החלב דוד בירושלים לאישור ועדת הוועדה המשותפת לאירגוני תנועות-המרי, והתוכנית אומנם אושרה, כשההגנה מצביחה תנאי: לדאוג לפינוי האנשים מהמלון לפני הפיצוץ. הפלמ"ח אף שלח את קציני-המבצעים שלו לבדוק את עמודי המלון שילדים היו צריכים להניח את מיטעני-החבלה, אולם הוא לא אישר את המיקום שהציעו חברי לני האצ"ל.

באותו סמינר סיפר הר אלוף (מיל.) **יוסף אבידור**, מי שהיה אחרי-כך שגריר ישראל במוסקבה וכיום סטודנט באוניברסיטה העברית בירושלים, על פעולת-הטעייה שערכה ההגנה במבצע עליית 11 נקודות-הי-ישוב על הקרקע ב-1946. אבידור סיפר, כי מתוך חשש ל-הדלפה הודיעו לשלושת עולי-הקרקע המיקצועיים — **אב"ר**, **הצפ"ר** והמנוח, **יע"קוב צור ורענן זיין** — כי העלייה על הקרקע תהיה ביום הראשון בשבוע, אולם הר פעולה עצמה נעשתה יום קודם לכן, במוצאי-השבת. אבידור סיפר כי הרצפ"ר לא דיבר עימו אחרי-כך תקופה ארוכה, וטען שאבידור רימה אותו.

על פעולות שנעשו באור-תה תקופה מעבר-לים מסר בי אותו סמינר מי שהיה מנהל הבריחה בווינה, וזאת-כך שגריר יריר ישראל בפאריס, **ארתור בן-נחמן**. הוא סיפר כי הר עוסקים בבריחה באיזור האמרי

ריקאי בווינה לבשו מדים דומים ככל האפשר למדי הצבא האמריקאי, אולם על תג ה-שרוויל היו האותיות: C.A.J.R. הכל חשבו כי אותיות אלה הן ראשי-תיבות של יחידה אמריקאית סודית, אולם בן-נחמן גילה עתה את פירוש ראשי-התיבות הללו: "קומיטי אופ אסיסטנס פור ג'ואיש רפיוג'יס" — הוועדה לעזרת פליטים יהודיים.

אך הסיפורים המעניינים ביותר היו של מנהל נמל חיפה, **יצחק (איזי) רחב**, האיש ששמו היה אז איזי רבינוביץ, מספר כי יום אחד פגש ב**גאל אלון**, ממפקדי הפלמ"ח, שביקר ידידות אישית עם רחב על-פני נאמנות לתפקידו. "אני מציע לך להסתלק", אמר אלון לרחב, "הפלמ"ח מתפש אותך". רק אחרי-כך התברר, כי בין לוחמי האצ"ל נמצא **איזי רבינוביץ** אחר, שהיה מבוקש או עלידי הפלמ"ח.

רחב אף סיפר כי הוטל עליו לפוצץ את אחד ממישרדי נמל חיפה, שבו ישבה המיפי-קדה הצבאית הבריטית, אולם הפעולה לא יצאה אל הפועל. "זה היה מול גדול", סיפר בשבוע שעבר רחב, "משום שבדיוק באותו מישרד אני יושב היום".

רפי נלסון

הוכיח השבוע שוב את נאמנותו לבקבוקי-הבירה. הוא ערך ביום השישי האחרון בכפר שלו, לידידיו שוקה וציפורה שאולסקי, שחגגו את חתונת-הכסף שלהם, מסיבה אשר נמשכה עד לשעה שש לפנות-בוקר. למרות שהאורחים הרבים נהנו מהאוכל והכיבוד שהיו בשפע, סירב נלסון לטעום דבר, וטען כי כל נגיסה באוכל פירושה בגידה בבירה. שבוע קודם-לכן צולמה תמונה זו, כאשר נלסון נסע על גבי ג'יפ מהכפר שלו לאלית, וגם במשך הנסיעה לא ויתר על הבירה. הרוח האילתי תהזקה, והבזקתו של הצלם, יצרו תמונה שטנית בלתי-רגילה.

ביא תיאטרון ותוכניות-רדיו ל-לקריית-שמונה. אולם אחרי ש-הגיע אגמון לתל-אביב הסתבר לו כי צריך היה לקבל את הר תואר "יקריית-שמונה" ב-מקום "יקריית-שמונה". ב-דרך לעיירה הוא איבד את הבלמים במכוניתו, ורק בקושי רב הגיע למוסק, שם התברר לו כי התיקון יעלה למעלה מאלף לירות. בדרך חזרה מ-הכנס, ליד חדרו, הוא נתפס על-ידי רדאר מישטרלי, כש-הוא נוהג במהירות של 130 קמ"ש במקום ה-90 המותרים. גם דו"ח-התנועה שנרשם לו עלול לעלות בכסום נכבד.

מנהל מרכז ההסברה יהודה אילן היה בין מקבלי התואר יקריית-שמונה ש-נערך בשבוע שעבר. אילן, אשר בתוקף תפקידו הקפיד לערוך פעולות הסברה ובידור רבות בקריית-שמונה בכל פעם שהעיריה נפגעה בפעולות פ-י-דאיון, עזב את טכס חלוקת ה-תארים לפני הסיום ומיהר ל-ב-קר את **איריס שיטרית**, הילדה שבני משפחתה גיספו לפני כשנה בפעולת הפידאיון, ושאותה "אמץ" אילן מאו.

מתברר, כי לאנשים עסוקים מאד יש תמיד הרבה זמן. יום לאחר הפעולה באנטבה, בעת שהרמטכ"ל רביאלוף **מרדכי (מוטה) גור** היה אחד האנשים העסוקים והעייפים במדינה. בין השאר בגלל פטירתו של היהלומן **יהושע מזור**, אבי רעייתו של הרמטכ"ל **ריבה**, גילו אור-חיים נלהבים את הרמטכ"ל ש-חזק קפה בחברת סגן-מישנה צעירה ויפהפייה מהצנחנים, הר אורחים, שיכוריה-הניצחון מ-פעולת אנטבה, התגודדו סביב הרמטכ"ל והקצינה הצעירה, ו-אלה נאלצו לגטוש את המקום מבלי לסיים את הקפה.

בין מקבלי התואר יקירי קריית-שמונה היה גם המפיק **יעקוב אגמון**, שהקפיד לה-

בפני בעייה חמורה עמדה השבוע השחקנית **גילה אלמגור** לגילה התברר כי החודש יש לה ארבע סיבות טובות לערוך מסיבות, וקשה היה לה להחליט לכבוד איזה אירוע לחגוג. יום-הולדתה של גילה חל ב-22 בחודש, וזה גם תאריך יובל ה-20 לעבודתה על הבמה. בתה, **הגל**, חוגגת אף היא החודש את יום-הולדת-ה-27 השני, וכן גם בנו של בע-לה, מי שהיה צלם הטלוס הזה **עידן אגמון**, שהגיע בתחילת השבוע לחופשה בארץ. גילה החליטה לבסוף לא להתלבט מדי, ולא לחגוג אף אחד מ-האירועים האלה.

הזמנה לביצוע עבודה במוסקבה היא בהחלט הזמנה לא-שיגרתית עבור ישראלי. לכן הופתע הפירסומאי **אורי אבנת**, המייצג בישראל את האיגוד הבינלאומי של מישרדי פירסום טכניים-תעשייתיים, אישית, לקבל מיכתב מברית-המועצות שבו היה כתוב: "הנך מוזמן להשתתף באולימפיאדת מוסקבה 1980 — לא כאתלט, אלא כבונה מיתקני האולימפי-אדה". בהמשך המיכתב פירטו הסובייטים תוכניות-בנייה ל-איצטדיון מכוסה בן 50 אלף מקומות-ישיבה, אולם-מירוצים בן 6000 מקומות-ישיבה, אולם למירוצים-סוסים בן עשרת אל-פים מקומות ישיבה, ואולם ספורט רבי-שימושי בן 5000 מקומות-ישיבה. כן מתכננים הסובייטים להקים מרכז-לעיתוי נוח באיצטדיון על שם לנין, כפר אולימפי לאיכסון 12 אלף ספורטאים, ובתי-מלון חדשים שיכילו 35 אלף מיטות.

מחקה הרעשני והמשועמם, עם ידידתו החדשה עינת צדקה (בתמונה מימין). לשניים אלה היתה עילה טובה לחגוג. עינת סיימה החודש את לימודיה בבית-הספר התיכון וכעת היא בחופשה.

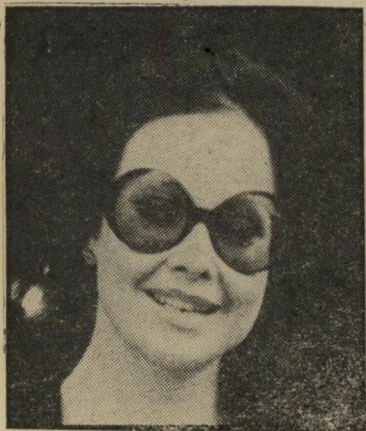

השחקן (התמונה משמאל) היה אחד מכוכבי הערב, במסיבה שנערכה ביום הרשימי האחרון בבית פרטי בתל-אביב. כשראה עיני כי המסיבה גוועת, הוא מיהר להודיע כי החגיגה האמיתית היא פיטוריו משני תיאטראות: "הבימה" ו"החאן הירושלמי". הוא חילק לכל הנוכחים פונץ' חם, וכשגם זה לא עזר לרומם את הרוחות יצא, יחד עם חברתו דבורה, צעירה קנדית שהגיעה בשבוע שעבר לישראל, בריקוד אמריקאי שלדיברי דבורה מסוגל לעורר גם מתים (בתמונה משמאל). אחד מאלה שלא התלחבו מהריקוד מעורר-המתים היה הפיזומנאי אילן גולדהירש, אשר התבודד בחדרה-השינה, הרחק

תמרורים

נולד . לאהרונה ואסי דיין, בן אבנר, אח לבתם הבכורה עמליה, נכד שביעי למושה דיין וגרושתו רות.

נולדה . לעיתונאית זיוה יריב ולבעלה יורם שדה, בת בשם תמר, על שם דודתו של יורם שטיפלה בו ב-

זיוה יריב
עוד נכד לזקן

ילדותו אחרי מות אביו, אלוהי-הפלמ"ח יצחק שדה. לזוג בן בכור בשם יאיר.

נחוג . בן בית סוקולוב, טכס חבר-מצווה של דורון רוזנבלום, בנו של משה רוזנבלום, עורכי-החדשות בצהרון ידיעות אחרונות ונכדו של ד"ר הרצל רוזנבלום.

נחוג . טכס-נישואיהם של נחמה ורדיגר, מורה במיקצועה ובתו של חבר-הכנסת אברהם ורדיגר מאגודת ישראל עם שמואל דויד (23). בניגילה של הכלה, שעלה ארצה עם הוריו מארצות-הברית.

נכחך . לתפקיד יושב-ראש המועצה-האיזורית הגליל-התחתון בני גורפינקל (40) ממושב שרונה. במקום משה אלופי, שכהן בתפקיד זה 23 שנים.

נכחרה . כסגנית נשיאת מועצת-הנשים הבינלאומית, תמר אשל, מזכירת אירגון-אימהות-עובדות, שהודיעה כי הי וועידה הבאה של מועצת-הנשים תיערך בישראל, בשנת 1978.

פרש . מהניבחרת הלאומית בכדורסל, השחקן פטיב קפלן, בדיק ארבע שנים לאחר שעלה לישראל מארצות-הברית. נח שב כמלך-הסלים של הליגה וכוכב קבוצת הפועל רמת-גן. פורש ביגלל הפסד הניב-חרת במישחק נגד יוגוסלביה בהאמילטון.

נהרג . ערן שבתאי (18), כשי-נהג במכונית אביו אחרי שקיבל רשיון-נהיגה ערב גיוסו לצה"ל. ערן היה בנו של דמות מפורסמת מאד בנגב, עמוס שבתאי, ממיפעלי-התובלה בקו באר-שבע-אילת.

נפטר . גוסטב היינמן (76) נשיא מערב-גרמניה לשעבר, שנבחר לתפקידו בשנת 1969 כיורשו של הנשיא הנוצרי-דמוקרטי היינריך ליבקה. היינמן הקים מיפלגה קטנה ותוססת אחרי מילחמת-העולם השנייה. השפיע באישיותו על הר אינטליגנציה הצעירה, הצטרף עימה ל-מיפלגה הסוציאלי-דמוקרטית. נפטר מליקוי באספקת הדם למוח.

נפטר . הנן שרזינגר (83), מנצח ומוסיקאי, ששימש במשך שנים רבות מנצח על תזמורת קול-ישראל וכתב מוסיקה קלאסית. בתו היא רות נבו, מהעובדי דות הבולטות של רשות-השידור.

נפטר . צ'יטה (90), שנחשב כי אבי הצבא האדום הסיני, הפך אנדרטה עוד בחייו, היה הגיבור הצבאי המפורסם ביותר בסין.

המשטרה בחדשות:

ידחון המשטרה בארץ ובעולם

בכותרות!

בגליון חודש יולי של „חדשות המשטרה“, 88 עמודים של חומר בלעדי, מרתק וחד פעמי, בין השאר:

★ הזייפן הבינלאומי נפל בחיפה

★ הגנה עצמית וקארטה - מדורו האישי של

רפאל הלפרין

★ כך פוצחה כנופיית שודדי

הבנקים של אהרון קרן ואשר מסר

★ דו"ח המפכ"ל: פרסום מלא ונרחב

★ נשות השוטרים יוצאות למאבק

מדור נשק נרחב — וכל המדורים הקבועים בהשתתפות: אריה אבנרי, פרופ' שבח וויס, עו"ד צבי לידסקי ואחרים.

הפצה: „גד“, צ'לנוב 13, תל-אביב.

המועמדות בתחרות
מלכת המים 1976
נועלות

בימי הקיץ הלוהטים...

סנדלי אל-גה

El-Ge

לנשים

בכל

בית

„עץ

הזית“

מילחמות היהודים אחרי אנטבה

לינצחון יש אבות רבים. הכישלון הוא יתום.

פינגס עממי

מעולם לא היו אבות כה רבים למי שהיה, כמו הטוענים לאבהות מיבצע אנטבה.

אילו נכשל המיבצע היה שררהביטחון שימעון פרס, מכריז אל-ינכונן כי ועדת אגרנט כבר קבעה שאין לשררהביטחון כל השפעה על צה"ל, וכי אינו אחראי למעשי הרמטכ"ל. מהיגם שהרמטכ"ל, מוטא גור, הביא את הצעת-החילוץ ישירות לראש הממשלה, יצחק רבין, והעמיד את פרס לפני עובדה מוגמרת.

ראשי-הממשלה היה בוודאי אומר כי לא יכול היה לסרב להצעה שהוגשה על-ידי הרמטכ"ל, ושאושרה על-ידי שררהביטחון, ולמרות שסיכויי הפעולה היו רק 40:60 (שישים אחוז סיכוי להצלחה), היה רבין בוודאי מוסיף כי ראשי האופוזיציה, מנחם בגין ואלמלך רימלט, הם שדחקו בו לנסות לחלץ את החטופים.

בגין היה אומר כי מעולם לא התבקש לאשר את הפעולה, וכי סמך על הודעתו של פרס, שדין אמר שהוא תומך בפעולה ב-105 אחוזים.

דין היה בוודאי אומר כי אינו חבר בממשלה, ואפילו לא בוועדת-החוקר-הבטיחות של הכנסת, ואם כשררהביטחון נמי צא כלא-אחראי לדבר, הפעם על אחת כמה וכמה.

בסופו של דבר היו, בוודאי, מסכימים הכל כי הרמטכ"ל הוא האשם, שכן הוא

יעקובי, ולא רבין, שתי נקודות לטובת שררה התחבורה, שהירבה גם בהופעות בטל-וויזיה בעניין החטיפה.

גור או פרס?

הנקודה הראשונה בסכמת השנייה היא, כיצד הוחלט על הפעולה הזו צבאית. מקורביו של שררהביטחון, מה שקרוי "יוניסטרפרס", מפיצים בכל עוז את הגירסה כי פרס, ולא אחר, היה זה שהתנגד ולא השלים כל העת עם שיח רור המתבלים על-ידי ישראל. פרס היה זה שדחה לאופציה צבאית, וכאשר היסס רבין, היה זה פרס ששיכנעו להסכים ל-הצעת-החילוץ. איש לא שמע את פרס עצמו אומר דברים כאלה על רבין, והמקור הוא במפורש "מקורביו", החושבים כי ב-כך הם עוורים לו. שמועות אלה הגיעו כבר לאוזניו של רבין, שהחליט שלא להגיב.

רבין עצמו אמר במפורש, בשיחות פרי טיות, כי הקריט מגיע למוטה גור. הרמטכ"ל היה זה שהציע, יום ודחה לקבל את הצעתו. מי שהחליט, בסופו של דבר, על קבלת הצעת צה"ל, היה ראשי-המממשלה לבדו. כפי שניסח זאת בשיחות פרי טיות: "אם משהו לא יהיה בסדר, ויהיו נפגעים רבים, אני יודע שאני אחיה הכי טובת לביקורת, להפגנות, ולא אף אחד אחר. אף-על-פי-כן אני ממליץ לעשות זאת. אני לוקח על עצמי את האחריות."

מקורביו של רבין יודעים לומר כי יום

ביום החמישי, לפני החלטת הממשלה על ההסכמה לתנאי החטופים, שוב התייעץ רבין עם בגין ורימלט, ואף שינה את החלטת הממשלה לפי בקשת בגין (רבין הציע לשחרר את המיספר המבוקש, ולא את ה-פידיאון המבוקשים. בגין הציע כי ייאמר רק שמסכימים לשחרר מחבלים. רבין קיבל את דעתו — לפי נקדימון). שוב הומן רבין אליו את בגין ורימלט, בשבת ב-צהריים. גילה להם את סוד הפעולה הזו צבאית העתידה להתקיים. גם כאשר ה-פעולה הסתיימה, התחבק רבין בלישכתו קודם-כל עם בגין.

בקצרה: בגין ורימלט הם שותפים מלאים להצלחה.

אגב מאמציו לרומם את בגין, גילה נקי דימון פרשה חמורה ביותר, שמשום-מה איש לא שם לב אליה. כידוע, הפעולה העתידה להתרחש היתה סוד כמוס. האלוף רחבעם ("גאנדי") זאבי, שטס לפאריס לשיחות בעניין שיחרור החטופים, לא ידע כלל על הפעולה, ואף נפגע בשל כך. האלוף אהרון יריב, מי שהיה ראש אמ"ן אף הוא לא ידע דבר. בראיון עימו אמר יריב, כי הסודיות של המיבצע, שנשמרה אפילו כלפיו, גרמה לו סיפוק רב, שכן כל דליפה היתה עלולה לפגוע קשות ב-הצלחת הפעולה.

והנה, באותה כתבה בידיעות אחרונות, מתאר נקדימון כך: "יום שבת, השעה עשר בערב" בגין מופיע לפני נכי צה"ל. הוא פוגש שם את הרב הראשי לצה"ל,

הרמטכ"ל מסביר את המיבצע מסיבה מיוחדת

בגין רוכב כנור פיטפוט במטיבה

המירוץ אל התהילה

המליץ ותיכנן, וכי אילו הסכים להכניס בזמנו את אריק שרון לצבא, היה הכל אחרת.

יעקובי או רבין?

רצה המזל והפעולה הצליחה, ועתה נדחקים הכל אל עוגת ההצלחה, לני גוס ממנה נתחים גדולים ככל האפשר. המזל הוא שהתהילה היתה כה רבה, עד שיש די ככולם.

בכל-זאת, מייד אחרי תום המיבצע המוצלח, החלו מילחמות-היהודים, כאשר כל המעורבים בדבר טוענים לזכות אבהותם על המיבצע. הוויכוח הגדול מתמקד ב-שאלות הבאות:

- מי היה הראשון שהציע חילוץ צבאי.
- מי היה זה שהחליט על כך?
- מי היה זה שנלחם מול המהססים לקבל את הצעת החילוץ.

חילוקי-הדעות מתחילים כבר בשאלה למי נודע ראשון על החטיפה.

לפי יוסף חריף במערבי (9.7.76): "ביום הראשון, ה-27 ביוני, סמוך לשעה אחת ושלושים (בצהריים), נכנס מזכירו הצבאי של ראשי-הממשלה, תתיאלוף אפרים פורן, בעיצומה של ישיבת הממשלה, ומסר לידי של ראשי-הממשלה פתק... ראשי-הממשלה הפסיק את הישיבה, ובשר לשרים את תוכנו: מטוס אייר-פראנס, שבא מישראל, נחטף בדרכו מאתונה לפאריס". בתתאם לגירסה זו הודיע רבין על סמך אותו הפתק, כי המטוס הופנה לנגאוי שבבלו. סיפור שונה לחלוטין הביא שלמה נקי דימון בידיעות אחרונות של אותו היום: "יום ראשון, 27 ביוני, שעה אחת-ושלושים. בעיצומה של ישיבת הממשלה נמסר פתק לידי של שררהבתבורה, גדי יעקובי בן. היתה זו הודעה ששיגר מספק-תורן בנמל-התעופה בן-גוריון: מטוס אייר-פראנס יצא מנמל-התעופה בן-גוריון לאתור. נה אמריא מאתונה בשעה 12.30. מאז אבד עימו הקשר. נראה פונה לדרום-מזרח". שררהבתבורה מוסר את ההודעה לראשי-הממשלה, יצחק רבין. בדבבד, כי שעה אחת שלוש-יחמש, מוזן את רבין במידע דומה מזכירו הצבאי, תתיאלוף אפרים פורן."

ובכן, לפי נקדימון, הראשון שידע היה

הרב מרדכי פירון. פניו של בגין חתרו מות. עם זאת, הוא מהרר בינו לבין עצי מו: לגלות או לא לגלות לרב הראשי את הסוד. מה יהיה אם למחרת בבוקר יקום הרב וישאל את עצמו, מדוע לא רמז לי בגין מאומה? בגין מבקשו לצאת מן הז'אנר, ובאחת הפינות מגלה את אוזניו. כבוד הרב, אומר בגין, צריך להתפלל להצלחתם! לקראת שעת הפעולה לוחש בגין באוזני הרב: בעוד רבע-שעה הם נוחתים! הרב פירון שולף מכיסו הפילת'ה הדרך לטייסים, וממלמל אותה. מאוחר יותר מצטרף בגין לתפילה, בזה הרגע הם נור חתים, לוחש בגין באוזני הרב ומציץ בשעונו.

לפי דבריו של נקדימון, פיטפט בגין וגילה את הסוד הכמוס במדינה באוזני מי שלא היה מוסמך לדעת זאת. בגין התנהג בצורה חסרת-אחריות, ועלול היה לסכן את המיבצע כולו. כפי שאמר האלוף אהרון יריב בראיון עיתונאי: "בלי הפי תעה טוטאלית ממש אין יוצאים לפעולה כזאת... כל מי שהיה בסוד העניין ידע להתאפק ולהתרכז...".

האלוף יריב טעה. לא כל מי שהיה בסוד העניין, ידע גם להתאפק.

נמה "קברניטים"?

אחרי הצלחת המיבצע, החל המיי רוח הגדול על קטיף פירות הניצחון. ביום הראשון בבוקר, מייד לאחר הפעו-לה, הודיעו לעיתונאים — וכך גם פורסם בשירותי ישראל — על מסיבת-עיתונאים לסיקור הפעולה, בהשתתפות שימעון פרס וגדי יעקובי. נראה כי יעקובי חשב שהוא ממשיך לשאת באחריות, כמי שהוטלה עליו האחריות לענייני-התעופה.

מסיבת-עיתונאים זו בוטלה לאחר-מכן, בתירוץ שאייאפשר לדווח לעיתונות לפני הדיווח לכנסת, שנקראה לאותו יום לשעה 14.30, ובה עמד ראשי-הממשלה למסור מידע.

עד היום לא נודע מי הודיע על מסיבת-העיתונאים של פרסי-יעקובי. במקומה התכנסו העיתונאים למסיבת-עיתונאים ב-חמש אחר-הצהריים, בהשתתפות פרס, גור ותתיאלוף דן שומרון, מפקד הכוח הפועל. מייד אחרי מסיבת-עיתונאים זו נפתח (המשך בעמוד 32)

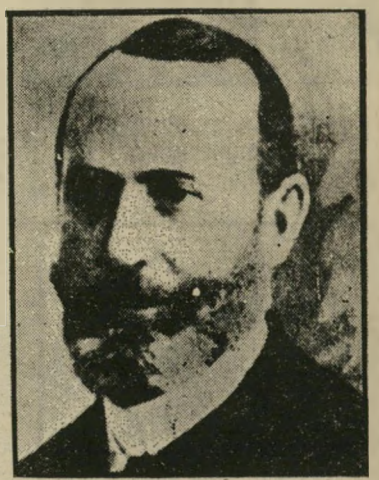
רבין, פרס וארון כבוד המטיבה נדחתה

יעקובי כבוד המטיבה בוטלה

זהו סיפורה של דורה בלוך, בת למישפחת פיינברג

בודדה באוגדה

האב: יוסף פיינברג
על חשבון הברון

עורה והדרכה לקראת עלייתו לארץ-ישראל.
אל.
שנה לאחר-מכן, כשהוא נושא עימו סכום נכבד של כסף, חסכוניותו מהמשכורת הגבוהה שקיבל בבית-החרושת לסוכר, הגיע יוסף פיינברג ליפו, והצטרף לוועד חרוצי יסוד המעלה בארץ-ישראל, שנוסד לשם הקמת מושבה חדשה. הוא מונה כגיבור הוועד והחליט, יחד עם לבונטין, על רכישת קרקעות עיון-קארא — היא ראשון-לציון.
הקשיים, הימצום במים, שעדיין לא

את הקשר הראשון עם הברון, והיו שטענו כי היה זה הרב שמואל מוהליבר, חסידי מוהליבר טענו, כי הרב ביקר אצל הברון ימים מיספר לפני פיינברג, ואף קיבל ממנו תרומה גדולה לקבוצת יהודים שייסדה אחר-כך את עקרון. את המחלוקת יישב הברון רוטשילד עצמו, שנים רבות אחר-כך, כאשר כתב בזיכרונותיו, לפני מותו, כי הראשון שביקר אצלו היה פיינברג, וכי הוא שהכיר לו את ארץ-ישראל.
פיינברג חזר לראשון-לציון, עטור תהי-לתמושיו. הוא בנה לעצמו בית בן שתי

ידועה התכתבות שהיתה אז בין פיינברג לבין הברון.
רוטשילד שלח לפיינברג מיכתב שבו כתב: „לדידי אתה משול למת.“
ענה לו פיינברג, בהומור דק: „עליתי לשמיים ופגשתי את המלאך גבריאל. ה' מלאך שאל אותי: „מה אתה עושה כאן? ועניתי לו שהברון רוטשילד אמר לי שאני משול למת. המלאך אמר לי לחזור לארץ ולהודיע לברון שאין לו רשות לק-בוע מי מת.“
פיינברג חשב כי ידידיו מקבוצת חובבי-

אמא הרגישה שהיא לא תחיה.“
סיפר אילן הריטוב, בנה של דורה בלוך, לאחיו בנימין („בני“) בלוך. „אבל המילים האחרונות שהיא אמרה לי, לפני שנפרדנו, היו: לא איכפת לי משום דבר, העיקר שאתה תצא חי ושלם יתחתן.“
ואמנם, אילן הריטוב היה בין ניצולי מטוס אייר פראנס, שחזרו בשבוע שעבר לארץ, ודני בלוך, האח השלישי, נשא לאשה את פיליס קאבאקוב בתחילת השבוע בניו-יורק.

היה זה אופייני לדבורה („דורה“) בלוך הקשישה, שהיא תדע לעמוד באומץ וברציניים פקחות, גם ברעעים שבהם רבים אחרים היו מאבדים את עשתונותיהם, וכי דווקא ברגעי-סכנה תחשוב על בניה. ניצולי אנטבה אינם חדלים להלל ולשבח את התנהגותה של דורה בלוך משך כל החקופה שבה שהתה עימם. עד שהועברה לבית-החולים בקאמפאלה. „היא היתה נהדרת“, סיפר קלוד רונקוביץ' הירושלמי, שגלכד באנטבה יחד עם רעייתו ושני ילדיו הקטנים. „אייאפשר היה להרגיש עליה שהיא עברה את גיל השיבעים, היא הסתובבה בין כולנו, עודדה אותנו בחום רב ובצורה תרבותית, עורה לכל אחד, כשלקחו אותה לבית-החולים. ממש הרגשנו בחסרונה.“

אבא של אבשלום

ותיקי אצוות ירושלים, שלגביר הם השם בלוך הוא שמדבר, מובנת מאליה התנהגותה של דורה. גם דורה וגם בעלה אהרון, שנפטר לפני שש שנים, היו מעמד-התהווה של ירושלים-שלא-אז. לאותם ותיקים אף ידוע שסמישפחתה של דורה, לפני נישואיה: פיינברג, אחת ה-מישפחות הוותיקות ביותר בישוב ומי המפורסמות שבהן, שעמיהן נימנה אף אבשלום פיינברג.

שלושת האחים — יוסף, ישראל ובוריס פיינברג — עלו לארץ בשנת 1882. יוסף, אביה של דורה, היה ממיסדי ראשון-לציון. ישראל, אביו של אבשלום, היה ממיסדי חדרה. הבן השלישי, בוריס, לא החזיק מעמד בארץ אכולת-הקדחת, ושב לרוסיה. יוסף פיינברג, שנולד ביום-הכיפורים 1855, קיבל באוקראינה חינוך יהודי מצומצם צם ביותר. הוא למד כימיה באוניברסיטה, מיקצוע שעזר לו לרכוש משרה נכבדה בבית-חרושת לסוכר ליד קייב.

פיינברג השתייך לחוגי המהפכנים ברוסיה, בתמיכת השילטון, וטען כי במישטר החדש, כאשר ייכנס, יוכלו היהודים לחיות כביטחה כמו בארצות המערב.

אולם הפרעות שהתחוללו ב-1881 בדרום רוסיה, בתמיכת השילטון, הוללו את הי-מיפנה בחייו. הוא פנה אז, יחד עם דויד לבונטין, אל מנהל משרד חובבי ציון מ'אודסה, משה לייב ליליינבלום, וביקש

הבן: דניאל בלוך
בדרך-אל חתונתו

נמצאו אז, המחלות העיוני, כימעט שהביאו לפירוקה של ראשון-לציון. כפעולת-הצלה אחרונה החליטו חברי המושבה לשלוח את יוסף פיינברג לאירופה. „הוא היה בעל השכלה גבוהה ובעל צורה יודע-שפות ו-בעל דיבור משכנע.“ סיפרו עליו הוותיקים, „לכן נבחר הוא לנסוע.“

נסיעתו של פיינברג לאירופה הביאה למיפנה הגדול בחיי היישוב באותה תקופה, שהשפיע על גורל היישוב העיברי בארץ-ישראל יותר מכל דבר אחר. אחרי שנכשל אצל נדבנים יהודיים בווינה ובגרמניה, נסע לפאריס, פגש שם את הברון אדמונד („בנימין“) רוטשילד, הוא הצליח לרכוש את ליבו של הברון ולהדליק אותו למיפעל ההתיישבות בארץ.

פעולתו הראשונה של הברון רוטשילד, אחרי פגישתו עם פיינברג, היתה לתרום 25 אלף פראנקים, סכום אדיר באותם הימים. לעזרת ראשון-לציון. מאותו רגע ואילך נרתם הברון רוטשילד למיפעל ה-יישוב בארץ-ישראל.

יוסילי החלבן

היסטוריונים היו חלוקים בדיעוי תיהם, במשך שנים רבות, למי מגיעה התהילה של משיכת הברון רוטשילד ל-ארץ. היו שטענו כי פיינברג הוא שיצר

קומות, ריהט אותו בהידור רב ואף שם בו פסנתר-כנף גדול, הראשון והיחיד בר-ראשון-לציון. רעייתו ברטה, אמה של דורה בלוך, היתה ידועה כאוהבת מוסיקה וכנג-נית מחוננת. ביחס של הפיינברגים בראשון הפך המרכז התרבותי של המושבה ה-צעירה.

נפתלי הרץ אימבר, שהיה ידיד-מישפחה, חיבר את התיקווה בביתם של הפיינברגים בראשון-לציון.
פיינברג החליט להתפרנס לא רק מ-עסקנות, אלא גם מעבודת-כפיים. הוא רכש פרות אחדות והקים לול-עופות. הוא הכין בעצמו את תוצרת החלב שהניבו פרותיו, וישמו במושבה גודע כיוסילי-החלבן — שם שבו זוכרים אותו ויקני ראשון-לציון עד היום. אולם כמה פרות מתו, האחרות לא הניבו חלב, ויוסילי ה-הלכן חיטל את משקי-החלב הזעיר, שהותיר לו הרבה עוגמת-נפש ואת כיניו.

בשנת 1887 פרץ מרד האיכרים בראשון-לציון, נגד פקידותו הרודנית של הברון, מיגשרים נשלחו לפאריס, ובהם נדרש הברון להחליף את ראש הפקידות שלו, יהושע אוסובצקי. הברון מיהר לארץ, יחד עם רעייתו יהודית, וזענה לדרישת המור-דים להדיח את אוסובצקי. אולם אחד מתנאיו של הברון היה שראשי המתקרי-ממים — יוסף פיינברג, יהודה לייב חנקין, אביו של יהושע חנקין, ולוי אייזנבנד — יגורשו מהמושבה.

ציון מאודסה, שהקימו עימו את המושבה, יתנגדו לדרישה זו של בעל-המאה ויתנגדו לגרושו. אך חובבי-ציון מאודסה החליטו כי עדיף להקריב שלושה חבריהם על מיזבה פיוסו של הברון וביטול התוכניות הנרחבות ליישוב הארץ, וכפו על השלושה למכור את אדמותיהם ולעזוב את ראשון-לציון.

יוסף פיינברג עבר ליפו. הוא החל עובד בבית-כד בעל בית-כד, והחובות שייך לישראל נימצוביץ, ואחרי תקופה קצרה רכש את העסק כולו, כשהוא נכנס לחובות כבדים כדי לממן את הרכישה.

אולם כשם שלא הצליח כרפתן, כן לא הצליח פיינברג כבעל בית-כד, והחובות הוסיפו להעיק עליו. הוא לקח לו כשותף-משקיע בעלי-הון ערבי, אולם גם כך לא הצליח להחזיק מעמד. שוב נסע פיינברג לגייס כספים בחוץ-לארץ. כמי שהכיר כבר את התעשייה מקרוב, רצה לגייס כספים עבור ניצני התעשייה העיברית ולהצלת בית-הכד שלו.

מוות בריחו

פיעתה לרופיה, להם השגת כספים, לא צלחה בידו, והוא חזר לארץ ללא פרוטה. תמורת חובו נתן את בית-הכד

לשותפו הערבי, והפך לעגלון. עבודת העגל לונות קשתה עליו, מאחר וכבר אז היה חולה לב, והוא ביקש פרנסה קלה יותר, ידיעותיו בכימיה הביאו לכך שהוא פתח ביפו בית-מירקחת, הראשון בתל-אביב, החזיק בו עשר שנים.

בשנת 1901 נולדה בת-הזקונים שלו, דורה. היא היתה אחותם של סופי, יהודית (אידה), מארק, אמיל ואליהו. שנה אחרי שנולדה לקה פיינברג בליבו, הוא נשלח על-ידי רופאו לעיר-הנופש יריחו, שכן חדר בבית ערבי נפטר שם, כשהוא בודד. שכניו הערביים, שגילו את גופתו, הזעיקו

יוסף לשמור על חיי המיסחר והעסקים כרגיל, גם בעת המצור. תושבי ירושלים עדיין זוכרים את דמותו הצועדת באמצע הכביש, כשאין הוא שת ליבו להפגזות, מדי בוקר, בשעה 7.45 מביתו עד לרחוב יפו, פותח את הבנק, יושב בו כמעט בודד עד שעה 4 אחר-הצהריים, ושוב עושה את אותה דרך חזרה לביתו, כשי מסביבו נופלים הפגזים, הציק או לאהרון, שהיה כבר בגיל 50, שביגלל גילו הוא לא גוייס למאבק.

בחודש אפריל 1948 התדפקו אנשי הבר לשתי הבריטית על ביתם של דורה ואהרון

בת האיש שהביא את רוסשילד -

בת דודתו של אבשלום

פיינברג האגדת' - אשת הכנר

הבריטי שניהל בנק בירושלים -

אמו של יושב-ראש העיתונאים

את חברת-קדישא מירושלים, אשר העבירה את גופתו לירושלים וקברה אותו בהר-הזיתים.

המישפחה נותרה בחוסר-כל, וירדה לירושלים. האח הגדול, מארק, שלמד רפואה בסורבון בפאריס, פרנס את המישפחה. הוא היה רופא מצליח במצריים, והיה רופאו האישי של הכאדיב (השליט) המצרי. המישפחה כולה התגוררה בכפר קטן ליד אלכסנדריה. רק מאוחר יותר, כשהוטב מצבה הכלכלי, עברה מהכפר להתגורר בבית מפואר באחד מהפרברים היקרים ביותר באלכסנדריה.

בשנת 1921, כשדורה היתה בת 20, היא חזרה לישראל, לירושלים, אחיה אליהו, נסע לצרפת, שינה את שמו לאליאן פיינברג (פיינברג, עם צליל צר-פתי) והפך סופר מפורסם, החי ויוצר עד היום בצרפת.

דורה, אשר קיבלה את המורשת הירושלמית של אמה, פגשה שנתיים אחרי כן את אהרון בלוך, שהיה אז כנר מבטיח בירושלים וייסד יחד עם תלמה ילין את הרביעיה הראשונה לכלי-מיתר בארץ. אחי רי מיסטר חודשי היכרות הם נישאו. המוסיקה, שהפגישה ביניהם, היתה — במשך שנים ארוכות אחרי-כך, עד לפטירתו של אהרון לפני שש שנים — מרכז חייהם.

אהרון היה יהודי-אנגלי, שללא כל רקע ציוני, ומבלי שהשתתף לאירגון ציוני, ארו יום אחד את מיטלטליו ועלה לארץ. העובדה שהתפרסמה בשבוע שעבר, שי לדורה יש גם דרכון בריטי, נוסף לישרי אלי, טמונה בכך שאהרון, יליד אנגליה, מעולם לא ויתר על האזרחות הבריטית שלו, מלבד זו הישראלית, והעניק אותה גם לאשתו.

כפי שאביה של דורה, יוסף פיינברג, לא הצליח להתפרנס רק מעסקי-הרוח שלו, כן גם אהרון בלוך לא הצליח להתפרנס רק מעסקי המוסיקה, והוא החל עובד בבנק בריטי, שאחרי-כך הפך בנק איגוד.

דרכון אנגלי

א הרון בלוך עלה בדרגה בבנק הבריטי ואחרי-כך בבנק איגוד, עלה לדרגת המוכיח-הכללי של הבנק, עד שי נמכר בנק איגוד לבנק לאומי. במילחמת-העצמאות היה בלוך בין היחידים בירושלים שנענו לפנייתו של דוב

בלוך, הם באו לפגושם מירושלים. כפי שעשו לכל האזרחים הבריטיים בבירה, "אני רוצה להזהיר אתכם שכאן יהיה טבח", אמר הסמל הבריטי לאהרון בלוך, "אני נשאר, אינני מתכוון להתחמק מן גורלו של העם היהודי!" השיב לו אהרון בלוך.

מאז נישאה לאהרון בלוך, לא עבדה דורה מעולם. היא היתה עקרת-בית וגידלה את שלושת בניה: אילן הרטוב, שהיה איתה במטוס, כיום בן 48; בני בלוך, מהנדס השמל ותאורה, כיום בן 42; ודניאל בלוך, הכתב הפרלמנטרי של דבר ויושבר ראש אגודת העיתונאים, מי שנישא השבוע בארצות-הברית. דורה ואילן היו בדרכם לחתונה.

דמותה של הקשישה בעלת שער-השיבה, הקומה הבינונית והעיניים החומות המחייכות, מוכרת היטב בירושלים. דורה הי קדישה את השנים האחרונות, מאז פטירתו של אהרון, לטיפול בתושבי שכונתה, ובעיקר בעולים חדשים מבריית-המועצות, שרבים מהם מכירים לה תודה עד היום וטוענים ש"לולא הטיפול שלה בנו, ספק אם היינו נשארים בארץ". היא דוברת למעלה משבע שפות: רוסית, אותה שמעה בבית, צרפתית, אנגלית, ערבית (הן בניב המצרי והן בניב הפלסטיני), איטלקית וגרמנית. חטופי אנטבה יודעים לספר, כי היא היתה המתורגמנית בין החולים לבין הרופא המצרי, שטיפל בהם משך כל עת שהותם באוגנדה.

כאשר נערכה השבוע חתונתם של הן עיתונאי דני בלוך עם המורה לחינוך-מיוחד, פיליס קאבאקוב, לא יכלו מעט הישראלים, ידידיו של דני, שנכחו בה, שלא למהול את שימחתם ביום המאושר של ידידם בדמעות של צער וחרדה.

עד לאותו רגע לא היה ברור מה עלה בגורלה של דורה האמיצה: אם נרצחה על-ידי בלשיו של אידי אמין דאדא, בהתיקפה של זעם מטורף אחרי חילוף בני-הערובה, או שהיא — אולי, אולי! — מוחזקת בעצמה בסתר, כבת-ערובה של אידי, כדי לסחוט כופר-נפש או נשק מישראל.

בסתר-ליבם הששו הכל כי האפשרות הראשונה היא שנאמתה, וכי כת מישפחת פיינברג מראשון-לציון, מצאה את מותה בקאמפאלה.

היה זה אך לעניהגורל אם בתו של יוסף פיינברג, מראשוני המתנגדים והמתקוממים נגד הצעתו של בנימין זאב הרצל לכונן בית לאומי יהודי באוגנדה, ניסר פתח בכיבירת-ארץ זו.

במדינה

העם

לאיובא

איך איבד
ח"כ יצחק נבון
את עוזמו
ברגע אחד

יכול אדם לאבד את עולמו ברגע אחד. זה קרה השבוע לח"כ יצחק נבון, יו"ר ועדת החוץ והביטחון של הכנסת. עד כה נצטייר נבון כאיש חיובי, מתקדם ואנושי. הוא רכש לעצמו אהדה רבה כאשר הפסיד פעמיים משרות רמות — תפקידי יו"ר הכנסת ונשיא המדינה — בצורה שהיתה בלתי הוגנת כלפיו. אף שנמנה עם מייסדי רפ"י, התרחק מחבריו והפך אחת היוגים של המימסד. השבוע הופיע נבון בטלוויזיה, הציע להטיל פסקי-דין של מוות על הפידאיון, ואף לבצעם. הגיון מוד יצריב. הדושיח המשודר,

ח"כ נבון
יצרים אפלים

שבו אמר את הדברים, היה כימעט פארא-דוכסלי: נבון, היונה של מיסלגת-העבודה, הציע להרוג אסירים — ואילו דווקא נציג הליכוד, ח"כ שניאור זלמן אברמוב, פסל הצעה זו מכל וכל. תוך כדי כך הזכיר אברמוב מחדש את רוב הנימוקים הרציונליים, שכולם כאחד שנללים עונשי-מוות: ● הוא לא ירתיע איש. הפידאיון היוצאים למשימות — הן בתוך ישראל, הן בנתיבים הבינלאומיים — יודעים שאלה הן משימות-התאבדות. הסיכון של הוצאה להורג בישראל הוא רק תוספת קטנה לסיכון הכללי של הריגה במהלך הפעולה עצמה (מעלות, טאבוי, מינכן, אנטבה). ● הוא יעדה בחייהם של חיילי צה"ל. לא פעם נכנעים פידאיון כשהם רואים שמצבם מסרטתוחלת. אם יידעו כי במקרה זה יוצאו להורג, יילחמו עד טי-פיתיהם האחרונה, וימכרו את חייהם ביחור.

● הוא לא ימנע לקחת בני-ערובה. אבסורד הוא לחשוב כי פעולות-הראווה הגדולות, כגון פעולת מינכן, אני טבה או מעלות, בוצעו באמת במטרה לשחרר בני-ערובה. המטרה היא למשוך תשומת-לב עולמית לעניינם של הפידאיון, ואם לא יהיו בידי ישראל אסירים חיים, ידרשו החוטפים בעתיד, תמורת שיחרור בני-ערובה, כופר כסף, או ביצוע תביעות פוליטיות (סילוק ההתנחלות בקדום, נסיגה משטח מסויים, וכו'). יתר על כן, אסילו נבון אינו מציע להורג ציא להורג את כל הפידאיון השבויים. תמיד יישאר מישו שאספר לתבוע את שיחרורו.

נוסף על כך: דווקא הימצאותו של פיי

מלכת המים

1976

תטוס

לאירופה

וחזרה

במטוסי

חברת

„אולימפיק“

טוטו

ספורט
טוטו

השבוע משחקי האינטרנשונו והליגות האוסטרליות

מינימום חפרס הראשון

225.000 ל"י

(כולל העברה)

מינימום כלל הפרסים

450.000 ל"י

(כולל העברה)

יום חמישי — המועד האחרון למסירת הטפסים.

עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

„להיטון“ שבועון הבידור למשפחה, מציג:

טכס בחירת

נערת היופי

של ישראל 1976

12 נערות יפהפיות יתחרו על התואר „נערת היופי של ישראל“

טכס הבחירה ייערך ביום א' 18.7 ב־9 בערב באולם „העצמאות“ של כולון „פאל“ בתל-אביב

הנערה הזוכה בתואר תייצג את ישראל בתחרות היופי הבינלאומית MISS TEENAGE INTERCONTINENTAL

בתוכנית האמנותית

יגאל בשן * יהודה ברקן

בקטעים נבחרים מתוך תוכניתם „בוא נעשה לנו חג“

האחים והאחיות

מנחה: משה טימור

אירגון והפקה: איתן גפני תיאטרון „נופּע“

ליווי מוסיקלי: זמרי הצמרת * בימוי: דליה שפלן * קטעי קישור: יואל ריפל * הדרכת מועמדות: יונה גפני

מכירת כרטיסים: „הדרן“ רח' אבן גבירול 90 ת"א, טלפון 248787, וביתר המשרדים התחרות נערכת בשיתוף עם החברות הבאות:

„ניבה“ חולצות ושמלות לנשים, חולצות לגברים. „דיוה“ בגדי ים וחוף, חזיות, חגורות, חלוקים וכותונות לילה. התסרוקות של המועמדות עוצבו עם תכשירי „וולה“. איפור המועמדות לתחרות: הלנה רובינשטיין מדע היופי. מאוסף תכשירי פלאטין הכל יקר בהם — מלבד המחיר! סלון „וטורי“ סלון הצמרת לעיצוב תסרוקות. נעלי מרנו גבעת הרצל 142 תל-אביב. תצוגת גינס עלומים.

אורי אבנרי במועדון העיתונאים:

ראשיהמשלה צריך להיבחר אישית בבחירות כלליות * הכנסת

היא בדיחה עגומה * אם לא תקום חזית רחבה. נתייצב לבחירות

ככוח עצמאי * ההסתדרות שוקעת בביצה של שמן-זית זך

סיכום ביניים

יגאל ידן
תעודת-זהות מפורסת

את תפקידה. חסר אבר חיוני בגוף הי מדינה.

● בשנתיים האחרונות הפכה הכנסת בדיחה עגומה. הסמל העליון של המצב הוא רצונם של חברי-הכנסת לגרש את הטלוויזיה מן הכנסת, כדי שהאזרחים לא יוכלו לראות במו עיניהם מה מתרחש שם. (כדאי לחזקר שלפני שהטלוויזיה זיה הראתה את מראה מליאת הכנסת, הייתי מפרסם ב"העולם הזה" רשימה שבוועית של נוכחים ונעדרים במליאה.)

● לפי עדותם פה'אחד של כל חברי הכנסת הוותיקים שעימם דיברתי, כולל כל חברי-המשלה שהיתה לי הזדמנות לשאול לדעתם, הכנסת השמינית היא הכנסת הגרועה ביותר שהיתה אי פעם.

ויריבים כאחד — שהשארנו מאחורינו בכנסת חלל ריק שטרם התמלא, וספק אם יש מי המסוגל למלא אותו מלבד דנו.

שינוי פני

המערכת

● לאחרונה הועלה מחדש חזון-התע-תועים של שינוי שיטת-הבחירות, כמרפא לכל המכאובים של המערכת הפוליטית. אני משוכנע כי המרפא גרוע מן המה-לה. שיטת-בחירות אזורית — בתנאי הארץ שלנו — תביא להתפרקות סופית של המערכת, ולבחירת כנסת המורכבת מראשי-חמולות, בעלי מוסר מפוקפק וכזר שר מיזערי. הנהגת שינוי זה יביא בהכרח לירידה חמורה עוד יותר של רמת חברי-הכנסת, בניגוד לכוונות הטובות ולא-ליות של בעליו.

● הרפורמה האמיתית הדרושה היא הפרדה בין הרשות המבצעת ובין הרשות המחוקקת, כדי לשחרר את הכנסת מן הלחץ המתמיד של השלטון, המבקש להפכה לחותמת-גומי.

● משום כך אני דוגל בהנהגת מישר נשיאותי, כאשר הנשיא הוא ראש-הממשלה ונבחר בבחירות ישירות, כל-ליות, ואישיות על-ידי כל האזרחים — דוגמת ארצות-הברית. הנשיא הוא שיריב כיב את הממשלה, וזו תכה במשך ארבע שנים — מבלי שהכנסת תוכל להפיל אותה, אך גם מבלי שהכנסת תצטרך להשתעבד לה.

● אני מאמין כי דמוקרטיה מחייבת שילטון נבחר חזק, שאינו תלוי בכל משב-רוח חולף — ובאותה מידה היא זקוקה לפרלמנט חזק, בלתי-תלוי, שחבריו יוכלו למלא את תפקידם מבלי לחשוש שכל ביקורת וכל יוזמה שלו יפיל את הממשלה ויגרור לתהויה-ובוהו.

● אין ספק שאנו זקוקים לשינוי יסודי של המערכת הפוליטית כולה. המערכת המיפלגת הקיימת, או על-ידי החי-לפת מיפלגה קיימת אחת בשניה. שמונה שנות כהונתי בכנסת, תוך הסתכלות מק-רוב בפעולת המערכת, לימדו אותי שאין

ירוחם מישר
יציאה לפנסיה

● יש לכך שתי סיבות עיקריות: ההסתאבות הסופית של סיעת-הליכוד, שאינה ממלאה עוד שום תפקיד פרלמנטי טרו הראוי לשמו, מילבד נאומיו המבריקים קים השיגרתיים של מנחם בגין.

● היעלמן של הסיעות הקטנות, ששילאו תפקיד מכריע להחייאת הפרלמנט בכניסת השישית והשביעית.

● רוב הסיעות החדשות לוקות באפ-סות אינטלקטואלית ובחסר-כישרון פרי-למנטרי, ואילו הח"כים הצעירים מהמיפ-לגות הגדולות עוסקים ברובם בתעלולי-פירסומת וזלים וחסרי-ערך, ואין להם עניין אלא בכותרת בעיתון של מחר.

● מילחמת יום-הכיפורים נתנה דווקא לכנסת זו הזדמנות חד-פעמית לחולל רפורמות גדולות בכל מערכות חיינו. אך נראה כי הדבר אינו אפשרי, מפני שה-כנסת עצמה זקוקה לרפורמה יותר מכל מוסד אחר.

● סיעתי חוללה מהפכה בראשית הכניסת השישית. עד עצם היום הזה מחקות כל הסיעות את שיטות-העבודה שיצרנו, אך בלי הישר האינטלקטואלי והדבקות במשימה, שאנו השתדלנו להצטיין בהם. מעניין לציון כי כל הרעיונות החשובים הנדונים כעת בכנסת — בלי יוצא מן הכלל — הם פרי יצירתה של סיעתנו, כגון: הסעה-חינם של חיילים, התרת הפלות מלאכותיות, נישואין וגירושין אז-רחיים לכל דורש, הנהגת קוורום במליאת הכנסת, שירות-בריאות ממלכתי לכל, הקמת שירות כבאים ארצי, הקמת רשות-חופים ארצית. אולי כדאי להזכיר כי סיעתנו היא שהעלתה בכנסת את חובת חגורות-הבטיחות, הנהגת עיטורים לחיי-לי צה"ל, ועוד.

● אין ספק — ובכך מודים ידידים

ביום השישי האחרון אירע בבית-העיתונאים כתליאכוב מאורע יוצא-דופן. בפעם הראשונה אירח מועדון-העיתונאים, עלימי הזמנתו, את אורי אבנרי. היה בכך אקט סימלי, אחרי שבמשך שנים רבות החרימו מוסדות העתונות את "העולם הזה".

● בראשית דבריו הודה אבנרי למארחיו ועמד על משמעות ההזמנה. על כך ענה המארח, העיתונאי לוי יצחק הירושלמי, בשם הנהלת האגודה, כי ההחלטה להזמין את אבנרי נתקבלה פה'אחד. אומנם היו עיתונאים שמחו על החלטה זו, אך "מי שתובע חופש-ביטוי לעיתונות, חייב לקיים מוצאה זו קודם-כל כביתו שלו." המועדון מזמין אישים בעלי דעות שונות, מאריק שרון ועד יגאל ידן, "ואורי אבנרי שייך למיגזר הפוליטי של המדינה הזאת."

● תחת לשאת נאום, העלה אבנרי באופן טלגרפי שורה של רעיונות ונת והעטרות. תחילה הביע הזדהות עם דניאל כהן, הפרשן המדיני של "דבר", שאמו נלכדה באנטבה, וחודע כי פנה לאישים הפלסטיניים, שעמם יש לו קשר, בבקשה שיתערבו למען שיחרורה של דורה כהן, אם היא עדיין בחיים.

● להן דיברו אבנרי במסיבה:

ליבצע אנטבה

● תודת כולנו נתונה ללוחמים, ש-ביצע את הפעולה הנועזת באנטבה. ברוי חי, אני מנח מרחם על קיברו של יוני, ומביע את הערכתי העמוקה לחבריו.

● אני סבור כי ההחלטה לבצע את הפעולה, בתנאים המסויימים שהיו, היתה מוצדקת.

● אני רוצה להעלות על נס את כושר-ההחלטה של יצחק רבין, שנתגלה מחדש בפרשה זו. הייתי איש-הציבור הי-ראשון במדינה שהציע את יצחק רבין כראש-הממשלה, עוד בשנת 1969, ואני רואה בו גם כיום אדם המסוגל להחליט החלטות שוטפות בצורה רציונלית, שקוי לה ואחראית.

● לעומת זאת, יש לי ביקורת קשה מאד על יצחק רבין כמנהיג המסוגל להציע ולבצע פיתרונות לטווח ארוך לבע-יות-היסוד של המדינה. ממשלה אינה מופקדה של אירגון-קומנדו, ובסופו של דבר יש לבחון אותה על-פי כושרו לפ-תור את בעיות-היסוד של המדינה, בעיות-פנים ובעיות-חוץ כאחת.

● הדבר רלוונטי גם לבעיית הטרור: מזה שנים רבות אני חוזר על המשל-הפשוט הזה: הטרור דומה להקת תול-ים, ואילו הביצה היא הבעיה הפלס-

יוני
פרחים על קיברו

זו. אם נשמע לעצת אחיתופל וננהיג עו-נשמוות, יביא הדבר לרציחות הדדיות ללא אבחנה, בכל רחבי העולם.

● פעולת אנטבה, שזקפה את קומתם של רבים, ושהעלתה את המוראל למי שהיה זקוק לכך, צריכה לנטוע בנו מה-דש את הביטחון בכך שאנחנו מסוגלים לפתור בעיות קשות, מתוך ביטחון עצמי והרגשה של כוח. הבעייה העיקרית שיש לפתור אותה היא הבעייה הפלסטינית.

● ובמישור המעשי: חבל שיצחק רבין לא ניצל את התחזקות הממשלה כדי לשים קץ לפרשה האומללה של קדום ולבעיות מטרידות אחרות שנשארו ללא-תשובה בתקופת חוסר-האונים של הממ-שלה.

יצחק רבין
הביצה לא יבשה

הכנסת אינה

מתפקדת

● המערכת הפוליטית שלנו אינה יכו-לה לתפקד, כאשר הכנסת אינה ממלאה

טינית הבלתי-פתורה. אפשר להרוג מאה יתושים, אלף יתושים ומיליון יתושים, אולם להצטיין בכך מעל לכל המשוער. ואף החללה הקיצונית ביותר בחריגת יתושים לא תפתור את הבעייה. הבעייה תיפתר רק עם יבוש הביצה.

יצחק רבין בנקל על טעותו, אם אכן האמין רבין עצמו במה שאמר. כי: החטיפה בוצעה, לכל תדעו, על ידי אירגון של ודיע חדאד, מי שהיה האיש מס' 2 בחזית העממית לשיחרור פלסטין. חדאד הנוצרי הסתכסך עם הי איש מס' 1, ג'ורג' חבש, שגם הוא נוצרי, ופרש מאירגונו.

מכאן שוהי פרישה כפולה. חדאד אינו מקבל את מרות החזית העממית לשיחרור פלסטין, וזו אינה מקבלת את המרות של אש"ף ושל פתח — שני הגופים שאסר עראפאת עומד בראשם.

משום כך לא היתה כל סיבה להטיל ספק בדבריו של חבש, השבוע, כשאמר שהוא החליט והימכר לחדול לחטוף מטור סים.

אש"ף נתון עתה במאבק נואש. לי הייסודלמות ממש, בלבנון, על רקע זה חלה גם התקרבות בין עראפאת וחבש. יריבים ותיקים, העומדים עתה על נפשם ביחד. קשה להאמין כי בשעה זו פנוי ראשם לתיכונן פעולות-חטיפה בעולם, גם אילו היו מעוניינים בכך.

במצב נואש זה, זקוק אש"ף לכל קורטוב של תמיכה ועזרה. אבסורד גמור הוא לחשוב כי דווקא במצב כזה מעוניינים עראפאת וחבשו לחבריו לקום קר דעת הקהל הבינלאומית, לריב עם צרפת ועם מדינות אחרות, לפחות מבחינות אלה יש אמינות להודעות-הגיבוי של אש"ף נגד הפעולה.

אין שמץ של ספק בכך שהפעולה כולה תוכננה ובוצעה כפרובוקציה נגד אש"ף — ולא ברור כלל את מי משרת ודיע חדאד בפעולות אלה.

אית הבאות. אולם יש בדברי רבין פירכה מסוכנת עוד יותר.

באותו ראיין ניבא רבין, בנימה של סיפוק, את שבירת אש"ף, בעוררו את הרושם שממשלתו היא שותפה למיבצע הסורי-אמריקאי-נוצרי להשמדת הגוף הי פלסטיני.

אך אם הוא מאמין שהשמדת אש"ף תביא לחיסול הטרור, הוא משלה את עצמו.

הגוף היחיד המסוגל לשים קץ לטרור הפלסטיני, או לפחות לצמצמו באופן דראסטי, הוא אש"ף חזק המסוגל להטיל מרותו על כל האירגונים הפלסטיניים, אם וכאשר יושג עמו הסדר של שלום עם ישראל.

לעומת זאת, עם יישבר אש"ף ככוח עצמי מאי ויעל, יקרה ההיפך: כל קבוצה של פידאיון תפתח לעצמה עסק טרוריסטי עצמי, יחד עם שותפים בעולם ובעזרת מדינה או אחרת. עלולות להיווצר מאות חבורות חסרות-אחריות כאלה, שתחרינה זו בזו.

ייתכן כי פעולתו של ודיע חדאד היתה, מבחינה זו, אות לבאות.

יהדות

נשות הדסה הצדקניות

אנטישמיו עוזר למימפר היהודי כאמריקה להשתיק את הקולות הציוניים המזתחים ביקורת

ברירה הוא אירגון, שמטרתו לעודד אמריקאים וישראלים, להיכנע לתביעות של אש"ף הפרו-סובייטי... כך הצהיר חבר בית-הנבחרים האמריקאי ממדינת ג'ורג'יה, לארי מקדונלד.

בטאון נשי הדסה בארצות-הברית, פירי סס את המובאה מדבריו של הציר הנכבד כהוכחה ניצחת לפיצוץ האמיתי של הי אירגון היהודי, שראשיו הם רבנים רפורמיים וציונים ליבראליים, והם שואפים להשפיע לשינוי עמדותיה של המנהיגות היהודית הרישמית האמריקאית, המשווע בדת לתוכניות ולמטרות המדיניות של ממשלת ישראל וגוש-אמונים. בטאון הדסה מוסיף ו"מגלה" כי ברירה הוא אירגון מרכסיטי, המסונף למיפלגה המרכסיטי סית, הלייבור האמריקאי ול...טוריקרתא, מה שבטאון נשי הדסה הצדקניות לא

ולפנינו ב,תנועת הלאומים הערביים, אחד הגופים שהתאחדו בסוף 1967 והקימו את החזית. אחרי שיחרור בני-הערוכה, גינה אש"ף גם את פעולת-החילוץ, אך הוסיף לגנות ברזומנית גם את החטיפה עצמה.

(המשך מעמוד 26)

דאי שנדון למוות, והעומד להיות מוצא להורג, תשמש דחיסה או אמתלה מצוינת לחטיפת בני-עורבה — ובמיקרה זה יהיה העולם כולו לצד החוטפים.

הוא יספק לפידאיון קדושים. אין דבר המדרבן מילחמה של מחתרת יותר מאשר הילה של קדושים לאנשיה. הדבר יספק תנופה אדירה להתגייסותם של צעירים לשורות הפידאיון, ולהרמת המוראל של האירגונים.

הוא ימקד את הלחץ על ישראל. ברגע שיידון איש למוות, יופי עלו על ישראל לחצים עצומים. אישים כמו מזכיר האו"ם, האפיפיור, הנשיא האמריקאי, ראשי-מדינות ואנשי-רוח יתבעו מישראל לבטל את הגזירה, ואם לא תיכנע ישראל ללחצים אלה — תוקע בדעת-הקהל העולמית הרבה יותר מן הפידאיון עצמם, הדבר יספק למילחמת הפידאיון את הדרמה הבינלאומית, החסרה לה עתה. מול שפע הנימוקים הרציונליים האלה, אין אף נימוק רציונלי אחד בזכות עושי-המוות. התביעה היא כולה בלתי-רציונלית, ונובעת ממעמקי תאוות-הנקם של האדם הפרמיטיבי.

הדבר הוא רציונלי רק כאשר פוליטי-קאי או עיתונאי מנצל בחשבון קר את היצרים האפלים של ההמון, כדי לרכוש לעצמו פופולריות.

מה הבושה? נדמה כי ח"כ נבון חש בעצמו שהוא עומד על בסיס רופף, ועל כן הוסיף להצעתו תביעה שנייה: שמישי-פטי הפידאיון יהיו סודיים.

התביעה היא אבסורדית ומחפירה כאחת. אין היא בתיבוע, כאשר מדובר בנאשמים מפורסמים, כמו קונו אוקאמוטו או הארכי-בישוף הילאריון קאפוצי. שום כוח לא יעמוד, במיקרה כזה, לפני לחץ כלי-התיקשורת הבינלאומיים. מישפטים אחרים מתנהלים בשקט, פשוט בגלל חוסר-התעניינות.

אך עצם התביעה היא פסולה מעיקרה, כאשר היא נוגדת את אחת ממיצוות-היסוד של מדינת-הוק: פומביות המיש-פט. מדינה שאין לה במה להתבייש, תטיל על עצמה כחם שחור של חשד כאשר היא סוגרת את דלתות בית-הדין שפטי לפני מי שרוצה לראות ולהתרחש.

אוראן. מדוע השמיע נבון דיעות תמור הות אלה?

תיתכנה רק שתי סיבות:

- או שרצה לרכוש לעצמו פופולריות בדרך הוללה ביותר.
- או שנשחף עצמו בזרם העכור של יצרים פרימיטיביים, גזאה מתחחת הי כיוב של תתי-ההכרה הציבורית בכל שעה של התרוממות-רוח לאומית.

כך או כך, אין הדבר תואם את תדיתו של נבון, כפי שנצטיירה עד כה.

יחסים מרחביים

פרובוקציה - נגד מי?

את מי זאת מה שירת ודיע חדאד, האיש שפקד על חטיפת המטוס?

"פעולות הליגה להגנה יהודית, כגון הטי-לת פצצות על מוסדות סובייטיים בניו-יורק ויריות לעבר עובדיהם, אינן אפשריות בלי ידיעת ממשלת ישראל. אין ספק שיצחק רבין אחראי לפעולות אלה. הוא ידע עליהן מראש, ויכול היה למנוע אותן. משום כך מהווה ממשלת ישראל מיסגרת לכל פעולות הטרור, ויש להטיל עליה את מלוא האחריות!"

אילו השמיע ראש ממשלת ברית-המועצות טענה זו בטלוויזיה האמריקאית, היה הדבר גורם להתכחשות נרגשות בירושלים, ולמסע עולמי נגד מערכת-השקרים הסובייטית.

אולם אלכסיי קוסיגין לא אמר את הדברים. לעומת זאת אמר יצחק רבין דברים כאלה בטלוויזיה האמריקאית — כשדיבר על אחריות אש"ף לפעולת החוטפים באני-טבה. לדבריו: יאסר עראפאת ידע עליה מראש, ויכול היה למנוע אותה. אש"ף הוא מיסגרת — לכל הטרוריסטים, והוא אחראי לחטיפת-המטוס.

פורשים מפורשים. כל מומחה רציוני לענייני אש"ף יכול היה להעמיד את

אירועי מלכת המים '76

תושבי ואורחי טבריה

שימו לב!

ביום השלישי, 20.7.76, משעה 4.00 אחרי הצהריים, ייערך על הטיילת אירוע המוני לקהל הרחב.

יפהפיות * תזמורת * אמנים

בירה במחיר קרנבל *

סירות מירוך

בואו בהמוניכם!

רק 26.00 ל"י

Rich Skin Care Cream

קרם הזנה עשיר לפניך, לצוארד ולאזור עיניך.

Outdoor Girl

מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופותי של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים במחיר נמוך בכ- 50% מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 : 04-665505

פוחים יחסי ציבור/טורדו ג'וי

עראפאת עם אירי אמין
למי יש ראש לחסיפות?

גילה, מיהו לארי מקדונלד, שדבריו ראויים לציוט בעיני הנשים הפרורמטליות. תיות, הציר, ממדינת ג'ורג'יה הדרומית, הוא ממנהיגיו של אירגון הברית-סוסיטי, אירגון ימני קיצוני-אנטישמי שרבים מחברי חברים גם במפלגות הנאציות האמריקאיות, הפועלות באיזון-מפריע ברחבי ארצות-הברית, מבלי שהממשלה הישראלית או המיסד היהודי האמריקאי ינקפו אצבע להוצאתן מחוץ לחוק.

סנאטוס קזו. ההתקפה היהודית המוסדת של אירגון ברירה נמשכה בשבועות האחרונים בתנופה מחודשת. ראשי האירי גון, שרובם מכהנים כסגני-נשיא ומנהלים של אירגוני-רבים, אירגוני בתי-כנסת, אירגוני יהודיים כל-אמריקאיים, הוזהרו בפגישה סודית כי עליהם להפסיק את בני-קורת הפומבית על ממשלת ישראל וה-מיסד היהודי. איזון-מפריע וחריג הושר מעו בצורה מפורשת, באותה שעה שהי דרישה הישראלית-האמריקאית, שהתגבשלה בירושלים, עסק ב"הידוק הקשר בין ישראל לפורזה".

קשר כזה, לדעת רבין וראשי ועידת הנשיאים של האירגונים היהודיים בארצות-הברית, צריך להיות "קשר" של ממש, פירוש היחיד של "הקשר היהודי" בלשון הפרוטוקולים של זיקני-ציון, קשר ישראלי-יהודי, צריך להיות — לדעת ממשלת ישראל והסוכנות היהודית — תמיכה בלי-תימורערת ובלתי-מסויגת בעמדת הקיר אליציה של העבודה-המפד"ל, המתקיימת בזכות הסטאטוס-קו, הנשמר מזה 29 שנים בכספי המגביות והשונור של יהודי ארצות-הברית.

ברירה והארגונים הוזהרו לו סבורים, כמוכן, אחרת, הם פועלים בתוך הציבור היהודי בארצות-הברית כדי לשבור את המילכוד של הסטאטוס-קו. ברירה מבא אפשרויות מדיניות מנוגדות לאלה של הממשלה והמיסד היהודי, לדיון ובקורת של האזרחים היהודים האמריקאיים, המימי סד היהודי מבין, כמוכן, שהסכנה חר מורה הנשקפת לו היא מבית, אך הוא מגי

ציון הנפט אילת-אשקלון (קצא"א) לבין עובדי מחלקת-הים שלה, נמצאת בעיצומה. לאחרונה הנחית אברהם ("צ'יטה") בר-צ'ר מכה נוספת על העובדים, שהתקוממו נגדו לפני שנה, ושנחלו תבוסה בעורת המישטר ובתי-המישפט. הוא ביטל את הסידור הקודם, שלפיו עובדים האנשים 24 שעות רצופות ונחים במשך 48 שעות. הסידור החדש: 12 שעות עבודה, 24 שעות מנוחה.

בפועל נראה החשבון אחרת. מכיוון שרוב העובדים נמצאים באוניות בים, עובר זמן עד שהם חוזרים לחוף — ו-12 השעות הופכות ל-13 שעות וחצי. מכיוון שרובם גרים מחוץ לאשקלון, בגוש דן ובחיפה, נוספות לכך, לא פעם, שלוש שעות נסיעה הלוך וחזור. החשבון הכולל: 16 וחצי שעות עבודה, 19 וחצי שעות מנוחה. תוצאה אחרת: לאיש מן העובדים אין עתה לעולם שבת שלמה, לא בשבת עצמה וגם לא במשך השבוע.

הכביש מסוכן יותר. מדוע הנהיג האדמירל-בדימוס את הסדר החדש? ה-אמתלה היא: בטיחות. העובדים מכחישים זו בלטה.

העובדים משוכנעים שהדבר בא רק כדי להתנכל להם. לדעתם, אין הדבר מביא כל ברכה למיפעל עצמו, כי הסידור מביא להוצאות גדולות נוספות להכרה. מאחר שהעובדים מחיפה באים במוניות-ספיישל, על-חשבון המיפעל, גדל חשבון הנסיעה בקו חיפה בלבד ל-35 אלף לירות בחודש. יש כשמונה נסיעות ליום.

הזמן הדרוש להתלפת העובדים באוניות הוכפל, וכך נוספו מאות שעות-עבודה ושעות-נסיעה לחודש.

כאשר מתחלפים בכל בוקר ובכל ערב, לעיתים בחושך, מגביר הדבר את הסכנה. בייחוד בלילות החורף, "חוץ מזה, מסוכן יותר לבלות פיי-שניים זמן נסיעה בכבישים, מאשר לעבוד באוניות!"

המפוטרים חוזרים. עובדי-הים משוכנעים כי הדבר בא להאמין עליהם את החיים, להביא אותם להתפטרות. צייטה מעוניין, לדעתם, לקבלם לעבודה כקבלנים "זמניים".

ואכן — מבין 18 העובדים, שבגלל פיטוריהם פרצה השביתה הגדולה, נתבקשו שו רובם עלידי צייטה לחזור לעבודה כקבלנים זמניים.

אחרי שהוצאו מליונים על שביתה כדי להביא לפיטורים, יש עתה מחסור משוע בידיים עובדות — אך צייטה רוצה לקבל לך על בסיס של קבלנות, כי, בניגוד למצופה, חץ העבודה במלחמה נפרט גר, ואין די עובדים. הוותיקים לא קיבלו כלל שה מזה ארבע שנים. האוניות מתעכבות בנמל, והדבר גורם להוצאות של אלפי דולרים.

פיתקין-מחלה בשפע. ההתמרמרות העיקרית של העובדים מכוונת נגד הברר, עורך-הדיון נחמן אורי, הממונה הארצי על יחסי-העבודה. "הוא לא היה כלל במל", אמר עובדים ותיק, "הוא לא הפי ליג אף פעם בלילה בנמל!"

התוצאה העיקרית של השביתה וספיי היה, כעבור שנה: יחסי-העבודה נשאר מעורערים. העובדים שונאים את המנהל, אך אינם מעזים להרים ראש, אחרי מה שקרה. הם יודעים שההסתדרות התנכל להם, תחת זאת הם מורדים בשירת שקי טות. יש בירורים מדיניים, מיספר ימי-המחלה עלה בשיעור מבהיל.

ואילו מישפטם של 11 העובדים, שנאשזו בפריצה למישרדו של צייטה, עדיין נמשך.

הסיכום: החלטת ההנהלה בעניין פיטורי-עובדים, שגרמה לשביתה הגדולה, נראית כיום כחסרת-הצדקה לחלוטין. ואי-לו התמרמרות העובדים ויחסם השלילי ליפעל, שנגרמו עלידו, נשארזו בעינם.

מרבובות-ילדים. חולים כרוניים, המקבלים תרופות רכות בחודש, יידרשו לשלם את הלידה רק פעם אחת בחודש.

המטרה הכפולה: לצמצם את השימוש בתרופות, שהגיע בארץ לשיא, ולכסות חלק מגרעון קופת-החולים.

אולם נגד ההצעה קמה חזית רחבה. היו לה שני נימוקים, האחד עקרוני והשני מעשי:

● ההצעה נוגדת את עקרון העזרה ה-הדרגתית, האומר כי החוקים יעורו לחלשים, כאן נדרש תשלום דווקא מן החלשים ביותר: החולים.

● הניסיון בארץ הוכיח, שכל תשלום המתחיל בסכום פשוט, סופו עלות במהרה לרמות גבוהות. מהיגם שההסתדרות ת-בול, השנה, מגיעו של יותר מ-700 מיל-יון לירות.

מצפון או רגל. לפי חוקת ההסתדרות, המוסד המוסמך להחליט על הצעה כזאת הוא הוועדה-הפועל, אבל נראה שהדבר אינו קל.

לפני שבועיים הועמד העניין על סדר-היום, אך שעה קלה לפני שהגיע תורו לדיון, פרצו עשרות שכירי אגד לאלום, הטילו מצור על ירוחם משל, שברו רהי-טים ושמשות, והפסיקו את הישיבה.

השבוע התחדשה הישיבה, ושוב הועלה העניין על סדר-היום. המחייבים, אנשי ה-מערך, השתדלו להצדיקו בכל הנימוקים הסבירים האפשריים. כל הסיעות הקטנות הגישו הצעות-החלטה נגד, נציגת הליכוד התנגדה אף היא בתוקף להצעה, קראה בתום דבריה הנרגשים, לחברי המערך, "ל-הצביע עליי מצפונם, או להצביע ברג-ליים".

אין רוב. נראה שדווקא הצעה זו נתי קבלה. מרכז האולם, שבו מרכזת סיעת המערך, התרוקן בהדרגה. אנשי מפ"ם יצי או להתייעצות. לעומת זאת היו שני האג-פים מלאים.

ירוחם משל יודע לספור, הוא ביצע תימרן משלי אופייני.

באמצע הוויכוח קם המזכ"ל, המכהן גם כיו"ר הוועדה-הפועל, והציע בדיבריי-נועם הצעה סבירה מאד: מכיוון ששש מעו טע-נות כה חשובות נגד ההצעה, כדאי לחשוב עליה שוב. לכן החליט להפסיק את הי-שיבה באמצע הוויכוח, להחזיר את העניין לוועדה לדיון נוסף, ולאחר-מכן לכנס את הוועדה-הפועל למחר.

"בקיצור", אמר אחד מחברי-המערך, כי ציניות עדינה, "אין רוב."

נוער

מילחמה שיחיים בותיה

עיתון-מחתרת שו בוגריי
שמינת מזהיר מפני השתלטות
הפאשיזם, וקובל על צירי
מכשפות נגדו

"אנחנו אוהבים את ארץ-ישראל, עומדים על סף גיוס לצבא. אנו במקום מסיבות-הסיום המטופשות, חשבנו לעשות שהשו שישאר חותמו על מישורו. לכן, מתוך אהי בה לערכים שבהם אנו מאמינים, עשינו את אנטיתוזה". במילים אלה נפתח עיתון-מחתרת חדיפעמי בשם אנטיתוזה, שנכתב והופץ במרכז הארץ על-ידי תלמידי-תיכון מנתניה.

לא חלפו ימים אחדים, ונפתח צידי-מכ-שפות נגד העיתון ועורכיו הצעירים, הן בעיתונות היומית והן בכתיב-ספר, שבהם ניסו להפיצו. לא עברו שבועות ספורים, ותלמידי-שמינת בבית-הספר התיכון על שם טרגו-הובסקי בנתניה הוציאו, בחסות ובמימון בית-ספרם חוברת בשם אנט-אנטיתוזה. המילחמות בנתניה עדיין נמש-כות, ורק נדהו לזמן קצר, עד לאחר סיום בחינות-הבגרות.

איוורה פאשיסטית. אנטיתוזה ביי קש להביא דבר אחד עיקרי. להזהיר, במיור חד את הצעירים, מפני האיוורה הפאשיס-טית ההולכת ומשתלטת במדינתנו. המדינה מתחילה, לאט-לאט אבל בטוח, להיכנס לנשמתו של האזרח. במקום שהמדינה ת-רש את האזרח, האזרח משרת את המדינה. הסביר עורכו הראשי של אנטיתוזה, חיים רויטגרונד (18), שהואשם בכלי התיקשור (המשך בעמוד 37)

מר, חזית-השמאל, מוקד, רב"ח, שני פלגי הפנתרים.

ההסתדרות להצביע ברגליים

קופת-החולים רצתה בתשלום עבור תרופות, אך לא נמצאה לה רפואה

ההצעה עצמה היתה מתונה למדי: לי-הטיל תשלום צנוע של לירה אחת על כל תרופה שמעניקה קופת-חולים של ההסתדרות לחבריה. כדי להקל על מיקרי-מצוקה, הוצאו מכלל זה מיקרי-יעד ומישפחות

עבודה רקוים לשביתה

השביתה הגדולה בקצא"א היתה מיותרת — אך תוצאותיה פוגעות במיפעל עדי היום

המילחמה-הזעירה בין מנהל חברת קו תצלום זה, שהופץ השבוע על-ידי מנגנון-ההסברה הישראלי בכל העולם, אינו קשור בעניין. הוא צולם ביולי 75, כאשר הרומן עראפאת לכנס האיחוד לאח-זות אפריקה.

באים הנה פקחיהעירייה ומבלבלים את המוח עם רישיונות. הסברתי להם שלא רוצים לתת לנו רישיונות ומשום כך אין לנו רישיונות. הם מאיימים בהריסה. לפעם מים אפשר להרגיע אותם עם איזה אבר סיח גדול וקר, אבל לרוב זה לא עוזר והם רושמים דו"חות. בערבים מגיעה ה"מישטרה. שוב מתחיל הסיפור עם רישיונות ואבטיחים קרים. לפעמים הם באמת הור"סים את הסככה, ואז צריך לאסוף את כל ההבר'ה ולבנות אותה מחדש בלילה."

סמל חיי

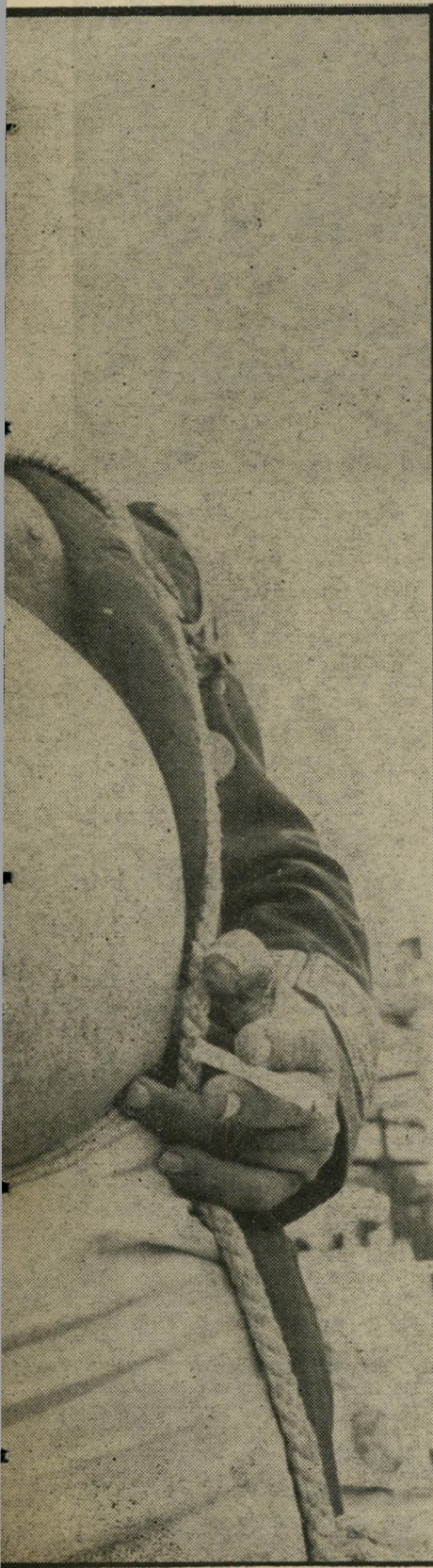
הלילה בקיץ

מ רכז האבטיחים הוא, ללא ספק, ליד רדינג ד' שם שוכנת ברוב הדר הסככה של מלך האבטיחים, משה קדוש "הגדול". הסככה שלו, המקושטת בנור רוח ציבעוניות, שלל שלטים מצחיקים והרבה פינות רומנטיות, הפכה זה מכבר סמל לחייהלילה של תליאביב בקיץ, חיי

מלך האבטיח

על הסכין

י יודת המישטרה נעצרה בחריקת בלמים לפני פתח סככת האבטיחים הגדולה, שהוקמה יום קודם-לכן ליד כביש היציאה מתליאביב בכיוון צפון. מן הניי"ד ירד קצינימישטרה ואחריו שוטרים אחדים, שהקיפו את הסככה מכל הכיוור ניס.

"הראה לי את הרישיון שלך", פקד ה" קצין על בעל הסככה, שישב ליד שולחן באחת הפינות, מוקף בבני-מישפתחו. בעל הסככה החל מדפדף במיסמכים הרבים, הי מסודרים אצלו בתיק מיוחד. אחר הראה לקצינהמישטרה אחדים מהם. "זה לא מספיק!" צעק הקצין. "התחילו להרוס!" פקד על שוטרו, השוטרים החלו מפרי" קים את הסככה, לקול בכיים של ילדי בעל הסככה ואשתו. רק בעל הסככה ישב בפינתו ולא הויל דימעה. "זה לא יילך להם, זה לא יילך להם בקלות," מילמל תחת שפמו העבות.

מחוזת מעין אלה מתרחשים כימעט מדי יום ביומו בחודשי הקיץ, בסככות-האבטיח חים הרבות שצצו בצידו הכבישים הרא" שיים, ותחת כל עץ רענן. באיזור תלי" אביב בילבד קיימות כשלושים סככות" אבטיחים, המרוכזות בעיקר ביציאות מן העיר לכיוון חיפה, ולכיוון חולון ובת" ים. רובן הוקמו ללא רישיונות מטעם-עיי ריית תליאביב-יפו. לרובן מתנכלים יור" מס ולילה.

המישפחה הגדולה

בסככה של קדוש, מלך האבטיחים, ניתן למצוא את כל מישפחתו. אשתו ובנותיו עוזרות לידו במכירת האבטיחים ובמתן שירות ללקוחות, והמישפחה כולה מתגוררת, בת" גופת הקייץ, בחדרים שהוקמו במיוחד ליד הסככה. "אין מקום יותר נוח מזה," אומר קדוש.

הלילה של החבר'ה הטובים, וגם של הפ" חות-טובים, אך גם לקדוש, ארוך הזקן והשפס, יש טענות רבות נגד כולם. "אני לא מוכר אבטיחים רק בשביל לע" שות כסף," הוא מסביר. "הסככה הזאת היא הבילוי של הנוער בקיץ, אני אוהב לשבת ליד השולחן שלי בפינה, ולראות איך כולם באים, נהנים. בערבים באים הנה אמנים ומופיעים סתם כך, בשביל הכיף שלהם ושל כולם."

"אופנת

קדוש"

א כל מזה? המישטרה עושה צרות. כל שנה הם הורסים לי את הסככה לפחות פעם אחת. גם השנה הקמתי סככה, יותר קרוב לכביש, ובאו והרסו לי אותה. אין לך רישיון, הם אומרים לי. אני כבר מהחורף מנסה להשיג רישיון, ולא מקבל. אם אני לא אמכור אבטיחים, אז מי כן ימכור? ולאן יילכו כולם בלילות-הקיץ העצובים והארוכים? אני נותן להם מקום לבידור, אצלי הם יכולים לשבת, הצעירים והמבוגרים, ובלי לצאת עם כיסים ריקים להעביר ערב יפה, לשמוע מסיקה, לר" אות אמנים ואנשים חשובים אחרים ש" באים הנה, וליהנות מפלת של אבטיח.

"השנה, העסקים לא-כיליך טובים, הי" שמועה שפתחתי כבר את הסככה, עוד לא ששטה במדינה, אחרי-כך, באמצע הקייץ,

השלט המארה "כשהיא לא רוצה ועושה צרות, אבטיח אצל קדוש... והיא תבקש עוד ועוד..." מכריז השלט המתנוסט בכניסה לסככת-האבטיחים הסגנונית ביותר בארץ, של משה קדוש מלך האבטיחים.

צות את הלהיט הקייצי.
בעייה אחרת שבה נתקלים בעלי סככות האבטיחים מדי שנה מחדש, היא בעיית המחיר. כדי למנוע תחרות, קיים מעין איגוד בלתי־רישמי של בעלי־הסככות ה־ גדולות באזור תל־אביב, והוא קבע כי השנה יהיה המחיר לירה וחצי לקילוגרם אחד של אבטיח מתוק וטעים. אלה מבין בעלי־הסככות שאינם משתייכים ל"עילית" של מוכרי האבטיחים, מוכרים אותם אב־ טיחים במחיר של שתי לירות לקילוגרם ואף יותר. בגלל זה באים אליהם פחות. מסביר אלברט.

אין כאן מקום לזון. דבר המלך, המבטיח שהאבטיחים אצלו הם הגדולים והיפים ביותר. השלטים המוארים מכריזים למר־ חוק: "רבינוביץ שם לנו מיסים, וקדוש שם אבטיחים!" או: "כשהיא לא רוצה ועושה צרות, אבטיח אצל קדוש... והיא תדרוש עוד ועוד..."
בסככות־האבטיחים של קדוש אפשר לש־ בת ואכול במקום. רוב הסככות האחרות אינן מציעות שירות שכזה ללקוחותיהן. ב־ רוב הסככות, לצדי הדרכים, מציבים על דוכנים רחבים את היצע האבטיחים וה־ אנשים, העוברים במכוניותיהם, יכולים

הכרם של משה קדוש

הזמנות בטלפון
סככה זו, לצד הכביש לבתי־ים, שיכללה את בשורת האבטיח. מי שמגיע אליה ומצאה סגורה — או מי שזקוק לכמויות גדולות יותר, אין לו אלא לטלפן, והאבטיחים מגיעים אליו אכספרט הביתה. למטה: בעלי־הסככה, אלברט מגריטו, בפעולה על רקע כרוה מסרט.

המיסחר בשוק האבטיחים בנתניה מת־ רחש בדרך־כלל בלילות. לפנות־בוקר מגיעות המשאיות, מעמיסות את האבטי־ חים ופורקות אותם בסככה המתאימה. תופעה אחרת הקשורה בסככות האבטי־ חים היא הלינה בהם. קדוש, למשל, עוקר לתקופת הקיץ לסככה שלו עם כל בני־ מישפחתו. "הקמנו חדרים ליד הסככה, וכולם ישנים כאן. תאמין לי, אין מקום יותר נוח מזה. אוויר נקי, חופש. כולם מרוצים. נכון?" שואל קדוש את מי־ שחמו, הסובבת אותו, והכל עונים: "אמן!" שני סוגים עיקריים של אבטיחים אפשר למצוא בסככות. הסוג האחד הוא אבטיחי ה"בייבי" הקטנים והעגולים. הסוג השני הוא "פלורידה", המוארכים והגדולים. אב־ טיחים אלה נורעו על־פי שיטה אמריק־ אית.

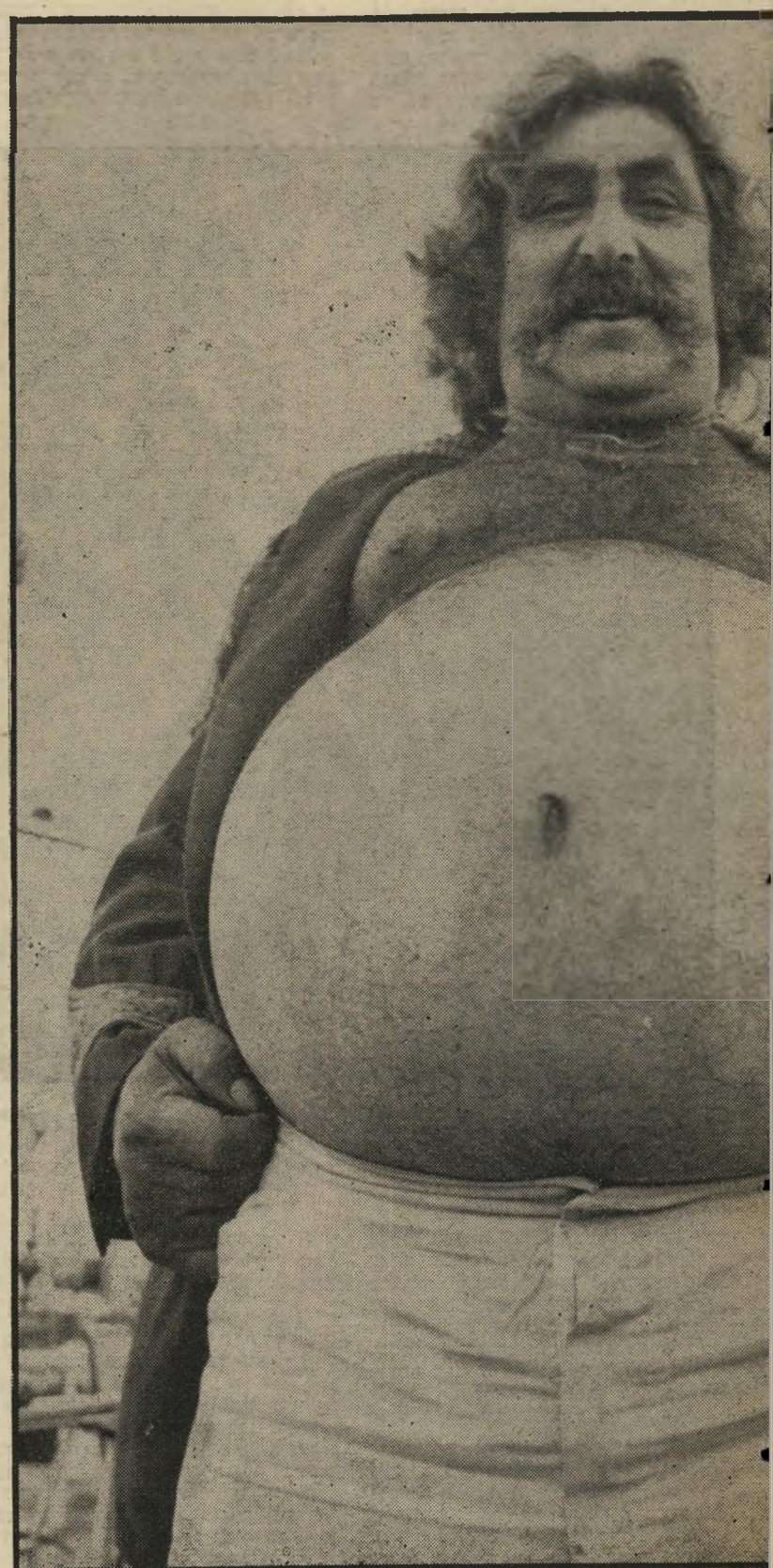
לבחור לעצמם אבטיח "על הסכין" ולקחת אותו הביתה.
בעל סככות־האבטיחים גדולה בדרך בתי־ ים, אלברט מגריטו, גולל לפני לקוחותיו את תולדות מוסד סככות־האבטיחים: "ב־ התחלה היו סתם סככות מפוזרות לצדי כבישים ראשיים. אחריכך התחילה, אופ־ נת קדוש, אם בא בן־אדם עם חבריה שלו ולא רוצה לסחוב אבטיח גדול הב־י תה, אבל רוצה לאכול אבטיח, מה עושים? התחילו לשים בסככה, שגדלה והתרחבה בהתאם, שולחנות כיסאות ומקרר. אנשים רוצים לשבת, לשמוע מוסיקה, לדבר עם החברה ולאכול אבטיח."

"בייבי" פלורידה וכל השאר

ב עי־הסככה צריך לתת להם התני־ אים האלה, אחרת לא יבואו אליו. ככה צמחו סככות־האבטיחים המודרניות. היום נראות סככות־האבטיחים כמועדוני־ לילה־וואט. הדוכנים עמוסים לעייפה באב־ טיחים מכל הסוגים וכל הגדלים, והרקע ססגוני וציבעוני. האופנה האחרונה האחר־ נה היא קישוט הסככות בכרוזת־פירסומת של סרטים.

מספר אלבר מגריטו: "אני מביא את האבטיחים מנתניה, שם יש כל קיץ שוק אבטיחים, כולם באים וקונים. חלק מה־ אבטיחים אני שם בסככה. חלק אחר אני מעמים על עגלות, שמסחובות בעיר ומפי־

חברי־כנסת התלוננו בנוכחות ראש־הממשלה

שיו"ר הקואליציה ניצל את מעמדו כדי

להעביר לעצמו אלפי לירות לחודש מקופת הסיעה

כספים שהוא מקבל, לאותה מטרה, מקור פת הכנסת עצמה בסך 550 ל"י עבור נסיעות עות בימי המליאה, וסכום יחסי דומה נוסף לימי הישיבות של הוועדה שהוא חבר בה. אך ורטמן לא הסתפק בהעלאה זו, ודרש הרבה יותר. הוא סידר שהתוספת בת ה־500 לירות תוענק לו רטרואקטיבית מה־1 באפריל השנה.

חונה מכוניתו של ורטמן בחניון הח"כים, מבלי שתזון אפילו מטר אחד.

בימי החמישי בשבוע נוסע ורטמן בדרך כלל לתל־אביב. הוא משתתף בישיבות לישיבת מיפגת־העבודה. אולם ורטמן סידר

סוד
החתימות

כדי להכין ביצור יכול ורטמן לדרוש סכומים אסטרונומיים כאלה ולקבלם. יש להכיר את המיבנה הכספי של קופת סיעת המערך בכנסת. כל סיעה בכנסת מקבלת הקצבה מקופת המדינה, לשם כייסוי פעולותיהם של חברי הכנסת.

מאת
יוסי ינאי

לעצמו להיות חבר ועדת־הכספים של הכנסת, המתכנסת אף היא בימי חמישי ב־תל־אביב, וכן הוא מצליח לקבל מהכנסת את דמי־הנסיעה במכונית באותו יום. אולם ורטמן, הידוע כחסכן גדול, כמעט שאינו

שיבת סיעת המערך בכנסת, שנערכה ביום חשני לפני שבוע, למחרת פעולת צה"ל באנטבה, היתה חגיגית במיוחד. שלא כרגיל, השתתף בישיבה זו אף ראש־הממשלה יצחק רבין, אשר איגו מתדענין בדרך־כלל בפעולות הסיעה, ולכבודו אף העתיקו חברי־הכנסת הנכבדים את מקום הישיבה, ממישכן הכנסת לבניין ראש־הממשלה הסמוך.

רבין גילה לחברי הנהלת הסיעה "סודות" על הפעולה, שאותם יכלו לקרוא למחרת בעיתונים, ומייד אחרי דבריו החל חברי הנהלה דנים באישור או בפסילת הצעות שונות שהעלו חברי־הכנסת מהמעדר, לדיון במליאת הכנסת.

ה"כ יעקוב ("ואק") אמיר, איש דימוי נה, ביקש את רשות־הדיבור, ופרש לפני ראש־הממשלה את בעיותיהם של חברי הכנסת השכירים, אשר להם אסור לעבוד עבודה נוספת מלבד עבודתם בכנסת, וטען, כי "איראפטר להסתדר ממשכורת של חברי כנסת". אמיר ביקש להעלות הצעת־חוק, שלפיה יותר לחברי־כנסת שכירים לעסוק בעבודה נוספת, כפי שמתיר החוק לחברי הכנסת העצמאיים.

ראש־הממשלה השיב לאמיר: "אולי אתה צודק, אבל עכשיו לא הזמן לדרוש זאת". יושב־ראש הנהלת הסיעה, שהוא גם יושב־ראש הנהלת הקואליציה, הח"כ חיי פאי משה ורטמן, החרה־החזיק אחרי ראש־הממשלה: "העניין לא נמצא בכלל על סדר־היום". הוא צעק על אמיר, שהתיישב על מקומו כילד נוזף.

אולם לעזרת אמיר נחלץ ח"כ הרב מנחם הכהן, איש תנועת המושבים. הכהן, אשר נוסף להיותו חבר־כנסת, מחזיק בשתי מישירות נוספות מבלי לקבל עבורן שכר — רב ההסתדרות ורב תנועת המושבים — הצדיק את דבריו של אמיר, ודרש לדון בהם. "אני אמרתי שזה לא על סדר־היום", השיב לו ורטמן בועם. אולם הכהן, שלא כאמיר, לא נבהל, "אתה לא תגיד לי מה על סדר־היום ומה לא", אמר לו ורטמן. "אני חושב שגם הוצאות מכונית של חברי כנסת מסויים הן הטבה שלא־כדיין".

ורטמן נאלם דום. ברור היה לכל מי שהשתתף בישיבה כי הכהן, בכונה או שלא־בכוונה, פתח במישפט זה תיבת־ספר דורה, שאותה השתדלו חברי־הכנסת של מיפגת העבודה להחזיק סגורה במשך זמן רב.

השתיקה הכללית שהטילה הערה זו של הכהן, עוררה את סקרנותו של ראש־הממשלה. מייד אחרי הישיבה הוא קרא אליו כמה חברי־כנסת ומוכירה אחת, העובדת בסיעת המערך בכנסת — כל אחד מהם לחוד — והתעניין אצלם לפרש הסודיות האופפת את הוצאות־הנסיעה של חברי הכנסת המסויים.

הטרמפיסט
הניצח

מה שהתגלה לראש־הממשלה היה פרי שתי ההוצאות האישיות של מי שמופך קד בעצמו על הקופה: ח"כ משה ורטמן, כמו כל חברי־כנסת, מקבל גם ורטמן הוצאות־רכב גלובאליות מהכנסת, תמורת כל יום שבו הוא משתתף בישיבות המליאה. לגבי ורטמן, פירוש הדבר הוא קבלת כל התשלום האפשרי, מאחר שתפקידו כיושב־ראש הנהלת הסיעה והנהלת הקואליציה מחייב אותו שלא להיעדר מהכנסת, אף לא יום אחד.

ורטמן אומנם נוסע אחת לשבוע, ביום השני, מחיפה לירושלים, במכונית הרנו 16 שלו, וחוזר ביום הרביעי לחיפה. אולם כל חברי־הכנסת מכירים את ורטמן כי מבקש־טרמפים ניצח, מן הכנסת אל המלון שבו הוא מתגורר, מלון מרכז, או למרנו העיר. במשך שלושה ימים אלה

(המשך מעמוד 23)
הזינוק בעיקבות התהילה, כאשר כל צד מנסה למשוך אליו את שמיכת התהילה הגדולה והחמה.
נראה כי הפירסומים, שהירבו בחלוקת מחמאות לרבין ולפרס, הכעיסו את גור, שכן ביום החמישי כונסו שוב העיתונאים למסיבת־עיתונאים עם הרמטכ"ל. המסיבה נקראה לשעה שבע וחצי בערב, ולעיר

ח"כ דיין שותף או לא שותף?

תונאים נודע עליה בצהריים. אותה שעה גם ביקשו את הסכמתו של רבין, כאשר בתי־העיתונאים.

אחרי המסיבה הפיצו אנשי פרס כי אילו היה מסרב לבקשת גור, היה נראה כמי שרוצה למונע מגור את התהילה, ומשום כך נאלץ להסכים. רבין עצמו רגז מאד, כאשר ראה את הרמטכ"ל בטלוויזיה. גור לא היה ער לעובדה שאינו מופיע במסיבת־עיתונאים אינטטימית של כתבים צבאיים, האמונים על כתיבת שחיים בילבד והר לקתי־הדברים. כל דבריו שודרו לאומה כולה, וכללו דברים שמוטב היה כי לא יאמר אותם, וגם דברים שעד כה אסרה הצנזורה בכל תוקף את פירסומם. כך, למשל, בעוד הפירסום הרישמי מטר כל העת כי בפעולה השתתפו שלושה מטוסים בילבד, אמר גור כי היו ארבעה קברניטים. משמע, ארבעה מטוסים.

או, למשל, כאשר דיבר על הפיקוד של המיבצע, שכלל את אלוף יקותיאל אדם, אמר גור: "הורדתי אותם למטה".

או, למשל, כאשר אמר כי היו במטוסים 33 רופאים. כאן פשוט טעה. מיספר הרופאים הממשי היה שליש ממיספר זה, שגודל לו הדהים, שכן רימו על צפייה לטבח המוני.
ביטוי לא־דיפלומטי אחר הוא "כפינו עצמנו על קניה", שמוטב כי לא ייאמר. בקצרה: מילחמות היהודים ממשיות להתחולל במלוא עוזן, והן בוודאי תתגברנה עם ההופעה הקרובה של אלבומי־המלחמה וספרי־המלחמה, בנוסח הזכור לשימי צה מתקופת־השיכרון המטומטמת והמטמטמת שלאחר מילחמת שש־הימים.

לחיים

ח"כ ורטמן ידוע כמי שחובב את הטיפה המרה. לסיעת המערך בכנסת מוזמנים בין שניים לשלושה בקבוקי־קוניאק לשבוע, על חשבון תקציב הסיעה, המיועדים לו אישית. בקבוקים אלה מיתוספים לחשבונות המגיעים לגיבורות הסיעה, על המשקאות ששותה ורטמן כאשר הוא נמצא באולם מיוזון הכנסת.

נוסע באותם ימי החמישי במכוניתו. הוא כימעט תמיד מצליח למצוא מישהו הגור סע לתל־אביב וחוזר משם לחיפה, ומצטרף אליו.

בימים הנותרים, שיש, שבת וראשון, שוהה ורטמן בדרך־כלל בחיפה, ונוסע במכוניתו רק בתוך העיר. אולם למרות שכמעט אין הוא משתמש במכוניתו, קיבל ורטמן עד לפני כחודש, סכום בן 2000 לירות נטו, דמי הוצאות־רכב מקופת סיעת המערך בכנסת. בחודש שעבר דרש ורטמן להעלות לו את דמי הנסיעה, ואישר לעצמו תוספת בת 500 לירות, כלומר, תשלום נקי ביד של 2500 לירות דמי הוצאות־רכב לחודש, נוסף ל־

התשלום לסיעה צמוד למדד יוקר־המחיה. הוא מגיע כרגע לסכום שנתי של 278.280 ל"י לשנה לח"כ. כלומר הקצבה שנתייה לחיטבת מיפגת העבודה בסיעת המערך בסך 11.966.040 ל"י לשנה. בחודש מגיע לידי ורטמן, עבור 43 חברי

מיסלגת העבודה. סכום של 997,170 ל"י — מאחר והוא מקבל עבור כל אחד מ-43 ח"כי מיסלגת העבודה 23,190 ל"י לחודש. ורטמן פתח חשבון עוברי-ישוב בבנק, שממנו רשאים למשוך שלושה חותמים, ושתיים מן החתימות מחייבות. שלושת ה-חותמים הם ורטמן עצמו, ח"כ שושנה ארבל-אלמולינו, יושבת ראש ועדת העבודה של הכנסת, וח"כ אלי מויאל, סגן שר-התיקשרות.

ליום מצוי בחשבון-הבנק סכום של כ-100 אלף לירות. נוסף לסכום זה השקיע ורטמן במניות וניירות-ערך עוד סכום כ-150 אלף לירות, השייך לסיעה. כאשר מבקש ורטמן להוציא כסף מן החשבון, הוא מורה למזכירתו למלא צ'ק, חותם עליו בעצמו ואחר-כך פונה אל אחד מהשניים: ארבל או מויאל, כדי שיצר-פו את חתימתם. מויאל מעולם אינו שואל את ורטמן על מה מוצא הסכום בצ'ק ש-עליו הוא חותם. ארבל החלה להתעניין בצ'קים שעליהם היא חותמת רק לאחרונה, אחרי שנפוצו השמועות על השתוללותו הכספית של ורטמן, אולם גם אז היא נתי-קלת, לפי עדותה-שלה, בתשובות סתי-מיות. איש משני החותמים אינו יודע, אמיתו של דבר, מה גודל הסכום שמוצא מקופת סיעת המערך, מאחר שורטמן מחלק את מלאכת החתימה על הצ'קים בדייקנות רבה בין שניהם, כך שאין להם פיקוח על ההוצאה הממשית.

רק כאשר התעניינה שושנה ארבל-אלמולינו לפשר הסכום הגדול שרשם לעצ-מו ורטמן, כאשר ביקש לכסות רטרואקטי-בית את ההעלאה בהוצאות-הרכב שלו מאפי-ריל, השיב ורטמן: „מה איכפת לך, אורי בס משלם את החצי בין כה וכה.“ אורי בס הוא גיבור מיסלגת העבודה.

במסיבה המונית שנערכה באחד מבתי המלון המפוארים. כשהבחי-נה אשתו של חבר-הכנסת בצלם העומד לצלם את בעלה המשחורע על כיסאי-נוח, היא קראה לעברו: „משה, תיזהר, מצלמים אותך!“

פנים חבויות
בעת שיושב ראש הנהלת הקוא-ליציה ח"כ משה ורטמן בילה בנופש באילת, יחד עם רעייתו (יושבת לידו בתמונה), הוא השתתף-

דולצ'ה ויטרה ענל

חשבון הסייענה בכנסת

הסתיים הסדר זה, הכנסת הפסיקה את ה-סובסידיה שלה למיונון, והמחירים לעובי-דייה-הכנסת ולעובדי-הסייעות זינקו מעלה. חישוב שערכה הנהלת הבית הר-את, כי כל עובד משלם במיונון, בגלל ביטול הסובסידיות, כ-2000 לירות יותר לחודש. עובדי-הכנסת ועובדי הסייעות קיב-לו סכום זה ישירות ממעסיקם. אולם ורט-מן היה היחידי שלא הסכים לכך. הוא דרש מכל אחד מעובדי סיעת המערך בכנסת לערוך רישום מדוייק של ארו-רותו במיונון ובהתאם לכך, תוך ויכוח על כל אגורה, הוא נותן את החוספת. בין שאר הבעיות של סיעת המערך כ-גרמה התנהגותו זו למתח ניכר בין העובדים המרגישים עצמם מקופחים לעו-מת עובדי הסייעות האחרות, ולמצב לא נעים מדי יום ביומו, בגלל החקירות והעמידה על המקח של ורטמן בנושא זה, עם כל אחד מהם.

בין אלה שלאזניהם הגיעה בשבוע האחרון שימעה של שערוריית ורטמן, יש שרים וחברי-כנסת הגורסים שצריך להתי-יחס אל היושבראש בכל חומרת הדיון, על סמך עובדי הסייעות האחרות, ולמצב לא נעים מדי יום ביומו, בגלל החקירות והעמידה על המקח של ורטמן בנושא זה, עם כל אחד מהם.

לעומתם יש המציעים לשמור זאת בי-סוד, כדי שלא לגרום נזק למיסלגה. ה-מציעים להצניע את הפרשה טוענים, כי בעיקבות הגילוי יחדל ורטמן מנהגו לקחת לעצמו כספי ציבור. אולם אלה טועים.

רות לחודש עבור מזכירה פרלמנטרית. רוב חברי-הכנסת מטעם סיעת המערך התי-חלקו לזוגות, כאשר כל זוג מחזיק במי-כירה אחת שלה הוא משלם משכורת בגו-רה 600 לירות. כאשר מבקשים מהנהלת הסייעה סכום-כסף עבור מחקר, מישראל דעת-קהל או פעולה אחרת הדרושה לעבו-דה פרלמנטרית צרופה, נתקלים בתשובתו של ורטמן: „אין כסף.“

בעיקבות החקירה שנערכה בשבוע ה-אחרון התברר, כי כרבע-מיליון לירות מו-רתות בכנקים כאבן שאין לה הופכין, והיחידי שהופך את האבן הוא יושבראש הנהלת הסייעה, המוציא כספים לשימוש האישי.

15 אלף ברוטו לחודש

ישוב גם שנעשה מוכיח, כי אילו הו-י סיף ורטמן את הסכומים שהוא מקבל נטו מהסייעה למשכורתו, לשם חישוב מס, כפי שמחייב החוק, היה הוא נושא בתו-אר של מקבל אחת המשכורות הגדולות ביותר במדינה. אם מצרפים לסכום של כ-5000 לירות ברוטו שהוא מקבל כשכר והוצאות מקופת הכנסת, סכום נוסף של כ-4000 לירות נטו הוצאות לחודש, אותו הוא מקבל מהסייעה, היתה משכורת הברוטו האמיתית של חברי-הכנסת ורטמן מגיעה לכדי 14 עד 15 אלף לירות לחודש! אך בעוד ורטמן אינו חוסך מהוצאותיו שלו, הוא קפדן מאי-כמותו על הוצאות האחרים. עד לפני חודשים ספורים היה מיונון הכנסת מסובסד. תעריף מוול היה לעובדי-הכנסת ולעובדי-הסייעות, ותעריף יקר יותר לאזרחים. לפני חודשים אחדים

נסת יודעים כי הסכום מגותך לחלוטין, ואינו מספיק אפילו לכיסוי לינות הלילה. ורטמן נוהג לאכול שלוש ארוחות ביום במיונון הכנסת. בעוד כל חברי-הכנסת, מלבד יושבראש הכנסת, נוהגים לשלם מכיסם את הוצאות המיונון, בין אם הם פורעים את החשבון מייד בתום הארוחה ובין אם אחת לחודש, נוהג ורטמן לחייב את הסייעה שלו בדמי ארוחתו זמשי-קאותיו.

הרבה אוכל

רטמן יודע כחובב הטיפה המרה, ונח-שב בין שוחרי-האלכוהול של הכנסת. הוא גם ידוע כמי שאוהב לאכול, אולי לא באנינות-טעם, אך בכמליית גדולות. סיעת המערך בכנסת משלמת מדי חודש בחודשו כ-1000 לירות לחודש מקופתה ל-מיונון הכנסת, עבור מונון ומשקאותיו של היושבראש שלה. ואם בכל אלה לא די, הרי על חשבון הסייעה נרכשים, מדי שבוע, בין שניים לשלושה בקבוקי קוניאק לשימושו האישי של יושבראש הסייעה. התשלום עבור ה-בקבוקים נעשה מקופת הסייעה, עליידי אחת ממזכירותיו של ורטמן, ועלפי הוראתו האישית.

כאשר נודעו פרטים אלה, בעיקבות פלי-טתיאסה המכונה — או לא-מכונה — של ח"כ מנחם כהן אצל ראשי-הממשלה, לרבים מחברי-הכנסת מסיעת המערך, הם רתחו מזעם. כל אחד מחברי-הכנסת יודע, כי הסכום שהוא מקבל לשם פעולתו הפר-למנטרית האמיתית, אפסי ממש. ורטמן אישר לכל חברי-כנסת סכום של 300 ליי-

לפני יותר משנתיים, כשחשבון הוצאות-הרכב של ורטמן עמד רק על 700 לירות לחודש, הצליח ורטמן להוציא מגיבור מיפי-לגת העבודה הבטחה, כי קופת המיפלגה תשתתף חצי-בחצי בהוצאות-הרכב שלו עם קופת הסייעה. בס ביקש שקופת סיעת המערך תשלם את כל ההוצאה, ותתחשבן איתו בסוף השנה. עד היום לא התחשבן ורטמן עם אורי בס, ומלוא נטל ההו-צאות האישיות שלו מוטל על הסייעה. ברור שורטמן עשה זאת משום שלא רצה לערב גורמים נוספים בסוד הוצאותיו, אך ורטמן לא התספק רק בהוצאות-הרכב של עצמו. ליושבראש הנהלת הסייעה יש עורר צעיר, חיים קימחי, הנושא בכואר „היועץ המיטפטי של סיעת המע-רך בחננת.“ לאמיתו של דבר, קימחי הוא משרת אישי של ורטמן ועושה-דברו. בין תפקידיו הבלתי-רישמיים של קימחי: ל-סייע במכוניתו הפרטית את ורטמן בירי-שלים, כאשר מכונית הח"כ חונה בכנסת, משכורת הנטו של קימחי היתה, עד לאחוננו 1500 לירות לחודש. קימחי מוע-סק במישרה חלקית, עובד רק בימים ש-בהם מתקיימות ישיבות מליאה. כתשלום עבור הטרמפ הקבוע שלו בתוכני ירו-שלים סידר ורטמן לקימחי לאחרונה סכום נטו של 500 לירות לחודש, כדמי הו-צאות-רכב. למעשה העלה כך ורטמן לעצ-מו את הוצאות-הרכב שהוא מקבל ב-500 לירות, ואלה מגיעות עתה ל-3000 לירות נטו לחודש.

אולם ורטמן מוסיף למשכורתו עוד סכום נכבד לחודש, בכל הנוגע להו-צאות אש"ל. כל חברי-כנסת מקבל הו-צאות אש"ל ליום שבו הוא נמצא בכנסת, בסך 80 לירות. סכום זה כולל בתוכו את הוצאות הארוחות והמלון, כל חברי הכי-

● **ליצחק רועה**, מבקר-העיתונות בתוכנית עלי כותרת, על הצלחתו להגייב ניב זו הפעם השנייה תוך חודש את העולם הזה לתוך תוכניתו. אחרי שהשבור עון החרם עלידי הטלוויזיה במשך כל שנות קיומה. באמתלה של הערות ביקורי תיות, שהיו כליכך שקופות ושיטחיות, עד

מבקר רועה אינו נרעה —

מיליון וחצי לירות מתקציב שידורי הטל וויזיה בין השעות 11 בלילה וחצות ער ררה סערת רוחות ברשות השידור.

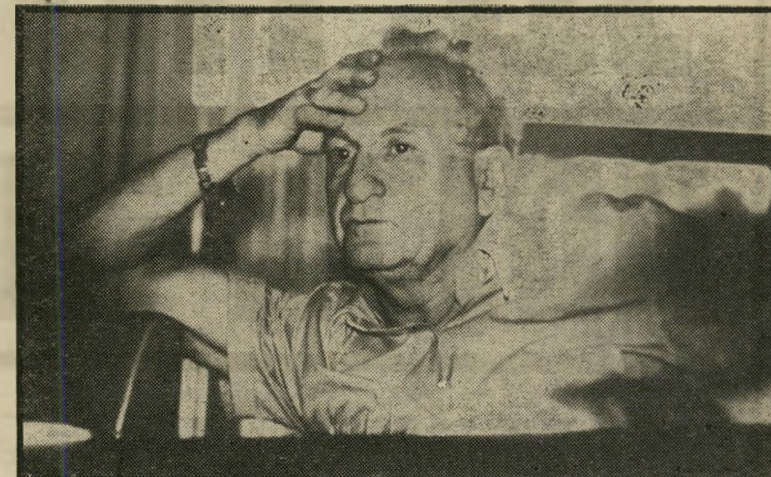
ועדת הכספים אמנם רשאת לקצץ או להוסיף לתקציב רשות השידור, אולם הר קביעה, שבינתיים נסוג ממנה יושב-ראש ועדת הכספים ח"כ ישראל קרגמן, כאר לו הקיצוץ מכוון לשעות שידור מסויי מות, היא פגיעה ברורה בחופש הביטוי ובעצמאות הטלוויזיה.

אך אין ספק כי לו היו יודעים חברי הוועד המנהל של הרשות את האמת מאחר רי קיצוץ מיליון וחצי לירות, היתה הר סערה גדולה פי כמה.

לפני ישיבת ועדת הכספים פנה קרגמן אל ראש האופוזיציה בוועדה ח"כ שימ" חר ארליך בבקשה כי האופוזיציה תס כים לקצץ מיליון לירות מתקציב רשות השידור. קרגמן ידע כי גם במיפגתו שלו אין תמימות דעים בנוגע לנושא וכי ללא הסכמת הליכוד לא יעביר את ההצעה. הנימוק שהוא העלה בפני ארליך היה: „אנחנו מקצצים בכל משרד ממשלתי, לכן יש לקצץ בטלוויזיה.“ ארליך הסכים עימו, אך לא נשאר לישיבת הוועדה ויצא לתל-אביב.

קרגמן ניצל את ההזדמנות שארליך איננו וסיפר לחברי הליכוד בוועדה כי ארליך הסכים עימו לקצץ מיליון לירות מתקציב השידורים בטלוויזיה בין השעות 11 בלילה וחצות. קרגמן ידוע כמי שמת-נגד לשידורים בשעות אלה, המפריעים לדעתו לפועליישראל להשכים למחרת בבוקר לעבודתם.

חברי ועדת הכספים לא העלו על דעי תם כי קרגמן שיקר אותם, אחד מהם, חבר סיעתו של ארליך, ח"כ גרעון פת אמר: „אם אנחנו מורידים מיליון לירות, נשאר רק חצי מיליון לשידורים בשעה זו, ובסר

יו"ר-יועדה קרגמן אינו משלם

כום כזה אי אפשר לעשות מאומה. אם ארליך הסכים להורדת מיליון, אנחנו יכור לים להוריד כבר את כל תקציב השעה: מיליון וחצי.“

קרגמן קיבל בשימחה את הקיצוץ הנוסף והוועדה הצביעה על כך ברוב גדול. רק אחרי ארליך שמע על הרמיה של קרג מן הוא דרש רבזיה בהחלטה, אולם היה כבר מאוחר יותר והקיצוץ אושר.

גילגולה של מהדורה

מהדורת החדשות המסכמת, בעלת החור תם האישי, עליה הכריזה הטלוויזיה בקול תרועה רמה, שבקה חיים לכל חיי כשהעיי תזנות ומדורי הביקורת מלווים את פרי פורי גסיסתה.

יוס הרעיון היה עמום ארבל, כתב ותיק בטלוויזיה ומי שהיה הכתב הפרלמנר טרי. ארבל הציע כבר לפני למעלה מר שנתיים לכוונן מהדורת חדשות מסכמת בעי לת אופי דינמי, אותה יגישו עיתונאים מיקצועיים במקום קריינים, כוונתו של ארי בל, אשר בתודש פברואר, השנה גיתן לה אור ירוק, היתה שעורך המהדורה יגיש אותה באותו ערב והיא תישא את חותמו העיתונאי האישי. שלושה ניבחרו להיות מגישים-עורכים.

שברור היה כי רועה עצמו אינו מייחס להן חשיבות, הכניס את השבועון המסויים והמוחרם לתוך רבבות בתים, בהתחכמות משעשעת מצא תירוץ להקרין על המסך הקטן גם את תמונת עורך השבועון. שילוב זה של העזה וערמוניות ראוי שימש דוגמה לכל עמיתיו.

ניחמו שי

● באיחור של שנתיים, גם לכתב הצבאי של הטלוויזיה נחמן שי עובר הראיון עם סגן-אלוף יונתן (יוני) נתניו מחללי פעולת אנטבה.

שי הוכיח כי ישנם ראיונות אשר הפש-טות, הרצינות וחוסר-היומרות שבהם מר כתיים כי הם אמיתיים, נכונים וראויים לשידור אפילו שנתיים אחריכך. באמצעות כתבתו של שי כבש יוני זיל כל בית בישראל בפני העיניים השנייה.

מאחרי המסך

הבלוף שעלה

1.5 מיליון לירות

החלטת ועדת הכספים של הכנסת לקצץ

ארבל עצמו, יאיר שטרן ודויד גר-כרע. לאחר שבועיים של תקופת ניסיון, שבאו בעיקבות חודשים של הרצה בהם יצרו 10 פילוטמים, מהדורות ניסיוניות שלא לשידור, הרגישו השלושה כי המלחמה נגדם החלה. האיש החזק במערכת החדר שות חיים יבין החל לשים לה רגליים, למרות שבמיסגרת תפקידו כסגנו של מנהל המחלקה דן שילון הוא היה אחראי גם על מהדורה זו. כאשר החל יבין גם להביע את דעתו נגד המהדורה היה ברור לשלושה כי ימיה קצרים.

ואמנם, אחרי שלפני שבועיים הופיעו באותו יום שני מאמרי ביקורת על המהדור-רה, זה של הרח בישם בהארץ ושל אהרון ככר בידעות אחרונות, נקראו שלושת העורכים-מגישים אל דן שילון והתבשרו כי תקופת המיבחן שלהם הסר תיימה בכישלון. שילון הודיע להם כי מאותו יום יהיו השלושה רק עורכים ואת ההגשה יטלו על עצמם ארבעה קריינים מיקצועיים: כרמית גיא, שרי רן, דניאל פאר ואריה אורגה.

למרות שקודם לכן החליטו השלושה כי אם יטלו מהם את ההגשה הם יתפטרו

מורח ארכל ואינו נראה

מתפקידיהם במהדורה, נאלמו דום שטרן וגלבוע אל מול שילון ורק ארבל התפטר וחזר לעסוק בהכנת כתבות ליומן השבוע.

סוף סוף

הכל עובר

להקת הכל עובר חביבי, עם הזכוכת שלומית אהרון הפכה תודות למיספר הופעות-אקראי בטלוויזיה ללהקה הפופר-לארית ביותר בארץ.

להקה הצליחה להתגנב לתוכניות ביי דור שנות וכל מאמצי חבריה ופניות הקהל להקדיש לה תוכנית מלאה, עלו בתוהו.

אך נראה כי החרם על הלהקה הסתיים. דויד גרינברג ערך סרט ארוך, בן 50 דקות שכולו מוקדש להכל עובר חביבי. ב7 באוגוסט יוכלו הצופים לשמוע ולרי אות את הלהקה שרה שירים חדשים וישנים, מהם כאלה המוכרים כבר לציבור ומהם שיהיו הופעת בכורה.

המחקר של

הגלים - צולט

נערת המחקר של התוכנית עלי כותרת אלה ברקת עומדת לפרוש מתפקידה אחרי מיספר מועט של תוכניות בהן עסי קה, ברקת, אשר כנגד העסקתה במקום עובדים קבועים של הרשות היו תלונות וטרטונות רבות, שוקלת פרישה משום ש„רשות השידור אינה משלמת בזמן וחייבת לי כבר 11 אלף לירות.“

אם אמנם תממש ברקת את איומיה, גדולים סיכוייה של ברקת הלוי לתפוס את מקומה.

האחראי

נציב שירות בתי הסוהר אריה ניר, אשר הקים צוות-בדיקה שתכליתו לבדוק את „הנהלים בכלא שאיפשרו רצח יפת.“

בתי כלוא
או בתי
מוות?

עך חדר-האוכל הגדול בכלא שאטה נטרק ברעש מתכתי מאחורי אחרוני האסירים, שנכנסו לסעוד את ארוחת-הבוקר במישמרת הראשונה. למישר מע אות טריקת השער החלו כמאה אסירים מתפרעים, מכים זה את זה, משליכים לעבר שלושת הסוהרים, שהשיגו אותה שעה בחדר האוכל, כלי אוכל ופיגכות. המהומה היתה אדירה, ושלושת הסוהרים הנבוכים לא הצליחו להשתלט עליה, והוכו עליידי האסירים.

באותה שעה, שש בבוקר, נמצאו שלור שה אסירים, „נבחרים“ בדרכם לאגף ה תאים שליד המירפאה, תוך כדי ריצה מהירה הסחירו פניהם בגופיות לבנות מחוררות, ושלפו ממקומות-סתר, בדרכם, מוט ברזל חלוד וסכין ארוך וחד.

כעבור דקות מעטות הגיעו לתא מיספר 1. יפת (רפי) נגנר (בן-משולם) נימנם אותה שעה על-דרגשו שבפינת התא.

שלושת חבריו לתא היו טרודים בהכנות אחרונות לקראת יציאתם לחדריהאיכל. לארוחת המישמרת השנייה.

שלושת האסירים רעוליהפנים הגיעו לדלת התא מיספר 1. ופתחו אותה במפתח שהיה ברשותם. את שלושת האסירים ה' אחרים הבריחו מן התא הקטן והצר. יפת נגר התעורר בבהלה. ומהיר להיצמד לאחד הקירות. "אל תהרגו אותי, אל תהרגו אותי!" התחנן לפני האלמוגים. מוטהבר זל פגע בראשו, והוא הוטל אל הריצפה. "ידעתי שזה יהיה הסוף. אמרתי להם 'מיילמל, קודם שחזר הסכין הארוך לחזרו. יפת פלט צעקה עמומה, והכרתו אבדה.

מיד לאחר-מכן נשמעה צפירה בכל רחבי בית-הסוהר. שלושת האסירים מיהרו לעזוב את התא ולהשליך בדרכם את מוטהברזל ואת הגופיות, אך הספיקו עוד למחות את טביעות-אצבעותיהם מדלת ה' תא, מהסכין ומוטהברזל. סוהרים מבוהלים מיהרו, לבושים-למחצה, לכיוון חדר-האוכל, שם השתוללה המתומה הגדולה ביותר שידע כלא שאטה מעודו. שעות אחדות לאחר-מכן נפטר יפת נגר, בכית-החולים הממשלתי בעפולה. מי רצח אותו בכלא?

שבועות אחדים לפני-כן שהה יפת נגר בכלא כפר-יונה. אשתו שוש, אחיו נפתלי וחיים ואחותו מרגלית, סיימו ביקור קצר אצלו. בזמן הביקור ניראה יפת תשוש ונפחד. "עומדים להרוג אותי, אני יודע שהם יגיעו לכלא. לסוהרים ולהנהלת ה'

פעמיים התנקשו בכלא בחייו - שילטונות הכלא עצמו עין - ובפעם השלישית הוא נרצח בדם קר בתאו, על-ידי שליחי בית-הדין של העולם התחתון

קורה בבתי-הכלא. בעלי נרצה בגלל חוסר חשומת-הלב של הנציב, לכל אזהרותי ו' אזהרות בעלי."

"הוא סירב לשלם דמי-חסות!"

א חייו של יפת, נפתלי נגר, טוען כי הוא יודע כימעט בוודאות מי אחראי ישירות לרצח אחיו. סיפר נפתלי: "בזמנו ניהל אחי את הדיסקוטק סטאטנה בפתח-תיקווה. בשנים האחרונות יש נוהג בפתח-תיקווה: או שמשלמים דמי-חסות לכנו" פיות-פושעים, או שמשלמים דמי-הגנה ל' מישטרה. יפת היה אדם קשה, וסירב לשלם. לא למישטרה ולא לחבורת, גיבעת-שמואל, שגבתה דמי-חסות כימעט מכל בעלי-עסק בפתח-תיקווה.

"כנופיית, גיבעת-שמואל' ניסתה לסי' חוט ממנו דמי-חסות. יפת התלונן במישט' רה, ולא פחד גם להופיע בבית-המשפט ולספר כל מה שהוא רצה לנצל. חלק מאנשי גיבעת-שמואל' נכנסו לכלא. בגלל זה חיפשו את יפת, ומצאו אותו לבסוף בכלא שאטה."

גם ביחס לנסיבות שפיתחו של יפת יש לבני-מישפחתו טענות רבות. סיפרה מרג' לית, אחותו הבכירה של יפת: "אני יודעת שליפת היו קשרים עם העולם-התחתון. את הקשרים האלה רצה לנצל. בין השאר, ראובן בן-שמחה, בעל חנות במרכז פתח-תיקווה, לאחר שהיתה אצלו פריצה ונגנב רכוש בשווי של למעלה מרבע מיליון לירות הוא פנה ליפת, כאל יודי, שימצא עבורו את הסחורה הגנובה. הוא הכריז גם על פרס בסך 30 אלף לירות.

יפת ניצל את קשריו. באחד הלילות בא אל ראובן, ולקח אותו אל הסחורה הגנובה, שהיתה בפרדס ליד פתח-תיקווה. אחרי שראובן שלם לפרוצים, באמצעות יפת, שמונת אלפים לירות, נותרו במקום הוא ויפת. אז הגיעה המישטרה, ועצרה את אחי.

"מאוחר יותר נסגר התיק הזה. הוא נפתח מחדש לאחר הרצח וההתאבדות, שהיו בביתו של יפת. ראובן דעבול, צעיר אלום, שאביו מודיע מישטרתי, הציק לבחורה בדיסקוטק של יפת, סטאנה. ה' בחורה פנתה לעזרת יפת וחברו, דויד אולאי. הם לקחו אותה לביתו של יפת, (המשך בעמוד 36)

מן שישן. הוא כמעט נהרג. פעם אחרת, סיפר לי, השליכו עליו תה חם, גם-כן בזמן שישן. הסוהרים ידעו מזה, ועצמו להיעלם בזמן.

"החלטתי לפנות להנהלת בית-הסוהר. ביקשתי קודם-כל שיעבירו את יפת מכלא כפר-יונה. סירבו לשמוע אותי, ורק אחרי ניסיונות-הרצח הוא הועבר לכלא שאטה. אבל שם רק התחילו הצרות האמיתיות שלו. שמו אותו בתא סמוך למירפאה. אסירים רבים עברו כל שעות היום והלילה ליד תאו, ופעמים אחדות ניסו לגמור עליו. תמיד לעיני סוהרים.

"פניתי להנהלת כלא שאטה. ביקשתי להעבירו לכלא מעשיהו. סך-הכל הוא לא פושע גדול, אמרתי למנהל הכלא, והוא הואשם על לא עוול בכפו באחזקת רכוש גנוב. התשובה שקיבלתי לכל פניות היתה משיעון גילעם. ראש ענף פניות הציבור בנציבות בתי-הסוהר. הוא ענה לי: עם כל הבנתנו למצב המישפחה, לא נוכל בשלב זה להעביר את יפת נגר מבית-סוהר שאטה. בכל התשובות לא התייחדו בכלל לחששות המבוססים שהבאתי, שמתכוונים להרוג את בעלי בתוך בית-הכלא.

"אחרי חודש נוסף כבר היה לי ביטחון גמור שינסו לרצוח את יפת בקרוב. כל פתח-תיקווה ידעה את זה. גם המישטרה. צאמר לי עלידי איש-מישטרה, שאם אשלם למישהו בנציבות בתי-הסוהר, ידאגו שיפת לא ימות בכלא. אני פניתי למנהל כלא שאטה, רוזיליו. רק אחרי חלק רב, צעקות שהקמתי ואיומי-שביחה לפני הכלא, הסכים להפגיש אותי עם יפת ועם עובד סוציאלי של הנציבות בנוכחותו. הוא חתם בהזמנות זו, בנוכחותי ובנוכחות העובד הסוציאלי, על מיסמך שבו נכתב: אנחנו נגיהו אחראים לחייו של יפת נגר."

אחרי שקיבלתי את ההודעה על הירצחו של בעלי מיהרתי לכלא שאטה, לא נתנו לי להיכנס, וורקו לי החוצה את הבגדים שלו. כל המיטמכים, שהיו ברשותו, ובהם הוכחות שעומדים לרצוח אותו, בידיעת הנהלת הכלא והסוהרים, נעלמו. מנהל הכלא סירב לשוחח אתי, והוא הכחיש בכלל את כל האזהרות הרבות שהפניתי אליו, בדבר התיכנון לרצוח את יפת. עכ' שיו מאשימים אותי שאיימתי לרצוח את מנהל הכלא. אני מתכוונת להתחיל לשבות ליד הכלא עד שלאריה גיר, נציב שירות בתי-הסוהר, יתחיל להיות איכפת מה

מספרת שוש: "מאז שהכרתי את יפת, בעלי, ניסתה המישטרה להיטפל אליו ולהכניס אותו לבית-הסוהר. השנ' אים שלו דאגו שירצחו אותו בפנים, אם היה נרצח בחוץ, היו למישטרה צרות עם חקירות. להם היה נוח יותר שיירצח בתוך בית-הסוהר.

"נהיה אחראיים לחייו!"

מ אז שיפת נכנס לכלא, בהתחלה לכפר-יונה ואחר-כך לשאטה, קיבל-תי הרבה איומים. שלושת החודשים שהיה בכלא עד שנרצח היו עבורי סיוט. נאמר לי במפורש שמתכוונים, לגמור' את בעלי בתוך תאו. מקביל לאיומים האלה, ב' ביקורים המעטים שאיפשרו לי לעשות אצלו, סיפר לי יפת איך מתעללים בו אסירים מסויימים. פעם השליכו בקבוק מולוטוב, שאולתר ממנורה, לתוך תאו בו

כלא לא איכפת אם ירצחו אותי." אמר לבני-מישפחתו. בדרכו חזרה מהביקור לתאו, מלווה בסוהר, התנפלו עליו ארבעה אסירים, חבושי שקים על פניהם, מצויידים בסכ' נים ובמוטות-ברזל. לפני שנשמעה צעקת הסוהר, ובעיקבותיה צפירה ברחבי הכלא, הספיקו האסירים לדקור את יפת נגר ב' ראשו.

ימים אחדים לאחר-מכן התנפלו אסירים אחדים רעולייפנים על יפת בדרכו, כש' היה מלווה על-ידי סוהר, לחדריהאוכל, וניסו לחנוק אותו. מי ניסה לרצוח את יפת בכלא כפר-יונה?

"בתוך כתייהכלא יש אסירים שעושים כרצונם, בגיבוי הסוהרים והנהלות בתי-הסוהר". טוענת שושנה (שוש) נגר (מר' ציאנו), אשתו השלישית של יפת. הנמ' צאת עתה בחודשי הריונה האחרונים. "החוק הפקיר את בעלי, למרות שכל ה' מנהלים וגם נציב בתי-הסוהר, אריה גיר, ידעו שמתכוונים לרצוח אותו."

"החוק הפקיר אותו!"

טוענת שושנה (מימין), אשתו של יפת נגר, שנרצח בכלא שאטה. בני מיש' פחת נגר, נפתלי (באמצע) ואחות הנרצח גאולה (משמאל) פתחו עתה במסע ציבורי, נגד מה שהם מכנים, "הקשר בין שילטונות הכלא ואסירים מסויימים, אשר הביאו לרציחת יפת."

(המשך תמונה 7)

עם העיתונות, בשל התפקיד המשפיל שהוטל עליו.

לא רציתי להביכו ולהכשילו במילוי תפקידו. סוף סוף קודמו בתפקיד באיץ להתפטר משום שנחשד ביחס הגון מדי כלפי העולם הזה. ירדתי מהאוטובוס.

אחרי שנכנסו העיתונאים והצלמים

בשערי הכסיס, החלה הסתערות המונית על שומרי השער. אורחים רבים להם נודע על המקום לשם יגיעו המשוחחררים צבאו על שערי המתנה. תחילה ניסו לעצור בעדם. אחר כך הגיחו להם להיכנס תוך ביקורת זהותם. היה שם ערביב של אנשים וטיפוסים שונים. ביניהם ניתן היה להבחין בשלושה הידועים רבים כמשוגעים: העירי של תל-אביב. הם עברו את הביקורת ללא בעיות. אבל כאשר ניסיתי אני להיכנס, עצרו אותי החיילים. "אתה מהעולם הזה!" אמר לי אחד מהם. "קיבלנו פקודה לא להרשות לך להיכנס!" מישוה דאג לתדרך אותו ולהצביע על זהותי.

גם כאשר הגיעו מאוחר יותר למקום כתב וצלם של העולם הזה. הם נעצרו בשער והכניסה נמנעה מהם. יש לנו הוראה מיוחדת. אמרו להם הש"ן יגמ"ל לים בשער, "לא לתת לאנשי העולם הזה להיכנס." מאוחר יותר התברר כי הפקודה הועברה בדרגים אחרים וליחידות אחרות. בהם לא נקבלנו. מניעת הכיסוי העיתונאי עליידי העולם הזה היתה אחת המשימות שהוטלו על צה"ל באותו יום.

עד כמה שניתן היה לברר לא יצאה היוזמה למיבצע זה מדובר צה"ל. היא הורדה אליו מגבוה. היה זה הרמטכ"ל עצמו, רביאלוף גור, שהעביר את ההוראה. אבל זכות-היוצרים על הרעיון הגאוני לשלב מיתקפה על העולם הזה ביחד עם הפשיטה על אנטבה, שמורה לשרי-הבי טחון שימעון פרס. הוא התוהה, היום והמפעיל של מדיניות פעולות-התגמול כלפי העולם הזה.

עצם העובדה — שבאותו יום ראשון בבוקר, בעת שמשחררי אנטבה יחד עם משחרריהם נמצאו עדיין בדרכם לארץ, מצאו גם שרי-הביטחון וגם הרמטכ"ל פנאי וכוח נפשי להתעסק עם העולם הזה — ראוייה להערצה. קשה יותר להעריך את התבונה שגילו בעיסוק זה — מנקודת מבטם שלהם.

האם צאמת העלו שרי-הביטחון והרמטכ"ל על דעתם שהם מסוגלים, באמצעות הורדת פקודות לצה"ל, למנוע מהעולם הזה למלא את תפקידו העיתונאי ולדוות על מיבצע אנטבה ועל חזרת החטופים? הגיליון האחרון של העולם הזה מהווה הוכחה שיש בה כדי להפריך מחשבה אוילית זו מיסודה.

לשמעון פרס יש מסורת ארוכה בניסיון לתסום את פי העולם הזה. עוד בתקופות בהן כיהן כמנכ"ל משרד הביטחון וכסגן שרי-הביטחון, הכפוף לדודי בן-גוריון, גילה פרס את אושיו האנטי-דמוקרטי ואת חוסר מציאותו לביקורת. בכך שנתן יד והיה מעורב בכל הניסיונות הממלכתיים הרש"מיים לחסל את העולם הזה.

היה זה פרס שחתיר ואיפשו בשבתו להוציא מכספי תקציב-הביטחון כדי להקים את השבועון המוסווה של שירות-הביטחון, ריטון, שאמור היה להתחרות בהעולם הזה, ולבסוף שבק חיים בעצמו. היה זה פרס, שגרם בזמנו לביטול האמנת הכתבה-צבאי של העולם הזה, וניסה למנוע מכתבי ועורכי העולם הזה גישה אל צה"ל ומשרד הביטחון.

בנקודת זו, לפחות, התגלה משה דיין כחכם לאין ערוך משמעון פרס. בכל שנות כהונתו של דיין כשרי-ביטחון הוא לא עשה אפילו ניסיון בודד אחד, תוך ניצול סמכותו, כדי להפריע לעבודה הך עתונאית של העולם הזה. למרות שדיין שימש מטרה לחיצי ביקורת חדים ונוקבים מצד עתון זה, הרבה יותר מאלה שזכה בהם שמעון פרס עד כה. הוא היה גבוה דיו כדי להבין שלא יוכל להקים חיץ בין צה"ל והעולם הזה, כשם שמאמצים עתה לעשות שמעון פרס מוטה גור. ניסיון כזה מצד פרס בשנות החמישים היה בו אולי כדי להפחיד ולהדאיג. היום הוא יכול לעורר רק גיחוך ולעג.

אבל כדאי ששרי-הביטחון וגם הרמטכ"ל ישננו לעצמם אמינות אחת: שרי-הביטחון ורמטכ"לים, באים והולכים. צה"ל, וגם העולם הזה, יישארו אחרי שפרס ומוטה גור ילכו.

(המשך תמונה 35)

כי חששו שדעבול ינסה לנקום בה על סירובה להיענות לחיזוריו של דעבול.

"לפנות בוקר הגיע תאום דעבול ל בית בשערייה. ירה בודד אולאי בתוך מיקלע עוזי, והתאבד בעצמו. אביו של דעבול נשבע לנקום את דם בנו. על-ידי רצח יפת. או החליטה המישרה להכניס את יפת. לבית הסוהר, וחדשה את החדש על אחזקת הרכוש הגנוב. יפת נשפט ל שלוש שנות מאסר. בהתחלה ישב עם אסירים ערביים, אבל אחר-כך הועבר ל אגף המוסכך בשבילי אגף הפושעים היהודיים. או התחילו הניסיונות לרצח."

כיצד הגיעו

הרוצחים לתא

ר אובן בן-משה, שהיה העד העיקרי במשפט נגד יפת. טוען עכשיו כי המישרה ניסתה בזמנו, באמצעותו, להא שים את יפת ללא הצדקה. "עשו אותי פראירי של המישרה. אני ביקשתי את עזרתו של יפת. את הכסף שנתתי לו העי ביר לפורצים תמורת רכושי המישרה לחצה אותי לקיר, הפכה את עדותי והא שימתי את יפת." אמר ראובן.

נציב שירות בתי-הסוהר, אריה גיר, ב שיתוף עם מישרת ישראל, הקים צוות בדיקה מיוחד, "לחקירת ההשתלשלויות שאיפשרו את רצח יפת נגר בכלל שאטה." הצוות בודק גם את "הנהלים בכלא, וכיצד עלה בידי הרוצחים להגיע אל תאו." הסימנים הראשונים מעידים כי גור-הדין ניתן מחוץ לכותלי-הכלא. על-ידי "בית דין תחתון מיוחד," וביצועו הוטל על רוצחים-בשכר היישובים בכלא.

במקביל נערכת חקירה מישרתית לאיי תור הרוצחים. שמעות-טוענות, כי כבר

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

שושנה נגר, הרוצחית

המישרה עצרה את הסטודנטים

לביולוגיה בטענה שניהלה בית-בושת

והפיצה מחלה - והיא טוענת

שהיא בחורה דתית הגונה מבית טוב

העומדת להתארס השבוע בטכס

מפואר לבן אחד הרבנים הגדולים

הצעיר שצילצל בפעמונה-דלת, בקר

מה הרביעית של אחד הבתים המהודרים ברחוב שיינקין בתל-אביב, הבחין כי מיי שמו מתבונן בו מהעבר השני, דרך העי נית.

"מי זה?" הוא נשאל מבפנים. "יגאל שלח אותי," השיב.

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

בית-הבושת

סיפרה השבוע דליה את גירסתה-שלה למה שאירע:

"אני בחורה דתית, בת למישפחה דתית. אם אבא שלי או אמא שלי ישמעו על מה שקרה, זה הסוף שלי ושלחם ביחד. כל הדברים האלה שאומרים שעשיתי, זה לא נכון.

"לפני שנתיים פגשתי, במיקרה, באור טובוס, בחור שמצא חן בעיני. קראו לו

זונה - אבל

מישהי אחרת

זונה - אבל

מישהי אחרת

זונה - אבל

מישהי אחרת

זונה - אבל

מישהי אחרת

זונה - אבל

מישהי אחרת

זונה - אבל

עדות ותצפירים מלקוחות שיצאו ממנו. לפי עדויות הלקוחות, שילמו אלה לדליה 200 לירות. הסיסמה שעברה מפה-לפה היי תה: "יגאל שלח אותי."

אחרי שהתגלתה הסיסמה למישרה, השי תמשו בה בלשית כדי לחדור לתוך הדירה. אחרי שנחקרה דליה בתחנת-המישרה.

התבררו לשוטרים מיספר עובדות שעוררו בהם תדהמה. התברר כי דליה היא סטור דנטית שנת שנייה לביולוגיה באוניברסיי טת תל-אביב, ובעבר היתה פקידת עורך-דין.

אלם ההפתעה הגדולה ביותר היתה בגילוי מישפחתה של דליה. אביה, הי רב, הוא אחד מחשובי הדיינים בבית-הדין הרבני בתל-אביב, ומישפחתה ידועה כי מישפחה דתית קיצונית מחוגי אגודת יש-דאג.

את הצימוק שבהפתעות של המישרה, לאחר מעצרה של דליה, סיפקה פיסקה ב- מיכתב האנונימי, שאחר-כך נתאשרה אמיי תותה, לדיברי המישרה. על-ידי לקוחות אחרים. בת הרב, הביאנית, נתגלתה כחולה במחלת-מין והדביקה אחרים מלקוחותיה, ביניהם עורך-דין צעיר שעימו נפגשה.

פנייה למחשב המישרה העלתה מספר

השם בודי. בעיקבות בקשתה של הצעירה, אשר התארסה השבוע ועומדת להינשא וכן מאחר שהמישרה סירבה למסור ל"העולם הזה" אם היא תועמד לדין או לא, החליטה המשרתת שלא ל פרסם את שמה האמיתי.

השם בודי. בעיקבות בקשתה של הצעירה, אשר התארסה השבוע ועומדת להינשא וכן מאחר שהמישרה סירבה למסור ל"העולם הזה" אם היא תועמד לדין או לא, החליטה המשרתת שלא ל פרסם את שמה האמיתי.

השם בודי. בעיקבות בקשתה של הצעירה, אשר התארסה השבוע ועומדת להינשא וכן מאחר שהמישרה סירבה למסור ל"העולם הזה" אם היא תועמד לדין או לא, החליטה המשרתת שלא ל פרסם את שמה האמיתי.

(המשך מעמוד 29)

לת ככך שהושפע מאכיו, שהוא פעיל רק"ח.
סיפר חיים: "מיד לאחר הוצאת אנטייתוזה, התחילו להתפרסם בעיתונים ידיעות מודרות. נאמר שהעיתון נכתב בעילום-שם, שהכותבים הם שמאלנים שאינם מייצגים איש מלבדם, ושאבי פעיל ברק"ח. כל העובדות האלה אינן נכונות."

מי סובל מתסביכים? "סביב יציאת העיתון אירעו תקריות אחדות, לא נעימות." המשיך חיים. "מנהל בית-הספר שלי, טשרניחובסקי בנתניה, כתריאל שמואלי, ניסה למנוע את הוצאת העיתון באמצעות לחץ עלינו, הכותבים, ועל בית-הדפוס ש-עבד בשבילנו. אחרי הפצת העיתון פורסם בעיתון המקומי בנתניה ראיון עם המנהל שקבע שעורכי-העיתון סובלים מתסביכי כים". מיד דאג המנהל שבבית-הספר יקור מו שני תלמידים, שבאמצעות בית-הספר יוציאו חוברת השמצות עלינו. לנו לא איפ" שרו להפיץ את אנטייתוזה בבית-הספר, אלא רק מחוצה לו. אבל למוציאי העיתון אנטי-אנטייתוזה איפשרו לחלק את העיתון חיים בכל הכיתות."

מכות בנימנסיה הרצלית. בשבוע שעבר יצא חיים להפיץ את עיתונו בנימנסיה הרצלית בתל-אביב. "עמדי בחוץ, סגן-המנהל, אבן-זהב, התחיל לאיים עלי, כשסירבתי להסתלק, חזר לתוך הגימנסיה ואחרי דקות אחדות יצאו מן הבניין עשרה תלמידים, הקיפו אותי, השליכו אותי על הארץ והיכו אותי. חבילת העיתונים שהייתה בידי הוחרמה עליי. הגשתי תלונה למיטרה, אבל עד היום לא נעשה דבר נגד אף אחד."

את רוב המאמרים באנטייתוזה חיברו חיים וחברו, עמיר רפפורט. בעיתון מופיעות, בין השאר, רשימות על "העלמות-מס כהגנה לגאליה על זכות הקניין", מאמר התומך בירידה והצגת הכפייה הדתית כ-רצויה לשילטון.

המנהל מחתיב. מנהל בית-הספר של חיים ועמיר מיהר להחתים את מרבית תלמידי בית-הספר על גילוי-ידעת נגד אנטייתוזה. ימים אחדים לאחר-מכן הופץ "דבר המיסד", כהגדרת חיים רויטגרונד, בצורת אנטי-אנטייתוזה.

גם אנחנו אוהבים את ארץ-ישראל, כתבו עורכי אנטי-אנטייתוזה, אתי טוטלי ויורם גרוס. אנטייתוזה נפתח במכתב ל-מוסוליני, שכאן, בארץ-ישראל הקטנה והדמוקרטית לא השתנה הרבה מאז זמנך. אנטי-אנטייתוזה נפתח במכתב לטטאלין:

טרה ולבוא אליו עם הפתק של התוצאות של הבדיקה.
הלכתי לרופא הוא הסתכל עלי, בדק אותי חיצונית וצחק לי בפרצוף, מה פתאום את חולת מין? הוא שאל אותי. חזרתי למיטרה עם מה שהוא אמר אבל הם בכל ללא התייחסו לזה, בכלל המיטרה מאו המיקרה קראה לי איזה שלוש פעמים, רק בשביל לראות אם

ההמיטרה מספרת עליו, הוא לא נכון, אני פגשתי פעם, באוניברסיטה, בחור צעיר שמצא חן בעיני, הוא סיפר לי שהוא טטונט, והזמין אותי לדירה שלו ברחוב רופין. רק אחר-כך התברר לי שהוא בכלל לא היה טטונט אלא רמאי, ושהדירה שלו ברחוב רופין הייתה מכוון-עיסוי. כשבאתי לשם, המיטרה תפסה אותי ובהתחלה חשבה שאני אחת מהבחורות שעושות

שלי שבשביל הלימודים יותר טוב אם אני אתגורר בדירה לבד. האמת היא שרצייתי לברוח משלום, שאמר לי שאם אני אעזוב אותו הוא ישים לי רימונים בבית ויפוצץ אותו. ישכרתי את הדירה ברחוב שיינקין, אמא שלי היתה באה אלי לדירה כל יום, וראתה שהכל בסדר. אני לא יודעת איך, אבל שלום גילה את הכתובת שלי בשיינקין, אני חושבת

אני באמת באה כשהם קוראים לי, כפי שחתמו בשבילי על הערבות. שאני צריכה לבוא כל פעם שקוראים לי.

ה שבוע אני עומדת להתארס עם בן של רב גדול, שהמישפחה שלו היא יותר קיצונית-דתית מההורים שלי. זאת חולת להיות שימחה גדולה אצל אגודת-ישראל, אם כל העניין הזה עם המיטרה ייודע להורים שלו או להורים שלי, אני אבודה. האירוסין והחתונה יתבטלו, אני אחיה מנודה מהמישפחה ואוכל רק לשבת סגורה בבית עד גיל 120 ולומר תהילים כל היום, כמו בתולה זקנה.

"אני לא בתולה, ואני לא רוצה שה-הורים שלי או החתן שלי יידעו מה. הא-סון של החיים שלי זה שאני יותר מדי חכמה, ושההורים שלי שלחו אותי ללמוד באוניברסיטה. יש לי עוד אסון, האח התחתן, ואני הייתי צריכה לחכות עד שהוא

הרופא צחק על מחלת-המין

תחתן, ככה זה אצלנו הדתיים. גם העניין עם האח שלי, וגם שהכרתי את החיים החילוניים באוניברסיטה, והבחור הזה שי-שמו שלום, שהוא היה הראשון שאצף קיימתי מגע מיני — כל אלה הביאו אותי לסור מדרך-הישר.

"אני מאמינה בשם, הוא הציל אותי מיפורני הרשע והעלה אותי חזרה לדרך ישר. בעזרת השם אף אחד מכל האנשים שאני מכירה לא ידע על כל העניין הזה ואני אשוב לחיים הטהורים והשלווים.

אחרי שאני אתחתן אפשר יהיה לפגוש אותי רק עם בנדים צנועים ופיאה נוכי-רית. אני אחיה אשה דתיה לכל דבר, וי-אשתדל למחוק לגמרי את כל הפרשה הזאת עם המיטרה והחיים החילוניים."

ובת הרב

מסוים. אני לא עושה מסוים, ולא עבדת אף פעם בשום בית-רבנית.

"המיטרה מספרת שמצאה אצלי בבית אלבום עם תמונות פורנוגרפיות. זה לא נכון. אחרי שהם הפכו את כל הבית הם מצאו מוסתר, עמוק-עמוק בין הספרים, אלבום עם תמונות שלי בעירום. אני יודעת שזה לא מקובל שבחורה דתיה תצטלם בעירום, אבל יש לי גוף יפה ואני אר-הבת אותו, ואני אוהבת להסתכל בו. אני אף פעם לא הראיתי את התמונות לאף אחד. אני ההבאתי את האלבום בין הספ-רים, כי לאמא שלי היה מפתח והיא באה לדירה שלי הרבה, אם היא היתה רואה את האלבום הוזה עם הבת-שלה מצולמת ערומה, או רק עם תחתונים, היא היתה מקבלת שבץ-לב.

זה מצחיק שהמיטרה אומרת שמצ-א אה אצלי אלפי ל"י בזמן 83 אלף לירות בחשבון-הבנק שלי. לא היה בדירה בכלל כסף מזומן, ובחשבון-הבנק שלי יש רק 2050 לירות. גם הסיפור של המיט-רה, כאילו מצאו אמצעי-מיניעה אצלי בדירה, זה סתם סיפור. אני אפילו לא יר-דעת איך הדבר הזה נראה.

"האשימו אותי שאני חולה במחלת מין ושהדבקתי אנשים אחרים במחלה. זה באמת טטויות. כשהמיטרה אמרה לי את זה לא ידעתי אם לצחוק או לבכות. הקצין שחקר אותי אמר לי ללכת לבדיקה רפואית אצל רופא פרטי, לא של המיט-

שהוא לקח בלש פרטי שיעקוב אחרי, וככה מצא את הכתובת. יום אחד הוא בא בצהריים אלי הביתה, אמא שלי היתה אצלי בבית, ולא רציני לפתוח לו את הדלת. הוא שבר את הדלת בכוח.

"אחרי מה שהיה איתו שמת על הדלת שני מנועלים. אבל אז באה עלי צרה אחרת. ידידה של ידיד שלי ביקשה ממנו רשות להשתמש בדירה כמה פעמים בשבוע, כ-משך היום. היא הראתה לי הזמנות לחת-נה שלה, ואמרה שהיא מתביישת מהבעל שלה לעתיד שיידע שהיא משכונת התקווה ושהיא לא עובדת, או היא סיפרה לו שהיא מקיפה אצל עורך-דין. היא ביקשה ממני להיות אחי בדירה שלי, עד החתונה שלה. כדי שהיא תוכל לתת לו את מיספר-הטלפון, כאילו זה המישרד של העורך-דין

תמונות-עירום ואמצעי-מיניעה

שהיא עובדת אצלו, ושם הוא יתקשר היא תענה לטלפון.

"הבחורה הזאת, קוראים לה עדינה, הי-ביאה לבית מיני בחורים מפוקפקים. כפי הנראה היא היתה הוונה, והמיטרה בילבלה ביני לבינה. אני לא יודעת איפה הבחורה עכשיו, וגם אף פעם לא ידעתי את שם-המישפחה שלה או את הכתובת שלה.

גם העניין הזה של מכוון-העיסוי,

חיים רויטגרונד נגד המיטרה

"שכאן, בארץ-ישראל הקטנה והדמוקרטית מצאת לך אדם כליכך קטן, הצועד שמאלה כליכך עד שיבוא לבקר אותך בקרוב, יחד עם העם שלו (מצדדי עיתון-מחתרת). התי-כונן!"

ואם מישו חושב שנגד אנטי-אנטייתוזה לא ייצא איזה עיתון-מחתרת בזמן הקרוב, טועה. "היה שם בנתניה, עוד תראו!" הבטיח שמיניסט המסיים עתה את לימודיו. "עד שהחברה יתגייסו לצבא, הם לא ישר-תקו. ואחר-כך הם יתמסדו כמו כולם, ויבואו שמיניסטים חדשים."

דינה. אין אצלנו מקום לאנשים מסוגו של גימי קאטר, הרוצים להיבחר על-פי דימויים האישי, מבלי לגלות מראש אילו פיתרונות באמתחתם.

אני מעריך את ייגאל ידן, כמי שהיה רמטכ"ל-לפועל בתקופה שהיית טוראי. אך עליו להציג תעודות-זהות פוליטיות הרבה יותר מפורטות, לפני שאדם רציני יוכל לחוות דיעה על יומו.

הזכרת שאתה מוכן להציג את ראשית הרשימה הרחבה, שאתה מייחל לה, לאישים מסויים מיום התוכר למסור ישימות?

לא, איני מוכן לכך בשלב זה. אבל עומדות לנגד עיני כמה דמויות, שלכל אחת מהן הדיעות הנכונות, הכושר ללכד ציבור גדול, הכישרון והנהיגה והספול-ריות הדרושה, הבעייה היא לשכנע אנשים כאלה להיכנס לזירה המדינית.

הארץ הזאת מלאה אנשים טובים, אבל הם נמצאים מחוץ למערכת.

האם אתה בעד איחוד הגורמים השמאלניים?

ראשית, איני מגדיר את עצמי כשמאל. לני מישור הדבק לנו את התווית הזאת, בלי כל הצדקה, וזו היתה אחת הסיבות לכישלוננו בבחירות האחרונות.

בועידת-הייסוד של תנועת העולם הזה — כוח חדש הכרוזתי כי אנחנו "לא ימין, לא שמאל, ואף לא מרכז. אנחנו מחוץ למפה של המימסד הקיים, על תוויר תני ומייזנות ומליצותי הריקות. אנחנו מציעים פיתרונות בדורים ומעשיים לבעיית-המדינה. ואיננו מנופפים בדגלים אי-דיאלוגיים."

שנית, אין כל טעם באיחוד שניים-שלושה רסיסים ישנים לרסיס אחד חדש. דרוש מתנה רחב, שיכלול את כל המיגוון שאופי השני והרסומה, מן החוגים הלתי-ברליים המתקדמים ועד משאל הלא-קיי מוניסטי זהו המחנה הליברלי-סוציאלי, שאני מדבר עליו.

אם לא יקום מתנה כזה, מוטב להת-ייצב לפני הבחור כגוף קטן, נמרץ ויעיל, המסוגל לפעול בכנסת ולהילחם במימסד.

הח"כים הצעירים מוענים שאתה מותח עליהם ביקורת מפני שהם ממלאים עתה בכנסת את התפקיד שמידאת אתה בכנסת הקודמת. האם זה נכון?

הלוואי שזה היה כך! אין להכליל ולהכניס את כל הח"כים החדשים לשק אחד. יש ביניהם כמה אנשים רציניים, אך רובם עוסקים בתעלולי-ספר-סומת בלבד, תחת ללחום למען שינוי המערכת. תעלולי-סרק אלה נשכחים אחרי שבועיים-שלושה, ואינם משאירים אחריהם דבר.

האם פירוש דברך הוא שלא תתייצב לבחירות הבאות כשם כריז?

אחרי כישלונה בבחירות האחרונות, החי ליטת תנועת-ימרי לצמצם את הופעתה הצי-בורית, "להנמיך פרופיל" וללמוד לקחים. לקראת הבחירות הבאות ננתח את המצב הקיים ואת התפקידים הבאים, ונקים רשוי מה שתחאים לצרכים של או, מבחינת ההרכב ומבחינת השם כאחד.

האם עתה בעד הקמתה של מייסדה נפרדת למיעוט הערבי בי ישראל?

הערבים עצמם צריכים להחליט באיזו דרך הם בוחרים. הייתי שמח אילו היה קם גוף יהודי-ערבי אמיתי, שבהקמתו ישתתפו כל אותם ערבים ישראלים שאינם מוכנים עוד לשי-מש סוכנים של השילטון, אך שאינם מוי-כנים גם להצטרף לרק"ח. אני מוכן להוי-שיט את ידי ליוזמה כזאת.

אלם אם יעידו הערבים הישראליים להקים גוף נפרד משלהם, ערבי בלבד, הוי זוהי זכותם במדינה דמוקרטית, וזה בוודאי עדיף על המצב הקיים.

בראשית דברך אמרת שי פנית לאישים פלסטיניים בעניין גורלה של הכפרת דורה בנוד. האם אתה מוכן לפרט אל מי פנית?

לדעתי, למען העניין האנושי, ולמען העניין הפלסטיני, עירוי-נא להציל את דורה בלוד ולהחזירה, אם תחזור בריאה ושלמה, זה יהיה גם לטובת העניין הפלסטיני ולטובת השלום.

יודע שאני מקיים מגעים עם שורה של אישים פלסטיניים, בשטחים המוחזקים ובי-חול. מגעים אלה אינם סודיים, אם כי איני יכול לפרסמם ברבים, בשלב זה.

פנית אל כל מי שיכולתי, ואמרת להם: למען העניין האנושי, ולמען העניין הפלסטיני, עירוי-נא להציל את דורה בלוד ולהחזירה, אם תחזור בריאה ושלמה, זה יהיה גם לטובת העניין הפלסטיני ולטובת השלום.

האם אתה מוכן לפרט אל מי פנית?

לדעתי, למען העניין האנושי, ולמען העניין הפלסטיני, עירוי-נא להציל את דורה בלוד ולהחזירה, אם תחזור בריאה ושלמה, זה יהיה גם לטובת העניין הפלסטיני ולטובת השלום.

האם אתה מוכן לפרט אל מי פנית?

לדעתי, למען העניין האנושי, ולמען העניין הפלסטיני, עירוי-נא להציל את דורה בלוד ולהחזירה, אם תחזור בריאה ושלמה, זה יהיה גם לטובת העניין הפלסטיני ולטובת השלום.

האם אתה מוכן לפרט אל מי פנית?

לדעתי, למען העניין האנושי, ולמען העניין הפלסטיני, עירוי-נא להציל את דורה בלוד ולהחזירה, אם תחזור בריאה ושלמה, זה יהיה גם לטובת העניין הפלסטיני ולטובת השלום.

האם אתה מוכן לפרט אל מי פנית?

לדעתי, למען העניין האנושי, ולמען העניין הפלסטיני, עירוי-נא להציל את דורה בלוד ולהחזירה, אם תחזור בריאה ושלמה, זה יהיה גם לטובת העניין הפלסטיני ולטובת השלום.

האם אתה מוכן לפרט אל מי פנית?

לדעתי, למען העניין האנושי, ולמען העניין הפלסטיני, עירוי-נא להציל את דורה בלוד ולהחזירה, אם תחזור בריאה ושלמה, זה יהיה גם לטובת העניין הפלסטיני ולטובת השלום.

(המשך ממעמד 27)
הבדל מהותי בין העבודה וחרות, מפ"ם ול"ע, אגו"ו ומפד"ל. המהות הפנימית — מנגנון-סקנים רווני, המחלק שלל והי-עושה עסקים — משותפת לכולן, ועל-כן לא תבוא מהן ישועה. אי-אפשר לה-מוך פרה לסוס, או ללמד חמור להטיל ביצים.

הישועה יכולה לבוא רק מגופים חדשים, חוץ-מימסדיים, ואני רואה בבני-כה את היחלצותה של כל אישיות וכל קבוצה חדשה. דרוש מיגוון של כוחות חדשים, מימין ומשמאל, שייצרו מערכת חדשה. אני יכול לתאר לעצמי תהליך-שניביא ליצירת שני גופים גדולים חדשים — האחד ימני-לאומני והשני ליברלי-סוי-ציאלי, שיהיו מרכיבי-הייסוד של מערכת פוליטית חדשה במדינה.

הבחירות

הבאות

אני משתוקק אישית אל הכנסת. נמצאתי בה שמונה שנים, השתתפתי בכל שיבה של המליאה ושמעתי ששרים כאלה נאומים. כהונתי שם היתה עינוי אחד ממושך. אני משתוקק במיוחד לחזור עליו.

אולם אני רואה שתפקידי בכנסת אינו מתמלא, וכי לא נמצא תחליף לתי-רומה שתרמתי בה, בעזרת ידידי ועמיתי, הן מבחינת הפעול הכנסת כגוף פרלמנטרי והן כמי שמוכן לייצג דיו-עות בלתי-פופולריות וחרירות, בלי חשי-בון אלקטורלי, בלי מורא ובלי שוחד.

משום כך החלטתי לעשות את ה-כל כדי שיקום לקראת הבחירות הבאות גוף של אישים בלתי-תלויים, שיקבלו על-עצמם תפקיד זה, ושבהכרזתם אוכל לי-התייצב כפני הבחור במצפון שקט.

אם תימצא אישיות המוכנה לייצג דיעות אלה וללכד סביבן ציבור גדול יותר, אציע לה ברצון את ראשות הרשי-מה. אם לא תימצא אישיות כזאת, אקבל לידי את התפקיד בעצמי, וארכיב רשימה של אישים שתוכל למלא תפקיד חיוני זה.

מהפכה

בהסתדרות

מוזע שלוש שנים אני מכהן כחבר-הוועד-הפועל של ההסתדרות, ואני יכול לומר, בלי הגזמה, כי כל רגע שביליתי בשיבה של גוף זה היה גיהנום של תיסכול, חוסר-תכלית וחוסר-אונים.

תחת הנהגתו של ירוחם משל, שהוא איש נחמד וסימפטי, שוקע הוועד-הפועל על ביצה של שמן זית זך, כשאני בו-לא דיון רציני, לא התמודדות אמני-תית עם בעיות המדינה והעובדים, לא החלטה ולא סדר פרלמנטרי.

לדעתי, מהווה גוף זה זוגמה מחי-רידה למה שצפוי למדינה כולה, אם תשלוט בכנסת סיעה שחיה לה רוב מחולט. באותו רגע מת הוויכוח, מת העימות, והכל מוכרע בחדי-חידים בין קומץ העסקנים של מפלגה ויחידה.

ההסתדרות איבדה כל קשר עם ציבור העובדים — והיא מייצגת את העובדים כשם שאריה מייצג את הכבש שהוא טרף, או כשם שסרוה מייצג את האסירים הכלואים בתאיו.

דרושה רפורמה יסודית ביותר, מן המסד ועד הגג, של ההסתדרות העובדים. יש לשחרר אותה מאחזת-החנק של שיכ-בת עסקנים רבי-מפלגות או כל-מיפגלי-תית, שאין לה שום מגע אמיתי עם מאות אלפי השכירים, והיא מהווה עולם בפני עצמו, מנותק ומנוכר.

אני מציע לחקוק את הבחירות בהסתדרות עוד לשנה זו, לאפשר לירו-חם משל לצאת לפנסיה יחד עם כל עמיתיו בני-גילו, ולהעלות לצמרת ההס-תדרות דור חדש של נציגי-עובדים מן חשורה.

בלי רפורמה זו לא יהיה שחר הגון ולא עבודה הוגנת, לא השתתפות-אמת של העובדים במאמץ להצלת המשק ולא מלחמה אמיתית לבעור הסרטן של ה-כלכלה השחורה.

אחרי דברים אלה, הציגו העיתונאים לאורח שורה של שאלות. בין השאר:

האם אתה מוכן להצטרף דרשימתו של ייגאל ידן?

איני פוסל שום איש. קובעים הפיתורי-נות שהוא מציע לבעיות-הייסוד של המי-

המתח עולה — ועוד עתיד עלול, בטרם תראה נחת מפעילותך הנוכחית. העיקר הוא לא להסתכסך, ה-שבוע, עם אנשים נוי-ספים. לקחת את הכל בשקט, ולעשות טובות, כשאתה נרש לכך. גם אם האנשים שמבקשים זאת ממך, הם, בעצם, בלתי-נסבלים. בכלל, קצת טאקט לא יזיק. מצבך משתנה — לשבט או לחסד — עם הירח החדש, ביום ראשון הבא. עקוב אחריו.

אתה מרבה לנסוע. השבוע יודמנו לך בדר-כים אהבים ואהבה כאחד. היהר פן יר-חיקו שיקולני הקדים מעליך הזדמנות גדולה על אושר. כוח-ההרגל עושה, אף הוא, את שלו — והואק הוא מסוכן לך. בהיערכות ה-מזלות הנוכחית, השבוע טוב למעשי-פתע. להח-לטות שרירותיות, לגי-חות לעבר הנעלם. את, בח עקרב, יכולה להח-ברך בחן בלתי-רגיל, בייחוד בימי שיי-ש, שבת וראשון. היהרי בשם הכספי.

אתה זוקק למשנת רצינית בדמות חיי מישפחה יציבים ומאושרים, ככלות הכל הם משקל הנגד היחיד לסערה הנפשית העו-ברת עליון בהתייח-סותך לגורמים קיצורי-ניים. זכור כי ה-מצב כלפי פנים לא יוכל להיות יציב ומאו-ר לאורך ימים, אם לא תדע לאתר את מקור עצבנותך ולהת-גבר על עצמך בעתיד הקרוב. אדם קרוב אליך יגלה כלפיך הבנה ויעזור לך להתגבר על בעיותיך.

אם אתה אדם יוצר, תצטרך לרסן השבוע את יצירך. כדי להביא לסיום מוצלח של עבודה מסוימת. אתה מגויס בטיפוח ביתך על חשבון עבודה אמנותית שהינך מצפה לה זמן רב והעשויה להביא לך מחמאות. התלכסותיך יתר במצב הרומנטי שאתה שרוי בו עכשיו עלולות להביאך לדי-כאון נפשי. עליך להי-ענות לאהבה שמציעים לך עכשיו. אל תחמיצי הזדמנות שלא תח-זור לך שנית. הגיע הזמן לדאוג לעונה הבאה. אל תגוימי בשחיה על שפת-הים.

המתח מגיע לשיאו — ואתה בחלטה לא מצליח לנצל את יומך בצורה הולמת. תן לעצמך ללכת — אבל אל תחיה חלש-אופי. שמור על בריאותך, ואל תקלקל את הק-שרים עם יודיך ה-אמיתיים. אתה תז-דקק להם, והם שו-חיים את טובתך. ניי-תוק כאוב הופך, בסוף השבוע, לעילה לא לקחת על עצמך התי-חייבויות נוספות — ובצדק. אל תיכנס לחווים ותחייבויות שלא תעמוד בהם.

נסה לראות את הדברים גם מנקודת מבטם של האחרים, ואל תעשה טעשים הגורמים לאדם הקרוב אליך עני-מת נפש. גלה רצון טוב כלפי חברים ל-עבודה. נסיעה קרה בסוף השבוע תביא לך את השלווה המיוחלת, ותיסיע לך לפתור בעייה מעיקה. השבוע לא ממתנה לך שום חצי-להת חברתית בולטת, כך שכדאי לך לנצל את הזמן למנוחה. יע

מקום סגור בו תבלה בשבועות הקרובים יאפשר לך לחשוב ולעי-שות מאזן מסכם של חייך. המסקנות שתי-סיק ממאזן זה יעזרו לך לשפר את תנאי חייך בעתיד. לך, בת-טלה, מצפים קשיים כלכליים. על-ידי עובי-דה מאומצת יש לך ש-כיו לצאת מקשיים אלה. אל תיכעו — הילחמו, למרות שהקרב נראה אבוד.

הנטיעה אותה תיכננת תידחה. במקומה תצליח לעניין את עצמך ב-משהו שונה לגמרי. הי-כרות עם בת מזל גדי, תישא תוצאות חיוביות. היא תגרום לך שתנצל בשטח כשרונותיך בעמך האהוב עליך, אשר יגרמו לך שהאנ-שים הסובבים אותך יע-ריכו ויכבדוך מחדש כאילו מאומה לא קרה.

לבת תאומים יהיה זה שבוע נפלא, שפע של בילויים, הצלחות חבי-רות ואפילו מזל ב-המורים. המרי בעיקר על קלף לב. אפשרויות כלכליות חדשות מת-גלות לעיניך. לא כדאי לך לפנות ליודיך, בייחוד לא בכתב ולא ביום חמישי. הם יסר-בו — ולא יודווקא באדיבות. היהרי מפ-ני עלייה במשקל, כי את עלולה לחלות.

אחד מבני מישפחתך עומד להפתיע אותך וזלקלך לך את תוכניו-תך לשבוע זה. הייה נוי-עו והסבר לו שלא ית-רידך. בנוסף לאורך ה-בלתי צפוי, ייתכן גם סיסטוך שכנים, או פנים-מישפחתי, שישבך אותך בצרות. לבת מזל סרטן ישחק השבוע קלף לא נורמלי, אם היא משחקת קל-פים. היי נועזת ושאפחנית. לבשי ירוק.

כך, כולנו יודעים ש-אתה איש נמרץ וי-תקיף. אבל למה לך לחפנין את זה כשהיא בלא-יחכי מסכימה? השבוע תחיה הניצוד ולא הצעיד, אם אתה לא רוצה בכך — מוי-טב שתתנור מאחבה. פגיעה בכבודך מזעימה אותך. נסה להבליג.

כיונת חירוב אינה כה חמורה כמי שנדמה לך. אם לא תיוותר ברירה, לבשי תכלת.

אם לא תיזרה בעבר-דתך, ייגרם לך נזק כספי גדול, או אולי אף אובדן מישרה העייפות הסיבעית שאתה שרוי בה מצטרפת לכך. ואתה תהרהר אם לא כדאי לעזוב את הכל. אל תעי-שה זאת בלי שיקול-דעת מדוקדק. יום ה-הוא יום נוח לאהב-הבים חדשים. לא צריך להתלהב יותר מדי.

אם לא תיזרה בעבר-דתך, ייגרם לך נזק כספי גדול, או אולי אף אובדן מישרה העייפות הסיבעית שאתה שרוי בה מצטרפת לכך. ואתה תהרהר אם לא כדאי לעזוב את הכל. אל תעי-שה זאת בלי שיקול-דעת מדוקדק. יום ה-הוא יום נוח לאהב-הבים חדשים. לא צריך להתלהב יותר מדי.

אם לא תיזרה בעבר-דתך, ייגרם לך נזק כספי גדול, או אולי אף אובדן מישרה העייפות הסיבעית שאתה שרוי בה מצטרפת לכך. ואתה תהרהר אם לא כדאי לעזוב את הכל. אל תעי-שה זאת בלי שיקול-דעת מדוקדק. יום ה-הוא יום נוח לאהב-הבים חדשים. לא צריך להתלהב יותר מדי.

אם לא תיזרה בעבר-דתך, ייגרם לך נזק כספי גדול, או אולי אף אובדן מישרה העייפות הסיבעית שאתה שרוי בה מצטרפת לכך. ואתה תהרהר אם לא כדאי לעזוב את הכל. אל תעי-שה זאת בלי שיקול-דעת מדוקדק. יום ה-הוא יום נוח לאהב-הבים חדשים. לא צריך להתלהב יותר מדי.

3 נשים מגלות כיצד השפיעה עליהן

כריתת השד - איך מגיבים

הגברים - מה קורה למישפחה

האמונות (ביונית: כרותת-שד) היוו מאדומתמיד דוגמה אופיינית של נשים אמיצות.

אותן נשים שחיו על צייד וקרב נאלצו, לצורך קיומן, לכות את שדן הימני (לי הקלת נשיאת החץ והקשת), ושינוי פיסו זה לא גרע מעוצמתן, יופיין או כישורן, כפי שהירבו אמני ומשוררי יוון לתאר אותן.

בימינו, שד כרות אומנם אינו אות לגבורה. אין אשה הששה להתפאר בכך, למרות שאשה הנאלצת לעבור ניתוח זה יודעת שפירושו, עבורה, המשך הקיום. היוונים, שהיו חסידי האסתטיקה והיופי,

עד לפני שנים אחדות לא היו בתי חולים בארץ ערוכים לבצע בדיקות ביופסיה וכריתה כאחת. כיום שונה השיטה, ואם יש צורך בכך — מבצעים את שתי הפעולות בסייחד.

המחשבה הראשונה שלי לאחר הניתוח, היתה — איך לספר את זה לחבר שלי. לא הוטרתני זמן רב. הוא נעלם מהשטח מייד כששמע איזה מין ניתוח עברתי.

„את היחס המבין והמעודד קיבלתי דוור קא במקום העבודה. הפינוק וההתחשבות היו היוניים לי ביותר.

„אחרי הניתוח הייתי במעקב שיגרתי, כמו כל מנותחת אחרת. אך מה שקרה

השד אינו

נוורא ככל כד

נוורא ככל כד

לא ראו באשה כרותת-שד תופעה דוחה כפי שרואה זאת הציבור הרחב של היום אשר, במחשבתו ובגישתו זו מחזיר, את ימי התווה אל העידן שבו היתה גישתו של האדם הפרימיטיבי חרשנית ואמיצה יותר מוזה של בנימינו, הרואה עצמו כיצור מתקדם.

עשרות נשים אישרו והדגישו, שאחת מבעיותיהן היא: „איך יקבלו אותי בחברה, אם יידעו שאני כרותת-שד?״

מספרות, בהומור מאקאברי במיקצת, הדסה וייסברוד מירושלים, שהיא כרותת שני שדיה: „אני יכולה לסדר לי שדיים כמו שאני רוצה. יכול להיות לי חזה כמו לסוסייה לורן, ובפורים אני יכולה להתחפש לחצי גבר ולהצני אשה, כמו בציריך פיקאסו.”

הדסה היא לכלניות העובדת במישרד מבקר-המדינה בירושלים, והיא מתייחסת בהומור מריר לחוויות הקשות שנפלו בי חלקה, כדי לשוות לעצמה מראה ככל אשה. היא משתמשת בחזה מלאכותי, שיוצר לפי הומנה.

איתי היה דבר יוצא-מן-הכלל. עשר שנים לאחר הכריתה הראשונה הודיעו לי שצריי כים לכרות גם את מה שנותר. הסכירו לי שאין בין זה לבין השד שכבר נכרת שום קשר או השלכה כלשהי.

„קיבלתי את הבשורה בשיברון-לב. אבל לא פחדתי. ראיתי בגזירה החדשה קץ החיים, המוות, שניראה לי מופשט, היה לפתע קרוב ומוחשי מאד. לקראת הניתוח התחלתי להתעניין יותר ויותר בנושא הר מוות, המיסטיקה והאי-ודאות שמסביב. ככל שהתעמקתי בנושא המוות, גיליתי יור תר את החיים.”

„זה יישמע אולי באנאלי, אבל אני מעריכה כל יום בחיי, אם כי לא אשכח את הפעם הראשונה שהתפשטתי והסתכלתי בעצמי במראה; זה היה מראה דוחה ולא נעים. במקום תפוחות החזה היסות שהיו לי — התנוססו צלקות מכוערות. כאמור, למדתי להיות עם השינוי הפיסי שחל בקידמת גופי, ונוכחתי לדעת שהשד אינו נורא כליכך.”

בכיהסיה של הדסה עם בני המין השני חל שינוי. היא נתקשחה, חדלה להתרגש מתגובות בלתי-ניעמות.

כרותת-שד וייסברוד „אני מעריכה את החיים יותר!”

לפני כשנתיים, בשהותה בבית-הבראה, הכירה גבר שהתעניין בה ברצינות — אך היתה זו דווקא היא שדחתה בתוקף את חיזוריו, ורק בגלל העובדה שלא רצתה לחשוף בפניו את סודה. כיום היא מודה שהמבחן האמיתי לגבר, לדעתה, הוא לי-התמודד עם מיקרה כמו שלה. „אם בגלל שחסרים לי זוג שדיים הוא לא מקבל אותי, או סימן שהוא לא רציני.”

כדי להמשיך להיראות כאשה יש לה, במקום שדיים, חותכות הנראות, כלפי חוץ לפחות, כמו חזה של כל אשה אחרת. „בלי עדי תחליף זה”, אומרת הדסה, „אינני יור דעת איך הייתי מרגישה. בוודאי לא הייתי מעזה ללבוש בגד צמוד לגוף או בגדיים.”

ואומנם, כפי שקורה לעיתים, החיקוי מוצלח יותר מהמקור. תחליפי החזה ושי-טות ההשתלה התפתחו לממדים מתחכמים ביותר, עד שעין בוחנת או יד ממששת לא יוכלו להבחין ביניהם.

החומר העיקרי המשמש לייצור החזה הי-מלאכותי הוא גליצ'רין נוזלי. זהו חומר גמיש, נוזל לעיבוד ובאחרונה סופולארי ביותר.

בשנתיים האחרונות לבדן, כך קובעת הסטאטיסטיקה הארצית, עברו בארץ יותר מ-1200 נשים ניתוחי כריתת-שד. השיעור הגבוה, יחסית, מביא את הנושא גם אל הישחות החברתיות, והתגובה האופיינית היא לפטור את העניין בצחוק או, כפי שקורה לרוב, לענות את הפנים בשאט-נפש. כך קורה שבעוד המחלות הזיהומיות הודברו, והמחלות הממאירות נמצאות בתה-ליך של טיפול נמרץ, עדיין לא נמצאה תרופה בדוקה לדעתו של הציבור ולגישתו הפרימיטיבית לנושא כריתת השד.

בנסיבות אלה קם גוף שהוא חדש בהיקפו ובמהותו, ותכליתו לטפל ול-סייע לנשים אחרי שהן עוברות ניתוח כזה. תפקידו של גוף זה כפול: להחזיר את האשה המנותחת למקומה הראוי בחברה ולתפקודה הנשי, ולהסיר את מעטה המיס-טורין והחששות בכל הקשור למחלת-הסרטן ולכריתת-השד, ולהשלכות המתעוררות בי-עיקבותיהן. בדיקות העלו, כי כל הנשים העוברות ניתוח זה, ללא יוצא-מן-הכלל, עוברות גם משבר עמוק וקשה המתבטא

ביחס ההדדי עם הסובב אותן, ובעיקר ביחסים שבני-לבינה.

עיקר פחדן של מרבית המנותחות הוא — כיצד יקבל זאת הבעל או החבר. „האם ירצה להסתכל עלי? האם לא יבחל להמ-יך לקיים איתי יחסיימי? ובעיקר, האם ימשיך לראות בי אותה אשה שהייתי קור דסלכן?”

על שאלות אלה, ורבות אחרות, משיב הגוף החדש, הנקרא יד להחלמה, שליד האגודה-למילחמה-בסרטן, המופעל על-ידי מתנדבות שבעצמן — או מרביתן, לפחות — עברו ניתוח של כריתת-שד.

בתי-החולים בארץ מעבירים למרכז יד להחלמה מידע על כל אשה העוברת אצלם ניתוח כזה, ויומיים אחרי הניתוח מופיעה המתנדבת בבית-החולים, אצל המנותחת. ההדרכה למתנדבות קפדנית מאד, וההור-את העיקרית היא להראות מטופחת, ולי הופיע בלבוש חשוף והדוק לגוף ככל האפשר, תוך שימת דגש על הבלטת החזה. זיהי מעין הפגנה של: „את רואה, גם אני עברתי ניתוח דומה, ואת יכולה לשוב ולהיראות כמו כל אשה.”

כמתוכנן מראש, מבצעת המתנדבת המבקרת אצל המנותחת, כבדרך-אגב סידרה של תנועות טיבעיות כמו הסתרקות בהפגנתיות, או סידור הווילונות בחדר (מנותחות כריתת-השד מקבלות חדר פרטי בבית-החולים). לאשה העוברת את הניתוח נדמה, שהיא לעולם לא תוכל עוד להרים את ידיה או להפעילן כראוי, וכאן באות תנועותיה של המתנדבת להמחיש ולהראות שהיא תוכל בהחלט לתפקד כקודם. תנו-עות אלה זוכות, בדרך-כלל, בהתעניינות דקדנית וקפדנית מצד החולה.

המתנדבת גם מביאה איתה לבית-החולים חזייה מיוחדת עם מילוי זמני רך — כדי שלא ללחוץ על התפרים. החזייה היא גורם חשוב ביותר בחייה של אשה העוברת ני-תוח כזה, ולכן גם כל סלוגייה-יופיו המתי-מחים בכריתת החזיות המיוחדות, עוברים הדרכה מיוחדת כיצד לנהוג בנשים אלה. זאת, כיוון שנקודת-המשבר מתרחשת בי-דרך-כלל בשעת הביקור הראשון בסלון החזיות. מול המראה, חשופה, במקום זר, (המשך בעמוד 50)

המישטרה טענה שזה בית בושת, הבעלים טענו שזה מכון

לעיסוי - ורשמו אותו כאגודה עותומנית כ"מועדון לתרבות הגוף"

לבין ה-6.10.75 החזיק דירה ברחוב בלפור 9 בתל-אביב, לשם עיסוק בזנות בכסות מכון-עיסוי, כלומר, מבחינת החוק הואשם במיחיה על ריווחי זונה, ובהחזקת מקום לשם עיסוק בזנות, ובניהולו. אך אריה ברדה לא היה, אלא קצהו של הקרחון. מן המיסמכים שנפלו בידי המישטרה התברר, ללא ספק, כי לברדה היו ארבעה שותפים להקמת המועדון שלו. החמישה - אלפרד (אריה) ברדה (30) מרחוב בלפור 9 בתל-אביב, שלמה לבקוי ביץ (26) מרחוב נחמן מברסלב 8 בפתח-תיקווה, שלמה קניג (30) מרחוב פרי מגדים 4 בתל-אביב, שלמה יצחק (24) מהשופטים 25 בתל-אביב וסליביה סויסה (22) מסימ-טת התבור 5 בתל-אביב - עשו, כנראה, לשם הקמת ה"מכון" שלהם, תרגיל בי הונאה פשוטה.

שלא על-מנת

להרוויח?

ב-28 באוגוסט 1975 הגישו ה-חמישה לממונה על המחוז בת"א הצהרה בדבר ייסוד אגודה עותומנית (לפי סעיף 6 בחוק העותומני לאגודות). במיסמך זה הגדיר עצמו ברדה כמנהל, יו"ר וגיובר; לבקוביץ - כפסיוטרופיסט וחבר-יועץ; יצחק שלמה כמנהל-עבודה וחבר-יועץ, וי-קניג וסויסה רשמו עצמם כמדריכי-ספורט וחבר-יועץ.

אגודה עותומנית, על-פי החוק העותומני הקיים עדיין בארץ, היא אגודה אלטרנטיבית איסטית שנוסדת למטרה כלשהי - ושלא על-מנת להפיק רווחים! כל הכנסותיה מוקדשות למימון פעולותיה. משום כך, אגודה כזו אינה זקוקה לרישיון-עסק. אי-שורו של הממונה על המחוז לגבי קבלת ההצהרה בדבר ייסוד האגודה כמוהו כ"רישומה, ואין לה צורך ביותר על-מנת לבסס את קיומה באורח רישמי. אולם, כיוון שכנראה לא התכוונו להקים מוסד שמטרתו להעניק שירותי-חינם ל-בילוי-זמן ולהרמת המוראל, הלכו ועשו צעד קטן נוסף. שלושה מן החמישה ערכו ביניהם הסכם של שותפות, אצל עורך-

המשטרה הנעלים

גבר בגי'העמידה, מטופח ולבוש-הדר, יצא את שער הבית מס' 9 ברחוב בלפור בתל-אביב וניגש אל מכון-ניתו המסוארת. חיוך של הנאה היה עדיין שפוך על פניו. הוא שלח מבט של הערכה לאחור, אל הבית שבו בילה והזעתה שעה ארוכה של תענוגות. אך עוד קודם שהספיק להיכנס למכונתו, תפסו בזרועותיו שני גברים חסונים, ושינו את תוכניותיו. הם הזמינוהו להילוות אליהם. כעבור שעה קלה ישב כבר האורח הי-נכבד מול קצין-המישטרה חיים בן-דוד, במפלגה-המוסר של היחידה המרכזית בי-מישטרה מהזן תל-אביב. השיחה הייתה קצרה. "אתה, גבר נשוי, הלכת לבלות בבית-בושת?" נזף בו הקצין. "מה פית'אום?" היתמם האורח, "הייתי רק במכון-עיסוי". אך הויעה הקרה שהציפה את פניו הסגירה אותו.

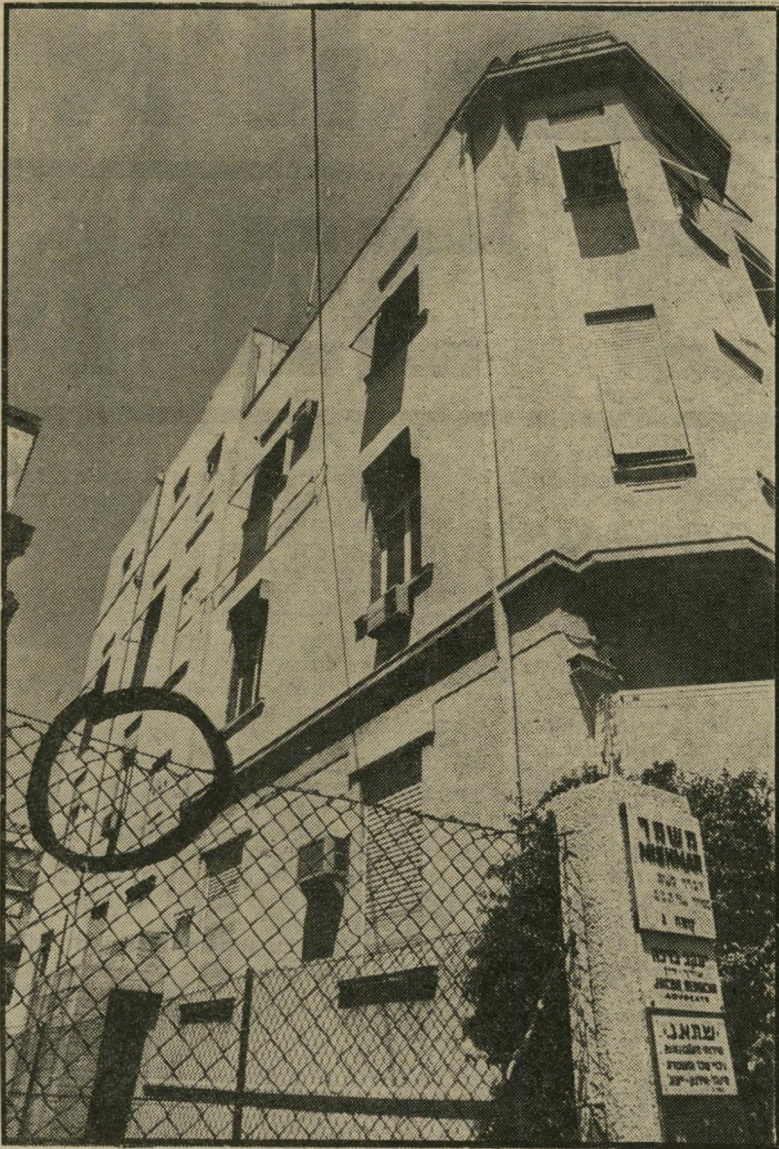
הוא לא נזקק לשיכנוע רב על-מנת להבין, שמוטב לו למסור הודעה מלאה ומפורטת בדבר מעשיו באותו מקום. די היה באותה הודעה, מייד נתן הקצין בן-דוד אור ירוק לנאשיו, לפלוש להיכל-התענוגות שברחוב בלפור.

הצפרדע

של החוקרים

בלשי מופלג-המוסר פרצו בסערה לבית-הדירות ושם, בקומה השנייה, גילו את המועדון-לתרבות-הגוף רענן. הי-דברים שניגלו לעיניהם בהיכנסם, הדהימו אותם כליל. הם מצאו שם ארבעה חדרים מסוארים, מצויידים במיזוג-אוויר, בשטי-חיים יקרים, במערכות-סטריאו נפרדות לכל חדר ובמיזון עשיר במשקאות. כן מצאו שם ארבע נשים צעירות, לבושות חצאיות-מיני ומטופחות למישעי, שהגדירו עצמן כמעסות. הנשים נעצרו, והועברו למטה המישטרה בתל-אביב.

לחוקרים ציפתה הפתעה נוספת. אחת המעסות הציגה עצמה בשם לאה אלירום (גרינפלד), מרחוב ז'בוטינסקי בבתיים, וי-טענה כי היא אלמנתו של טייס צה"ל שנפל במלחמת יום-הכיפורים. השוטרים

רח' בלפור 9, תל-אביב: המכון האנסקלוסיבי

"ברדה מנהל בית-בושת כהסוואה למכון-עיסוי", טען איש-המישטרה. "אנו מייח-סים לו חשד שהוא מנהל לא רק בית-בושת אחד, אלא כמה, במקומות שונים בתל-אביב. החקירה נגדו טרם הסתיימה, ויש לאתר מיספר עדים ולהעמידו לדין תוך מעצרו. החשוד משך את אנשי-התצפית (של המישטרה)", טען סמל סעד, "והוא הצליח להבריח את המעסות. מייחסים לו שלושה מקומות שבהם הוא מנהל בתי-בושת בהסוואה של מכון-עיסוי".

האדיבים והרחומים שיחררו אותה בי-תחנה מבלי להביאה בפני שופט-שלום כפי שנהגו עם האחרות - וגם מבלי לנסות לאמת את סיפוריה, או אפילו את מיספריה-הטלפון שמסרה להם למיקרה ש-יודקקו לה. המיספר והכתובת נתגלו כ-כזויים. איש גם לא ידע אם היא באמת אלמנת-מלחמה. החוקרים נאלצו לבלוע את הצפרדע, ושתקו. מעצרו של העובדות ב"מועדון", היה אך שלב ראשון במצוד שהחלה המישטרה עורכת על בעליה.

ב-10 באוקטובר 1975 הופיע התובע המישטרה של מרחב הירקון, הסמל סאלם סעד, בבית-מישפט-השלום בתל-אביב, וי-ביקש להאריך את מעצרו של אלפרד (אריה) ברדה, מנהל המועדון וגיוברו, בשיבועה ימים.

הצייד
מפקח-המישטרה חיים בן-דוד, ראש מפלגה-המוסר, הביא לתפיסתו של מנהל המכון, אך חשאיך דרך נסיגה למשקיעים.

המשקיע
שלמה לבקוביץ, היה שותף למכון-העיסוי, והשקיע בהקמת העסק. הוא עזב ימים ספורים לפני פשיטת המישטרה.

היאק את יוצאת כיצד לזכות בשייגר יפה, בריא ומטופח

תשובה נכונה תוכלי לחצוא במדריך לשמוש נכון בתכשירי "וולה"

לכבי אינטרקוסמא — וולה בע"מ
ת"ד 1365 ירושלים
נא לשלוח לי את המדריך לשמוש נכון בתכשירי וולה
השם: _____
הכתובת: _____

דרשי את המדריך לשמוש נכון בתכשירי "וולה" בפרופמריות, בתימרקות, חנויות כלבו, שק"ם, או ע"י תלוש הזמנה הר"ב

במדינה

מועדונים

קומות-מיפגש בסיטונות

למרות התחזיות הכלכליות

הקשות, ממשיכים להיפתח

בארץ מועדוני-ילדה

בעוד האחים ג'קי ואבי היו מאושרים, ביום החמישי האחרון, לראות את מועדון-הילדה שלהם מלא מפה לפה, היה מנהל כפר המכביה, מיכאל ("מייק") נבון, חמור סבר. בעלי מיסעדת אנדרומדה ביפו החד ליטו כי הצלחתם כמסעונים אינה מהווה את הגשמת כל מאוויהם. הם הפכו חלק

מזונאי נבון ומיסעדרן אבי ייעוץ חיפו —

שחקני ה"האן" פלוצר ופניני לחצר בירושלים

מן המיסעדה רחבת-הידיים למועדון-ילדה, שבו מופיעים תזמורת זמנים.

כבר בערב הפתיחה, ביום החמישי הי אחרון, היה המקום מלא. בין האורחים הי רבים היה גם נבון, ידידם של בעלי המקום, אשר הזמנו במיוחד כדי ליעץ להם כי ניהולו. פסקדינו של נבון היה נחרץ: "אם המצב יימשך כך, אתם לא רק תהרסו את המועדון שרק נפתח, אלא גם את הי מיסעדה, שזכתה בשם מצויין."

עוד גלריה אחת. למחרת בערב, ביום השישי האחרון, נפתח בירושלים מועדון חדש, החצר הירושלמית. תוך כדי ניסיון לזכות במוניטין של החצר היפואית, הורז תיקה יותר, יצר יגאל ישראלי, בעל החצר הירושלמית, מקום המזכיר באווירתו את הגלריה הקטנה המפורסמת, אך גדול ממנו בהרבה. בעוד את הגלריה הקטנה פוקדים בעיקר "החורשים", עוזריהם הירושלמים, גים הצעירים, הזמין ישראלי בעיקר את אנשי התיאטרון והבמה הירושלמיים.

אך בעוד הגלריה הקטנה ידועה בשל התחושה הביתית שהיא מעניקה לאורחיה, אפשר היה להבחין בחוסר-חמיצות של בעלי החצר כבר בערב הראשון. יין לבן חולק חינם לכבוד הפתיחה, אולם המלצר ריות-הסטודנטיות סירבו להגיש, בתשוקה כל משקה אחר והטריחו את הצמאים בעצמם לבאר.

הדין התל-אביבי אברהם ברקת. בשותפות, שנחתמה בין שלמה לבקוביץ ושלמה קניג לבין אלפרד ברדה נאמר, בין השאר: "בדעת הצדדים לייסד ולהקים ביניהם שר-הפחות כללית לניהול המועדון." וכן: "הי צדדים שותפים בחלקים כדלקמן: לבקוביץ שלמה 25%, קניג שלמה 25%, דהיינו המשיקים שותפים ב-50%. אלפרד ברדה — 50%. רווח השותפות יחולק בין הי צדדים..." בהסכמה-שותפות הוגדר ברדה כמנהל, ואילו לבקוביץ וקניג הוגדרו כי משיקים.

שלושת השותפים הסכימו גם, לעסוק בכל עסק אחר שעליו יחליטו השותפים פריאחד, מזמן לזמן.

כאשר נמצאו גם שני שותפים של ברדה לעסקים, נתגלה פרט מפתיע נוסף, שלמה לבקוביץ בן ה-26, תושב פתח-תיקוה, לא היה אלא קצין בצה"ל.

אולם אחרי שבבר לחצה של המיטרה על המועדון, בסוף חודש ספטמבר 75, החליטו שלושת השותפים לפרק את העסק. לבקוביץ וקניג קיבלו חזרה את השקעתם, בסך 10,000 ל"י. ימים ספורים אחרי פירוק השותפות פלשה המיטרה למכון וענו. ועצרה את אריה ברדה לבדו.

"לא נותנים

ליהנות מהחיים!"

ס יפר השבוע אריה ברדה: "זה היה עסק לא-נורמלי. תוך שנתיים יכולתי להיות מיליונר. היו לנו עד 40 לקוחות ביום. היו באים אנשים מאד מכובדים. היו גם הרבה עיתונאים. לא הייתי מכניס סתם כל מי שבא. הכל היה מכובד, אינטימי ונעים. הייתה לנו דירת-ספאר עם וילונות מפוארים, מערכות-סטריאו, מאות מגבות נקיות, מיזנון חינם, והבנות היו נקיות ומסודרות."

"הלקוחות הרגישו טוב מאד אצלנו. מה רע בזה שבבר יכול להרגיש טוב תמורת תשלום עממי? אני לא מבין למה לא נותנים פה בארץ לאנשים ליהנות מהחיים. אני עצמי לא הייתי מסתובב בחזרים. אני לא יודע מה היו הבנות עושות עם הלקוחות. המיטרה טענה שהן היו עושות להם הרפיה, אבל אני לא אמרתי להן לעשות את זה. מה שהן היו עושות איתם אחרי שעות-העבודה, אם הם היו קובעים ביניהם, לא עניין אותי. גם ככה היו עסקים מצויינים."

אך שני שותפיו של ברדה נעלמו, כאילו לא היו שייכים כלל לסיפור. שמותיים לא נזכרו בכתב-האישום שהוגש לבית-הדין. המיטרה לא נקטה נגדם כל צעד. שמותיים לא הופיעו אפילו ברשימת העדים שצורפה לכתב-האישום.

כאשר נשאל השבוע שלמה לבקוביץ לתגובתו, סירב לדבר. הוא אמר שאינו מעוניין כלל לדבר על הפרשה.

שלמה קניג אישר השבוע לכתב העולם הזה כי הוא ושלמה לבקוביץ השקיעו כל אחד סכום של 5000 לירות במכון לעיסוי של אריה ברדה. "הכרנו את אריה ברדה במכון לעיסוי ברחוב שלמה המלך בתל-אביב, אצל מכר משותף שלנו. את ההסכם לשותפות חתמנו אצל עורך-דין בתל-אביב. אני לא ביקרתי במקום העסק, ולא ידעתי מה מתרחש שם. נכון, קיבלנו חזרה את הכסף שלנו מהמכון. היינו שותפים ופירקנו את השותפות. אני לא נחקרתי במיטרה בענין השותפות עם ברדה." סיים קניג את דבריו.

עורכת-דין פנינה דבורין, עורכת-דין לפרקליט מחוז תל-אביב גילתה: "אינני זוכרת שהמיטרה הגישה חומר חקירה לגבי שלמה לבקוביץ ושלמה קניג. אם לא מגישים ראיות לפרקליטות, אז אין על מה להגיש כתב-אישום."

מבדיקת תיק הפרקליטות התברר ללא כל ספק שהמיטרה לא הגישה חומר חקירה לגבי חלקם של לבקוביץ וקניג בפרשה.

קצין המיטרה המפקח חיים בנדור, ראש המילק, טוען שהוא והצוות שלו עשו מאמצים רבים כדי להביא לדין את כל המעורבים בפרשה, אך אחרי השלב הי ראשון של תפיסת החשודים, נמסרה הי חקירה בידי חוקרי מרחב הירקון. "מה שהם עשו, אני לא יודע. בכל אופן" אמר הקצין, "חבל שלפעמים המאמצים שלנו לא נושאים פרי."

כאשר נשאלה המיטרה מדוע לא הוגש כתב-אישום נגד שני המשיקים בבית-הבשות, והם לא נעצרו אפילו לחקירה, הגיב פקד אבינועם כהני, דובר מיטרת מחוז תל-אביב: "לא המיטרה היא שקר בעת נגד מי מגישים כתב-אישום. זה נעשה בפרקליטות. לבקוביץ וקניג נחקרו במיטרה, אך לא נעצרו." מדוע?

תוכנית המדיטציה הטרנסנדנטלית

הרצאות מבוא תקיימנה:

- תל-אביב: בימי א' 18.7.76, 25.7.76 בשעה 8.00 בערב, בבית לסין, ויצמן 34.
- ירושלים: ביום ד' 14.7.76 בשעה 5.00 אחה"צ, במרכז התוכנית העיר למית רחל אמנו 26 (ליד בריכת ירושלים ומגרש חפועל) טל. 34390. אוטובוסים: 24, 18, 15, 10, 4.
- באר-שבע: במוצ"ש 17.7.76 בשעה 8.30 בערב במרכז התוכנית העולמית רח' ביאליק 12 טל. 74786.
- נתניה: ביום א' 18.7.76 בשעה 7.30 בערב, בבית התרבות האלשים רמת-יפה רח' רויאל 4.
- חיפה: ביום ה' 15.7.76 וביום ג' 20.7.76 בשעה 8.00 בערב, בבית הרופא, רח' וינגייט 2.
- ערוך: ביום ד' 21.7.76 בשעה 9.00 בערב, במרכז הקהילתי.
- דימונה: ביום ה' 15.7.76 בשעה 8.30 בערב, במרכז הקהילתי.

האגודה הבינלאומית למדיטציה בישראל
המרכז הארצי: רחוב אחד-העם 67, טל. 612188

1976 — שנת אחד ממאה בישראל
אחד ממאה — עוצמה למאה.

עמדת אברהם

הדרה לזר:עמדו שני עיטים על הכרכוב, אתה זוכר? נימושים

מאוד באור עמדו מוטי אברה... * אריקה ג'ונג: „הרשי לי לזיין

את דימויך, יפתי, הרשי לי לישון בתוך מיפסקך...”

שיחרור (סיפורת) האשה

הסיגנון הוא עקר, מוצגת בו אשה ללא רצונות, כמכונת-מיון-שקרנית של מילים ומשיגים מתוך מדרכי צמחים ולוחות-נסיעות, ומפליא למצוא כי בעמוד 13 מצליחה הדרה לזר להתחמק ממפולת-המילים הקדניות, ולפלוט בקול ענות חלושה את המילה „זונה”.

דומה כי הקטעים הקריאים, יחסית, בסיפרה של הדרה לזר מוכירים את הפינות הלא-מקצועיות, ובעלות הנאיביות האמינה, בסיפורי דליה רביקוביץ' שראו אור לאחר רונה, אלא שהנאיביות של הדרה לזר היא מיקצועית. לא קשה לאתר בשישה פרקים על איה את תחושת הזיוף האופפת את הספר, וניתן אף להגדיר זאת במילותיה של הגברת לזר עצמה: „...המנגינה כבר החלה להתמשך. כסוף כל שורה נשמע בכיורר המשך צליל אחד, מזויף, שנתלונה כמין הד מתכת...”

פרק בולט בספר הוא תיאור הנופים הארצישראליים בסיגנון „...כמישור הצל הכבד, כמין כתם כהיר יחיד על פני סכך רד ומשחרר של עליה כשרניים, טרופיים, עמד התול...” כמה מחמם ללמוד מסיפרה של הדרה לזר שעברנו הסבה לאקלים טרופי.

מסקרן לדעת כיצד קרה, בספר, שכל העוסקים חתומים בו, בתוכו, המחברת, העורך — מנחם פרי, מעצבת העטיפה חווה משהו, ומעצבי-הפנים, ומן הסתם יש גם מגיה ואחרים שלא נתכבדו בפירסום שמם בעמוד, כל הזכויות שמורות, כיצד לא הבחינו כל אלה כי העמודים 149—148—147 מיספורם התבלבל, והדבר כלל אינו פוגם בתוכן?

ג. כל אשה מעריצה פאשיסט'

במקביל לסיפרה של הדרה לזר ראה אור בעיברית הספר פחד גבהים (בתרגומה של עדית זרטל), ספר המשחרר מחטוטרת התסביכים והתיסכולים הנשיים, מחברת הספר, אריקה ג'ונג, מלגלת על נשים-סופרות, תלמידות ויגמון פרודי, והכל בשטף תיאורי של האוטו-ביוגרפיה שלה. בניגוד לאוננות המילולית של הדרה לזר, אריקה ג'ונג אינה מתיישרת לציין כיצד אוננה בגיל 14, ואת דיעותיה על אברי-ימין חבולים של פסיכיאטרים.

כפי שהנרי מילר הצליח לשחרר את הגבר המערבי מיראת-קודש למין ולכל הכרוך בו ובמוסר העוטף אותו, כן מצליחה לעשות אריקה ג'ונג לנשים. היא אינה טורחת לעטוף זאת בעטיפה-אידיאולוגית של מיניות ושיחרור, היא פשוט טובעת מטבע-לשון, „הזיין המרוכסן” ומסבירה אותו כך: „... היה זה אידיאל אפלטוני. מרוכסן, כיוון שכאשר נפגשתם נפלו הרוכסנים מאלוהים פנישפה אחת כמו מוך של שן-הארי; לשינות נכרכו זו בזו ונהפכו לנזולים... שמתו לב, למשל, כיצד כל התא-הכיוונית נמוגו ברגע שהתיידדתי באמת עם גבר, הזדהיתי עם בעיותיו, והאזנתי לקיומם” שלו על אודות אשתו או נשותיו לשעבר, על אודות אמן, על אודות ילדיו...”

אריקה ג'ונג בזה לנשיות המסורתית, בכיינית ונוולית, שיצרה התרבות המערבית במשך אלפי שנים, והיא אינה מגפנפת בכרונות פמיניסטיות לשיחרור-האשה. היא פשוט עסוקה בעצמה, ובשיחרור אורחותיה. ולכן היא מצטטת בסיפרה בליגלוג רב אנתולוגיה כימעט בלתי-חלולה של אימרות-נשים, רובן סופרות, כמו סליבה פלאט, שכתבה בשיר על אביה: „...כל אשה מעריצה פאשיסט / המגף כפרצוף הפרא / הלב הפרא של חייה כמוך...”

למעשה אריקה ג'ונג בזה בו-התחומי לסוג הנשים

או לרבע פרסומית לסיפרות, והשתיקות שלה התפרשה כמו שיש לה הרבה מה לומר. וכך שנה תגוף שנה, ויום אחד, כאשר היא תהיה זקנה ובאהיבמים, אולי אפילו היא תקבל חמישת פרס-ביאליק.

אבל יתכן גם שעד אז ישתנה הנוף התרבותי שלנו, ובונה לבין הפיכתה אנדרטה סיפרותית יתיצבו מישפטים בעלי נימה גזענית, כמו: „...כי המראה לא היה נעים לעין, משהו משמייב היה בעמידה, שנתרו כה שרירי הישיבה הרובצת, הניחתה, של נשים מיוזרחיות כפתה בתיהן...” איזו בחילה לא הגונה לסיגנון ישיבתה של האשה המיוזרחית שלא למדה כיצד לשבת ולהצטלם

א. איה ממתנה לשתיקות המדברות

קשה למצוא הסבר משכנע לדמות האשה הדהוייה בסיפרות העיברית החדשה. האשה בסיפרות זו היא המסילה, שעליה דוהרים ולוחמים הגברים. אלא שדמויות נשיות, המתוארות על-ידי סופרות-נשים, מגיעות לדרגות מזועזעות יותר של עליבות ורפיסות-ימות.

כך התפתחה בישראל, בשנים האחרונות, דייסה של דמעות מעשהידי סופרות-כייניות הבנות לערוותן ול-עולמן, כמו נעמי פרנקל, יעל דיין, שולמית הריאבן עמליה כהנא-כרמון ואחרות, אשר הצליחו להפוך את סיפורת-הגשים הישראלית נחותה ומשממת.

בימים אלה הצטרפה למעגל הסופרות דמות חדשה, הדרה לזר, שספרה ששה פרקים על איה ראה אור בסיפרי סיפורת-קריאה. בספר זה נעשה ניסיון עייף להעניק עצמאות לגיבורות הקטנות של א. ב. יהושע, המהלכות בשדות עם מגדירי-צמחים של ארץ-ישראל.

וכותבת הדרה לזר: „...זו קידה שעירה, אמר אז יעקב מלקי, והענף הקטן עדיין בידו... איה אחזה בקצה הענף האפור שקטפה בנקל, בלי להידקר כימעט, מפני שרזה יבש ונקי מקוצים...”

קורא בעל-דימוין יעוט על קטע שכזה, ויפרק מיד את הסימליות המינית שבו, וינתח את דרכה של הדרה לזר לשיחרור עצמה. אלא שמקריאת הספר כולו, מסתבר שלא היו דברים מעולם, והמחברת מתכוונת לקידה שעירה’.

ואת כוונותיה היא מעלה על הגייר בלשון עיברית מכ-נית וסטריילית. נטולה שיר של נשמה סיפרותית. הקורא חש לנגד עיניו בלשון של פרה, שהשתילו בה את מילון אליעזר בן-יהודה. תחושה נוספת למיקרא הספר היא שהגברת לזר מרבה לבקר בתוך-לארץ, ובאחד מביקוריה נעצרה מן-הסתם בנמל-התעופה דה-גול ליד פאריס, ורכשה ספר צרפתי בסיגנון הרומן-החדש, קראה אותו במהלך טיסתה לארץ-הקודש והנביאים, והחליטה להתנבא כאן בארצנו הקטנטנות בסיגנון הרומן-החדש. אפילו תי-אור אותה טיסה של הגברת לזר נראה כלקוח מתיאורי טיסה שהונצחו כבר בסיפרות.

כך חיים גיבוריה המעורפלים של הדרה לזר בין נימלית-תעופה אירופיים, שעה שאינם מצליחים להשתוף בשמש הישראלית, ויחד עם זאת יש להם זיכרונות מהחוייה הישראלית, כמו: „...כשקמנו בכוקר ויצאנו אל המירפסת, עמדו שני עיטים על הכרכוב, אתה זוכר? נימושים מאוד באור האפור עמדו מוטי אברה, פונים אל הסכך הרטוב...” מקטע זה ניתן ללמוד שני דברים: שבארץ ניצבים עיטים על הכרכובים, ושהילדים אינם באים לעולם אלא, נימושים באור האפור, בו עומדים מוטי אברה, ובחירתם אל הסכך האפור...’.

קריאה עיקבית בספר מעניקה חוכמות משעממות של פילוסופיה-בדוארית שחלפה כבר מזמן מהעולם: „איה חיכתה, שימשך, שיעבור את השתיקה ושוב יצא אל הדיבור המבותר שכבר למדה לחכות לשתיקות שבו, עץ שלפעמים נראה לה שלא הן מפסיקות את הדיבור אלא הדיבור מפסיק את השתיקה.”

ב. בסוף כל שורה נשמע צליל מזויף'

כך מתמשכים ששת הפרקים של איה כנהר שיעמום וחידלון, ומביאים למחשבה שבעוד חמש שנים תפרסם הדרה לזר עוד שישה פרקים על איה ובנינת לפרקים היא תתמלא בשתיקה, ואולי אפילו תזכה בחצי פרס-נוגל,

עטיפת סיפרה של ג'ונג בעברית

מתצלומי וירג'יניה וולף, גרטרוד שטיין, נטאלי סארוט כפי שלמדה הדרה לזר.

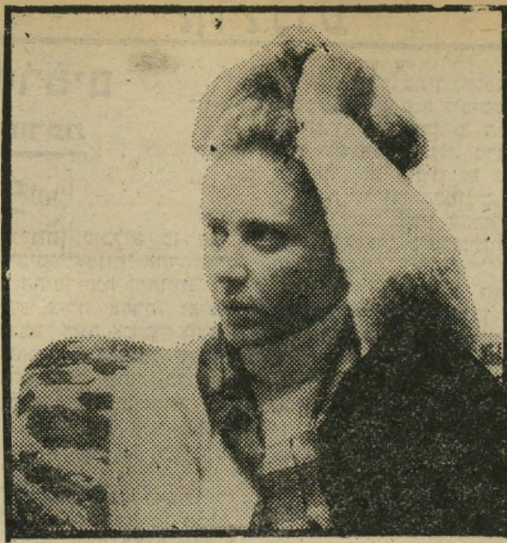
גם אם לנסות ולהתחקות אחר ערך סיפרות, הרי האימוץ המשעמם והחובבני ללשון העיברית, מתחת למפלי מילים, מביא לתחושה של בלוף סיפרותי, המוכיל את זיופי השירה המודרנית במחיצת שנות החמישים בארץ, כאשר פרחי משוררים היו במבומים מילים בלא הקשר, תחת כותרות שיריות. זו התחושה העולה מששח הפרקים של איה.

שהדרה לור כה מקנאה בהן, עד שהיא מנסה לחקותן בעברית. וכאשר קוראים את סיפרי שתיהן בעת ובעונה אחת, דומה כי היצירות הליטראריות בששה פרקים על איה הינם התגשמות הפארוודיה של אריקה ג'ונג על ספרות, או, כפי שהיא כותבת עליהן: "...נשים הלכדות פסיגנון בוחמי המקובל על המעמד הבינוני (סנדלי רצועות, רדודים מכפיקאים, תכשיטי-כסף כפריים), הם נמפו מהוגנות, התמצית, המשמעות של מרובעות..."

פחד גבהים הוא ליגלוג אכזרי וציני על מאחזות העיניים הסיפוריות למיניהן, "...נשים המשתמשות כמין שלהן לניצול גברים ולשיכוך תאוותן, ואין הן, לעולם, פתוחות ופנות..." כמו מבלי לדעת ולהכיר את האווירה התרבותית בפרובינציה הישראלית, הרי דומה כי ג'ונג מפענחת את הכוב, ואי-הפתחות, ואי-הכנות שבסיפורה של הדרה לור.

אריקה ממשיכה במסע-הפרטי שלה, וכותבת: "...לכל אורך ההיסטוריה נכתבו ספרים כנוזל הזרע, לא בדם המחורר החודשי..." והיא איננה מתביישת לאזכר כאשר תחתונה מתחללים למראה גבר, דומה שתחתונה הסיפוריים של הדרה לור נותרים לאורך סיפורה יבשים, סטריליים ובלתי-אמינים. מפולת של איתות ניבחרת בסידור למילים, אין בכוחו להביא סופרת לידי סיפוק יצירה-הסיפוריים.

בפחד גבהים מצוי ליגלוג עליו גם על הגזירות

הדרה לור

האינטלקטואליות, ואריקה ג'ונג כותבת: "...מעודי לא פגשתי ישבן היכול להתחרות בשלך, הוא אומר. והערה זו גורמת לי לעונג רב יותר מאשר אילו זכותי עתה בפרס הספר הלאומי. פרס הישבן הלאומי — זה הדבר שאני ממחוקקת אליו. פרס הישבן המרנאטלנטי לענת 1971..."

אלא שכנראה גישה של הדרה לור לי שבנים שונה. איה שלה יושבת על אותיות ולא על ישבן, וחולמת על נשים קטנות ומצויצות של המאה ה-19 הרוקמות. הלוגמות קפה בספילי-הרסינה רוזנטל, מביאות בסומק ילדים לעולם, ואפילו קוראות מונוגראפיות. על עולם הדומה לעולמה של איה, כותבת אריקה ג'ונג: "...הרשי לי לזיין את דימיוןך, יפתי, הרשי לי לישון בתוך מיפסקר..."

כמה מעודד למצוא בעברית את התירגום לסיפורה של אריקה ג'ונג, ולדעת שלפחות מתרגמים לעברית את בעיות האשה במחצית השניה של המאה ה-20. מוטב גם שסופרות-הגשים בארץ תלמדנה מתירגומה של עדית ורטל כיצד צריכה להיכתב סיפורותן.

מטרידה אותי המחשבה, שמנהלת המועצה לתרבות ולאמנות, לאה פורת, הקימה גוף, הרוכש ספרים מקוריים כמו זה של הדרה לור עבור הסיפוריות ועידות-הספירות, ומעודד מו"לים להוציא-לאור ספרים שאיש, להוציא את הגברת לאה פורת, אינו רוכש.

"אמנות מושגית"

כלב משתין ברמת-הגוזן. פעם היתה ארץ-ישראל. נחום גוטמן צייר אותה במיכהול ולא בתיאוריות אמנותיות. דניצ'גר חצב פסלים שביטאו קונפליקטים תרבותיים של אותה ארץ-ישראל, שהיתה פעם.

אחרי-כך פרצה המדינה. הוקמו מוזיאונים. נציבות-שירותי-המנגנון פירסמה מיכרזים לאוצרי-אמנות במוזיאונים. אוצרי-האמנות רצחו בדממה את האמנות, והפכו ייבואני-אמנות מעבר-לים. בין שאר האמנות שהם ייבאו, הם ייבאו גם את "האמנות המושגית" — אמנות שלאיש אין מושג מהי, ולכן היא קרויה מושגית. הם אפילו לקחו כלבי-זאב, שישתין ברמת-הגוזן, וקראו לזה ציור. כך הם השתלטו על המוזיאונים והגלריות, וחושבים שאמנות-מושגית היא אמנות מקורית.

גם זו אמנות-מושגית. אלא שקדם להם, בכמה שנים, צייר יווני בשם פרהיויוס, ידיו של סוקראטס. הוא השתמש כדוגמן לציורו "פרומתיאוס" ברופא אוליגתי שבוי, שאותו רכש בשוק העבדים. פרהיויוס כפת את הרופא השבוי, וציירו, כאשר בזמן הציור שורף אחד מעבדיו את גוף הרופא השבוי, ומנקב אותו בכרזל מלוכב עד שזה נופח את נישמתו.

אולי הגיעה עת שמאחזי-העיניים יחדו לאחז את עיני חכם הטיפש הזה, שמוכרים לו לוקשים, והוא הושב שזו אמנות.

צאן ברזל

לפני למעלה מ-30 שנה הוציאו לאור שלושה סופרים קונפורמיסטים — משה שמיר, יגאל מוסינזון ושלמה טנאי — קובץ סיפורתי לאימהפכני, שנשכח מכל, ולא שינה במאומה את פני הסיפורת העברית, או משתתפיה.

השנים נפסו. מוסינזון הפך ממציא. משה שמיר המיר את אמנותו העיוורת בסטאלין באמונה עיוורת בפאשיזם עיברי. שלמה טנאי התמיד בסיפורת והפך עסקן-סיפורת בכיר, שזכה כבר לקרוא את ההחלטות בוועידת אגודת-הסופרים.

מסתבר שהאמנות, שאותה שומר משה שמיר לשלמה טנאי, בכוחה להזכיר נאמנות של בעלי-חיים מוסימים המכשכשים בזנותיהם, ובמאמר שפירסם בחטריב מציג שמיר את טנאי כאחד החשובים והבולטים שבשירה העיברית החדשה.

חובבנותו של משה שמיר בביקורת השירה הפכה כבר מזמן הלצה מתמשכת. אשר בינה לבין ביקורת-שירה כל דימיון הוא מיקרי בהחלט. בביקורת שיריו של טנאי הרג שמיר גם מהגורמות של עצמו, והוא כתב: "...הוא מסתכן באי-הרמת-קול, בניקיון מוחלט של הצבע... אין טנאי סתם משורר של 'החוביב'..."

משה שמיר, הבוחן משוררים במדורי-הסיפורת של מעריב בעד לציציות ויקים הפוליי-טית לארץ-ישראל-השלמה, הגיע לדרגות של המעטה מערכו של עמיחי, תוך רימום מאשפתות-שירה שרבטנים מסוגו של ראובן בריוסף. הפעם מגיע שמיר בספקולציה הביקורתית שלו לרימום שלמה טנאי מעל למשוררים התיים בארץ, והוא כותב עליו: "רוב המשוררים מכלים את נשימתם (הסיפורתית) ומסיימים את הקשת הגורלית של עלייה וירידה בכוח יצירתם תוך עשר-עשרים שנה — הרי טנאי אינו שייך למיעוט שאינו כן (כזה)... הוא מושך את יגון-היחיד שלו. הוא גותן לנו בשנים האחרונות יצירות בשלות, מעשיאמן מושלמים..."

וכך ממשיך משה שמיר בגררנות הביקורתית שלו, ובהעלאת גירה תרבותית, תוך התעלמות מהטרגדיה האישית שלו, שכילתה את כושר-יצירתו "תוך עשר או עשרים שנה", כשהוא מגווט בעקשנות את רעיו לעט (לא ניתן לומר, רעיו-לנשק) בעד למבוכי הפוליטיקה הסיפורתית, כשהוא מעניק להם תארים, כינויים וציונים-לשבת, אשר אפילו אותם הזוכים בהם, אינם מאמינים בהם, ומודעים לכך שיד רוחצת יד.

יד רוחצת יד

מי מריבה

מרד המשוררים

אל נמר של נייר הגיע מאניפסט, שחובר בידי קבוצת משוררים צעירים, המכריזים בו מרד בכל מוסכמות החברה, התרבות והשירה, הסובבים אותם. מאחר שהמאניפסט משקף את האווירה-התרבותית, הוא רצף-הזינו: "השירה שלמנו בבית-הספר, ואשר מפארת את המורשת, מתה ואיננה עוד."

מאחר שאנו אומנם קשורים למורשת בקשרי חובה ודת, הרי שבתור פרטים היינו רוצים לקבוע את יחסנו למורשת על-פי השקפתנו המיוחדת.

כך הגענו למצב אשר בו רוצים הסופרים הוותיקים לכפות עלינו לשווא את אותם מישגים שהם שגו. ולטשטש מראש את אחת הבעיות החשובות ביותר בעינינו, והיא בעיית המחשבה והאמונה בדורנו.

קיים דור שלם של סופרים, שעדיין אינו מגובש מבחינת המחשבה והדמות, כתוצאה של היים קשים. אך לכל אחד דיעה והשקפה המשלימות זו את זו.

דור אנשי-הרחו הצעירים היה עד לארועי שנות החמישים והשישים, והי אותם מבלי שיהיו לו דעות פוליטיות מוקדמות לגביהם, אם המדובר בחזוניה, אם המדובר בשלילה או בהתנגדות ממשית. זהו דור שזועזע מהלם התבוסה, ולמד לחשוב ולבחור את דרכו בחיים. דור שהוונח על-ידי קודמיו, ונותר "עירום" וחסר-מגן. רק לדור זה הזכות להגדיר את זהותו.

הדורות שקדמו זכאים להתכחש לו, לתמוך או לשתף פעולה עימו. מדובר בגורל הדור שלנו, בגורל סופריו שעליהם מוטלת החובה, בתקופה היסטורית מסוכנת זו, לגלות מה קרה, מה קורה, ומה הכרח שיקרה.

יתכן ואנחנו נשמעים כדור מבולבל, מודאג, חסר שלווה. אולי כל אלה באו מאחר ונבצר מאתנו להגשים את חלומותינו.

מציאות לחוד וחלומות לחוד.

מאניפסט-משוררים זה לא נתחבר בתל-אביב או בירושלים. מחבריו הינם קבוצת משוררים צעירה בקאהיר, הפועלת למען מילחמת-הדורות גלוויה, ומאבק של ערכים, בסיפורת המצרית.

בחטף

"המלך אובו" ו"מעריב"

לאחר הצלחה חסרת-תקדים של 40 תסכיתים בהמשכים בתחילת שילשום ש"י עגנון, אשר הושמעו על גלי-האתר, הוחלט בגלי צה"ל לתסכת בסידרה את הרומן שירה, אף הוא מאת עגנון, העוסק בחיי המהגרים היהודיים מגרמניה בירושלים של שנות ה-30 והי-40. בחוגי סופרים ומשוררים תל-אביביים נפוצה שמועה כי המשוררת בת-שבע שריף עומדת-ל-עורר את אחת משערוריות-התרבות הגדויות של מדינת-ישראל. מאתם חוגים נרמו. כי השעוררייה עומדת לעסוק בהיקפי-הכספים ואופני-החלוקה של קרן תל-אביב ובאופן ניהולה של הקרן. המשורר יהודה עמיחי עומד לצאת בחודש הבא לכנס-משוררים העתיד להיערך במכסיקו. עמיחי יהיה שם אורחו של המשורר אורי טאכטו פז. מתו המיסטורי של גדול משוררי פולין, אנטונין סדזימסקי (81) בתאונת-ירכים, הביא לתמיהות רבות בי מערב. סלזימסקי, בנו של יהודי שהתנצר, שסבר היה היים זליג סדזימסקי מייסד ועורך העיתון היהודי הצפירה, היה במשך למעלה מ-50 שנה ה"אנפאן טריבל" בסיס רות הפולנית, ועמד במריו בתקופות הי קשות ביותר של המישטר הקומוניסטי בי פולין. הצגת מחזהו של אלפרד ז'ארי המלך אובו, בתרגומו של עמוס קינן, על-ידי תלמידי החוג לתיאטרון בי אוניברסיטת ירושלים, בכימויו של יוסף מונדי, זכתה בביקורת נלהבת במדורי-הבידור של מעריב. ובין השאר נכתב: "...המלך אובו של מונדי אסוף נייר-טואלט ירקק, גלי-גלי-הצלחה שחורים למותניו, תחתוני-טריקו ארוכים לרגליו. קופת-האוצר שלו היא קופת קרן קיימת. אחת החרבות שלו — חרבי-החרא שלעולם לא נשטפת — היא עיתון. למה העיתון חרבי-החרא? לדיברי מונדי: בארץ הזאת לעיתון ממד אדיר, אנשים לא קוראים סיפורת, רק עיתונים." מבקרו של מעריב שכתב לציין בעיתונו כי חרבי-החרא, שאותה שולף המלך אובו של מונדי מנגנון עשויה מכותרות של מעריב.

מאניפסט-משוררים זה לא נתחבר בתל-אביב או בירושלים. מחבריו הינם קבוצת משוררים צעירה בקאהיר, הפועלת למען מילחמת-הדורות גלוויה, ומאבק של ערכים, בסיפורת המצרית.

במאי לוביטש
לצחוק מהיטלר?

במערכת המוסכמות שבה האמן הסובל נלחם במפלצות מוצצות-סיגרים כדי להשיג את המימון הדרוש להעלאת פירות דימונו הקודח על הבד, ניצב לוביטש בעמדה שהביכה את הכל: מצד אחד, אדם שעמיתיו מתפעלים מכישוריו הנדירים, מן הידע העמוק שלו ומן השלמות שבעבודתו; ומצד שני, העיתונות המעקמת אפה בעדי-נות. אבל, אפילו עיתונות זו לא יכלה לש-לול ממנו מה שכונה, במשך הזמן, "מגע לוביטש".

מגע לוביטש מה זה? ובכן, הגדרה מדויקת אינה קיימת. לכל היותר, אפשר להדגים. עבור בילי ויילדר, השותף לכתיבת התסריט של "נינוצקה ומעריץ נלהב של לוביטש", הונגמה ל"מגע הקסם" הזה היא צמד סצינות מאותו סרט. בראשונה, הקו-מיסארית המורת-הפנים מביעה שאש-נפש מכובע אופנתי דמוי-סירי, שניבט אליה מחלון-ראווה פאריסאי. בשנייה, הקומיסאר רית, שספגה כבר השפעה מערבית, מגרשת את כולם מן החדר, ומוציאה מהארון אותו כובע עצמו ומתבוננת בו בערגה. וזה מס-ביר, יותר מעשרות דפיידאלוג, את השי-נויים שהלו בניבורת הסרט.

היטלר: יחי אני! לוביטש עצמו נתן דוגמה אחרת, שאותה לא הכניס לסרט. "תארו לכם קבצן בפנית-הרחוב. עובר-אורח מטיל מטבע-זהב לכובעו. הוא רץ לצורך לפדותו, והצורך מגלה שהמטבע מזויף. הקבצן מאוכזב, אבל מתנחם בברק הזהב. הוא פונה ליציאנית בפניה ממול."

היטלר המרומה ופמיליותו
— אנחנו עושים לפולין!

ומבקש לבלות עימה את הלילה. למחרת בבוקר, מסתבר לו שהמטבע אבד, כנראה נפל דרך חור בכיס-מיכנסיו. היציאנית פוצ-חת בטרונות ובאימים, והקבצן מרגיע אותה: מה את מתלוננת, זה היה במילא מטבע מזויף.

ומי שרוצה להמשיך ליתנות מ"מגע לוביטש", ימצא דוגמות רבות לכך ב"היות או לא להיות". השלד העלילתי של הסרט מספר על להקת-שחקנים פולנית * מאחוריו יושב: שחקן-התיאטרון הגרמני אמיל יאנינגס.

קולנוע

סרטים

סאטירה מטורפת

על מטורפים

הגרמני שקע בתוך אכספרסיוניזם פאסא-ליסטי מיואש, פנה לוביטש להפקות זוהרות ומפוארות, שהעידו כי הוא משדר על גל אחד עם הקהל שלו. סרטים כמו מאדאם דייבאר, או בוליון או כרמן נתקבלו ב"תשואות על-ידי ההמונים, ואולי משום כך היה הראשון מבין הבמאים הגרמניים ש"הזמן להפעיל כישרונותיו בצד השני של האוקיינוס."

בהוליווד היה אחד האירופים היחידים שהתאקלמו במלוא מובן המילה, עד כדי כך שהשחקנית ז'נט מקדונאלד, שהופיעה בכמה מסרטיה, החליטה שלמרות מוצאו, ההומור שלו הוא אמריקאי טיפוסי. למרות זאת, הקביעה אינה מדויקת ביותר, כי גם אם חלק מהלצחותיו של לוביטש נושא אופי אמריקאי, הרי סרטיו הם, בסופו של דבר, תוצר של בן מרכז אירופה. גיבוריו האופ-יינים הם אנשים המחפשים מעט רווחה בחיים, ובדיחותיו מייעדות בעיקר להקל על נסיבות מכאיבות, ותכונות כאלה אינן אמריקאיות ביותר.

הכישלון היחיד, אולם לוביטש ידע להלבישן במחלצות הנכונות, דרישות הקהל עמדו מאז ומתמיד בראש מעייניו, וכאשר

סרטים, כך טוענים, סובלים מן הגיל יותר מכל אמצעי-ביטוי אמנותי אחר. אורך השמלות משתנה, התיסרוקות והחזיות ש"נות, למכוניות יש צורה אחרת, ופילאי הטכניקה מוסיפים מדי שנה איזושהי תעלול המיישן כל מה שהיה לפניו. וככל שהסרט עוסק בבעייה אקטואלית יותר, כך הוא מזדקן יותר, מוסיפה וטוענת אותה תי-אוריה. מה שעניין את הסב אינו מעסיק את האב, ומה שמטריד את האב אינו נוגע כלל לבנו.

כל זה טוב ויפה, ובדרך-כלל אפילו די נכון. אלא שלכל כלל יש יוצא מן הכלל, ויוצא מן הכלל שכזה עומד לשוב בקרוב אל בדי הארץ. שמו: להיות או לא להיות. זהו סרט שנעשה לפני 34 שנים, כמעט כל מי שקשור להפקתו עבר כבר מומן לעולם שכולו טוב, ולמרות זאת הוא עדיין

האסיפה הנאצית בוורשה ב"להיות או לא להיות"
...מה שהוא עשה לשקספיר —

טרי ורענן, ואפילו מסוגל לעורר ויכוחים היום, לא פחות מאשר ביום שבו הוצג לראשונה.

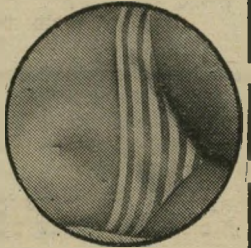
הגיחוך שבנאציזם. להיות או לא להיות הוא סאטירה פראית ומטורפת על נאצים ועל כיבוש פולין, וקולות רבים קמו נגדה ב-1942, בטענה שאין כל דבר מצחיק במה שהתרחש באותה תקופה במיד-רח-אירופה. ואף-על-פי-כן, רבים הלכו לר-אות את הסרט, וכולם צחקו. אין ספק שכל מי שיראה אותו היום, גם הוא יצחק, למרות שאותה תחושת מבוכה, למראה הגיחוך ש"בנאצים, עשויה להתלוות גם הפעם לעלי-צות הכללית.

מאידך, ההומור והסאטירה היו כלי-הנשק היעילים ביותר שעמדו לרשות הבמאי ארנסט לוביטש, ומשום כך בחר בהם כדי לנגח את העם הגרמני כולו. לוביטש אינו חס אפילו על אחד מהם. "מעולם לא האמנתי באגדה של הגרמנים הטובים ה"נאלצים למלא פקודות, וההיסטוריה הצדיקה אותי", הסביר לוביטש, אחרי המלחמה, את הסיבה לגישתו בסרט. והוא בהחלט יודע על מה הוא מדבר.

לברוח מהמציאות. לוביטש הוא יליד ברלין, בנו של סוחר-אריגים יהודי שהיגר מרוסיה בסוף המאה הקודמת. ארנסט הצעיר פנה, בגיל 19, לקאריירה בימתית, נימנה תקופה קצרה עם להקתו של מאכס ריינהרדט, ועבר אחר-כך לשחק בסרטים. קומתו הנמוכה ומיזוג התוסס הבטיחו לו במהרה תפקידים קומיים בולטים בסרטים, אבל ברגע שהגיע למסקנה כי המיגוון שהוא מסוגל לגלם מצומצם מדי, העדיף בימוי על מישחק.

כל זה קרה עוד לפני מלחמת-העולם הראשונה. תוך כדי המלחמה התמחה לוביטש בסרטים מן הסוג שעזר לקהל לברוח מאפרוריות המציאות, ולאחר התי-מת חזרה ורסאי, שעה שחלק מן הקולנוע

קיץ חפשי ומשוחחר עם טמפוני או-ב. o.b.

טמפוני או-ב. נותנים לך הרגשת בטחון וחופש. תוכלי לשחות בים בביקוני, להתקלח, לרקוד ולרכב על אפניים

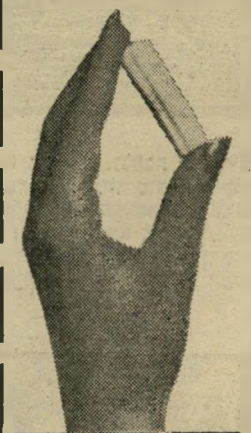

לנערות ולבתולות מתאימים במיוחד

טמפוני או-ב. מיני. לטמפוני o.b. מיני כשר ספיגה ענק כמו לטמפוני o.b. האחרים.

ob. היי חפשייה עם או-ב. הטמפון הקטן שכבש את העולם **ob.**

להשיג בבתי המרקחת, בחנויות כל בו, בפרפורמיות ובסופרמרקטים.

פרסום מרק

המסריעה למרגל נאצי להעביר מימצאיו ליד הגסטאפו. זאת, תוך כדי כך שאגשי הלהקה מתחזים כנאצים חיים, ומשחקים במציאות תפקידים שנאסר עליהם לגלם על הכמה. למן הרגע הראשון מתבלבל בסרט הגבול שבין המציאות לבמה, והצופה תמה לא פעם אם הוא ניצב לפני מציאות או הצגה.

המנוולוג היהודי. בסצינה הראשונה, למשל, רואים קצין נאצי הוקר ילד ומפתח אותו שילשין על אביו. לחדר בגנסי היטלר, כולם קמים על רגליהם, מרימים ידיים ומכריזים: "הייל היטלר!" ואילו היטלר משיב: "יחי אני!" ואז נשמע קול המבקש מכולם להפסיק. מסתבר שמדובר בחזרה על הצגה, והבמאי מתלונן שהיטלר אינו אמין די הצורך. הוא צריך להראות כמו בתמונה על הקיר, קובל הבמאי. "אבל זו התמונה שלי", משיב השחקן. "אז גם התמונה אינה אמין", קובע הבמאי. כדי להוכיח שאין זה כך, יוצא השחקן בתלבושת מלאה לרחוב. המוניה מצטופפים סביבו. האומנם הגיע היטלר לווארשה עוד לפני פרוץ המלחמה? ואז מתקרב ילד אל האיש בעל השפם הקטן, ומבקש: "שמו של היטלר שצריך לגלם את היטלר." זהו, בכל פעם שנדמה כאילו מדובר בהצגה, מסתבר שזו מציאות.

מה שעשאו לשקפיר עושים ל- פולין. אבל מעבר למלחמה, לנאצים או לכיבוש, לוביטש נשאר לוביטש - סאטיריקן שדרש, כדברי זיילדר "שכל סצינה תגלגל את הצופים מצחקק" הוא מפור הברקות ביד רחבה לכל אורך הסרט. "מה שבעל אינו יודע, לא מוזק לאשתו", אומרת מלבישה לגבירתה השחקנית, ה- מפלרטטת מאחורי גבו של בעלה עם טייס צעיר ונאה. "מה שהוא עשה להקספיר אז, אנו עושים לפולין היום", קובע קולנוע נאצי, הנשאל לדעתו על שחקן שראה על הבמה לפני המלחמה. וכאשר מישו מציג להשחקנית הראשית לשמש כמרגלת לטובת הנאצים, היא משיבה: "גילמת פעם מר- גלת על הבמה", "האין זה מרתק?" מתלהב המציע. "אמנם כן", משיבה השחקנית. "בסצינה האחרונה הוציאו אותי להורג". לוביטש, שהאשים תמיד את חבריו למיקצוע בעריכה עצלנית, מדגל כאן קדרי מה בסיפור, כשהצופה נאלץ לדהור אחריה, ולהשלים לעצמו אותן הסצנות שלוביטש לא סיים משום שהן גיראו לו מובנות מאלהן. דמיוניתו של לוביטש לעולם אינן מצהירות על כוונתן לעשות משהו. הן פשוט עושות זאת, ולכן סרטיו הם בדרך- כלל סדרה של אירועים אשר דימונו של הצופה חייב לקשור לעלילה מגובשת ורצו- פה. מי שיעז לומר כי מצא תמונה אחת מיותרת בסרט של לוביטש, הוא שקרו". מכריו פרנסואה טריפו.

השחקנים המבריקים. להשלמת התמונה, יש להזכיר בקודה זו את השחקנים. ג'ק בני לא עשה אומנם מעולם קאריירה גדולה בקולנוע, אבל היה אחד הקומיקאים המפורסמים ביותר של הרדיו האמריקאי ומי יודע, עם במאי כמו לר ביטש, או לי היה כובש גם את מסך-הכסף. כאן, בדמות שחקן שחצן אבל אמין, אוהב את מולדתו כימעט כמו את אשתו, ואת אשתו כימעט כמו את עצמו, הוא מוצץ את הלשד מכל הברקה שבתסריט. מולה, קארול לומבארד, הבלונדית ה- מטורפת שהיתה אולי הכישרונית שבקומדי- קאיות של הוליווד בשנות ה-30, ואשר נהרגה בתאונת-מטוס עוד לפני שיצא ה- סרט לאור (משום כך בוטל הרפליקה ב- סרט שבה שאל בני את לומבארד: "מה כבר יכול לקרות במטוס?"). הקסם וה- כישרון של שחקנית זו לא מצאו להם עד היום את ורע. דברים דומים אפשר לומר על כל שחקני-המישנה בסרט זה, שה- כימיה המיוחדת של לוביטש הדביקה כנר- אה את כולם.

ולאן מובילה כל ההרהר המטרופה הזאת של להיות או לא להיות? אצל לוביטש, כמובן - חזרה אל הבמה. השחקן ניצב שוב מול הקהל, והרפליקה האחרונה שכחה בעצם את המלחמה ואת הנאצים. האומנם? השחקן שעל הבמה מסיים במילים: "היות או לא להיות?" נכון שזה מצחיק. אך אין ספק שמלחמת העולם השנייה אינה נושא מצחיק. האומנם מותר להקל בה רגש? והי שאלה שכל אחד יטטרך להשיב עליה לעצמו. תשובתו של לוביטש נמצאת על המסך, ומי שרוצה יכול אפילו למצוא בה את הצחוק, שהוא הדרך היחידה להתגבר על זועזוע שהן מעל ומעבר לבינת האדם.

סרטן לאיחוד

המישפחה

אני רק אשה (סטודיו, תל- אביב, צרפת) - יש כאן חומר לתריסר סרטים לפחות, שאת כולם עשו כבר קודם, בצורה מוצלחת הרבה יותר.

גיבורת הסרט (אני ז'ירארד) היא אשה-רופאה העומדת בראש מחלקה בבית-חולים מודרני. בתוקף תפקידה היא מטפלת באחרים בהבנה רבה, עד שמסתבר לה כי נמנעה בעצמה ממחלה ממארת. אבל זה רק חלק אחד של הסיפור. הגיבורה היא גם אשה משוחררת שהסכימה, לפני שנים, יחד עם בעלה, שלכל אחד מהם מותר לנהוג חירות מינית מוחלטת. "איזה מין עולם זה, אם אשה אינה יכולה להתרומם מזמן להנאתה!" היא קובלת, כש- שואלים אותה, באחד הבקרים, היכן היתה כל הלילה. אחר-כך יש בעייה עם הילדים. הבן, הצופה באמו המת- אמבטת בעירום, מתקשה לציור יחסים עם המין הנגדי, ודורש תשומת-לב מהורים העוסקים מדי בשגרה היומית. כל זה נפתר, בשעה טובה, כשהגברת נופלת למישכב (עובדה ברורה למן הרגע הראשון, לפי ההדגשה על מיספר הסיגנון שהיא מעשנת, והשיעורים המתלווים אליהן). המחלה שבה ומאחדת את הבעל, את האשה ואת הילדים,

אני ז'ירארדו: להתרומם להנאתה

ומגרשת את המאהב. האהבה חוזרת לשכון בכל. ובכתובת האחרונה, מבשרים שאפילו הסרטן נרתע מפני איחוד-הלבבות והרופאה, בכוח-רצונה ממשיכה לעבוד במרץ.

סינדרלה

והסוציאליזם

צליכי חצות (אסתר, תל-אביב, אנגליה) - סרט זה ממלא פונק- ציה שהיתה פעם חיונית לקיום

הקולנוע: המצאת עולם בידיוני שאמור להשכיח, לשעי- תיים, את המציאות העגומה. וזה בדיוק מה שעושה הבמאי בריאן פורבס, בנטלו את אגדת סינדרלה, אותה הוא מגיש בכמה שיפוצים קלים על רקע תיפאורות מהוד- רות, תילבושות-פאר ונופים מהריבים. דיאלוגים הומוריס- טיים, פיזמונים קלילים וקמפוז של ביקורת חברתית, משלימים את התמונה. הסיפור כולו ממוקם במדינת אאופוריה (פירוש ה- מילה בעיברית: תחושת-הנאה עילאת), ופורבס העביר את מרכז-הכובד שלו לחצר-המלוכה, המאוכלס במלכים, נסיכים, יועצים ושרים שיצאו כאילו כולם מתוך דפי עליסה בארץ-הפלאות. הם מהווים את המטרה לחיצי- הביקורת הצנועים, אולי משום שהטיכסיות, היוחסין ו- הבדלנות של האצולה אינם נושאים המסעירים היום איש (עובדה): הסרט הוצג לפני מישפחת המלוכה הבריטית, שנהנתה ממנו מאד). ואשר לעימות של שיקולי מדינה עם שיקולי חלב, הוא הלך מן העולם יחד עם השושלת החאבסבורגית. אבל כל זה אינו חשוב. העיקר שבמשך שעתים יכול הצופה לשטוף את עיניו במראות-פלא של ארץ אגדית,

צ'מברלין ומור: הנסיך המרדן

וליהנות מהופעת שחקנים השולטים במלאכתם בשלמות הראוייה להערכה. עידכון הסיפור, המדגיש את ההומור על חשבון הכספים, מקל על הזדהות עם הנעשה על הבד, ופיומני האחים שרמן, גם אם אינם שיא המקוריות, נעימים לאוזן ומוגשים בחיתוך זיבור שיכול לשמש תחליף לכל שיעור באנגלית.

הרפתקות

באולפן דיסני

אי בפטיגת העולם (חן, תל- אביב, ארצות-הברית) - יש אני דות ילדים משובבות נפש (ראה

צילוי חצות), ויש אגדות שמוטב שלא להרהר בהן פעמיים, שמה יתחשף כל הסכנה שבהן. תוצר חדש זה של אולפני וולט דיסני שייך לסוג השני. המעשה, במקור, יכול להזכיר כל ספר של ז'ול ורן. לורד אנגלי יוצא בחברת הוקר-קוטב לחפש אחר בנו שהלך לאיבוד אי-שם בשלגי הצפון. המסע נערך באמצעות כדור- פורח ממונע, ובסופו מגיעים ל... כאן מסתיים ז'ול ורן ומתחיל גיימס הילטון. כי הלורד, החוקר וממציא הכדור- הפורח מגיעים בעצם לשאנגריילה (ארץ-הפלאים של ה- אפיק האבוד) של הצפון. כאן שוכנים ויקינגים ששרדו עוד מן הימים שלאחר גילוי יבשת אמריקה, וחקנאים מאד לשמירת. אורח-חיים, ומשום כך הם חוששים להניח לאלה המגיעים אל חופיהם לשוב לחיק העולם. בדרך יש גם תיזוכות למלוויל (הבן נעלם כשהוא מחפש את האי שבו באים הלווייתנים למות). תיזוכות למיתולוגיה ה- גרמנית (ליפהפייה התורנית קוראים פראה, כשמה של אלת הנעורים), ואפילו למלתעות, כאשר לווייתנים תוקפים את הגיבורים המנסים להימלט מגוף-העדר הצפוני. כל המעשייה הזאת מעוררת שאלות מסובכות למדי על יחסים בין תרבויות שונות, או על משמעות הקידמה, ומספקת לחן תשובות שדופות לחלוטין: האידיאל של הבן האובד הוא עדיין להשתלב, אחרי כל הרפתקותיו,

ז'ק מרין: פרימיטיבי וחמוד, פרימיטיבי ורשע

בעולם-הכספים של אביו (הזכרות של עולם זה נשקפות מדיניות בעיתונות), וכל מי שאינו שייך לעולם זה הוא פרימיטיבי וחמוד, במיקרה הטוב, או פרימיטיבי ורשע, במיקרה הרע (ואז הוא ממילא מתחשל). מי שמוכן להיסחף בהרפתקתו הדימונית, המצול- מות היטב באולפן, מבלי להציץ במה שמתרחש מאחורי-ה- אולי ישבע נחת. אבל מוטב שיחזיר את ילדיו כי העולם מסובך קצת יותר מכפי שהוא נראה בסירטי דיסני.

מי שהפך בשבוע שעבר לגיבור לאומי ופקד על הכוח שהילך את חטופינו מאנטבה, קצין חי"ר וצנחנים ראשי תת-אלוף דן שומרון, היה מאוימתמיד חלומן הכמוס וגם הלא-כליכך כמוס של בנותינו היפות, שרבות מהן כלל וכלל לא היו מתגודות, להיטף על-ידו.

מא הדיוח האחרון שלי לפני הודשים אחדים, על הלומן של שומרון עם פצצה בחול, אשר אמורה היתה להגיע לארץ לאחר רומן-בוק בין שלושה ימים שהתפתח ביניהם בחול הוצפתי בפניות נואשות בסיגנון: "אני כבר מיואשת!" או: "הכל שהוא מתחתן, היתה לי משהי נהדרת בש" בילה" וכי' וכי'.

או ראשית, ברצוני להרגיע את כל הדא" גניות ולבשר, שהפצצה מחול אומנם נחתה בישראל, כמתוכנן, אולם בביקורה זה התברר לו לשומרון שזה לא זה מה שהוא בדיוק מחפש בחיים. רק שלא תקבלו עליו רושם מוטעה שהוא כל-כך קשוח. הילדה היחידה שמצליחה, בינתיים, לעורר בו התרגשות אמיתית היא בתו בת החמש,

דן שומרון המתח שבצייד

מנישואיו לאשתו-לשעבר מירי, המשרתת כיום כקצינה בחיל-האוויר. מפי שירות הריגול-הנגדי שלי שמעתי, ששומרון בן ה-38 נראה לאחרונה בחברתה של דיילת חתיכה, שאת שמה הוא שומר בסוד, אבל מה שבטוח זה ששיתוף-הפעולה בינו לבין הכוח האווירי הדוק ביותר, בכל התחומים.

מכל מקום, גם הפעם נראה שזה לא בדיוק זה, וכל אמותינו היהודיות חובבות-ה-שידוכים, אשר מחפשות עבור הגיבור-ה-תורן שלנו כלה, יכולות להמשיך בחיפושם במלוא המרץ. עכשיו, אחרי שהקצין הצעיר והפנוי זכה בפירסום ובתהילה בארץ וב" עולם, אני רק יכולה ליעץ לכל אלה שעדיין לא אמרו נואש, לצאת בכל-זאת למרוץ-המשוכות בדרך לציד הרווק ה" מבוקש ביותר בצה"ל. וכל עוד לא חטפה אותו מישהי באופן רישמי, כל האופציות פתוחות.

כן הצליח להוריד 12 קילו במישקל, וגמר אומר בליבו שכמו שהוא פיתח את אילת, הוא יתחיל מעכשיו לפתח מחדש את תליאביב, ופירושו של דבר שאפשר להת- חיל לצפות להפתעות. אותי מכל מקום, הוא כבר הצליח להפ- תיע בדבר אחד. כי בכל תישעת החודשים שהוא בילה באילת הלוהטת והדחוקה לא היתה לו אף אהבה רצינית אחת ואפילו לא איזה רומן ראוי לשמו. לכל המעוניי- נים, האהבה האמיתית של ינוקא היא דווקא תליאביבית אחת שמוצאת חן ב" עיניו כבר הרבה זמן, אבל את שמה הוא שומר בינתיים בסוד. הרמו היחיד לתעלומה הזאת יכול להתרמו מכך שינוקא החליט לקרוא ל- תערוכת-הציורים החדשה שלו "תערוכת האלף". עם תוספת של האותיות אס.קיי. ולמה אס.קיי? זה פשוט מין קמיע כזה, אם אתם יורדים לסוף דעתי.

דחל מרחלת על כל העולם

חגיגות הגולנים והזילברגים

רות גולן וחיים עדאקי הטוב שביריבות

עירבית בירושלים, שתינשא לבחיר-ליבה חיים עדאקי, סטודנט למיזרחנות באו- ניברסיטת תל-אביב. דודו של עדאקי הנ"ל הוא אותו עדאקי מפורסם מחבורת-האש, ידידו של משה דיין, העוסק בריצוף אמוני וגם ריצף את כל החצר המפורסמת של דיין שבצהלה. השניים יינשאו כמתוכנן, וכעבור שלו- שה ימים יעברו כל האורחים לבית השכן, גם כן באפקה, לחגוג עם מישפחת זילברג את נישואי הילדים. וכך יצא מתוק מעו, ותשרה השימחה במעונם.

ארכיטקטורה בטכניון, והוא נושא לאשה את סימון זומר בתו של מנהל מחלקת החינוך בעיריית רמת-גן, הבת, עירית, סיימה את סמינר הקיבוצים, ותעבוד בשנה הבאה בתור גנת. היא מתחנת עם בחיר- ליבה גבי גולן (אלא מה?), תלמיד בית- הספר להנדסאים, החתונה העליוה והכפולה הזאת תיערך, איפוא, ב-27 בחודש זה. ואילו החתונה שתיערך בחארין המקורי, בנוכחות כל עולם הסרטים הישראלי, היא זו של רותי גולן, בת ה-22, סטודנטית בפקולטה לפסיכולוגיה באוניברסיטה ה-

נראה, שכאשר מתרחשת יריבות מיקצו- עית בשרבינוס, או זה הולך עד הסוף, הרבה מעבר לתחום המיקצועי גרידא. זה גם מה שקורה, למשל, בזמן האחרון בין הבמאים מנחם גולן ויואל זילברג שגם סרטיהם, לופו בניירורק של גולן וקוני לחל בתל-אביב של זילברג, רצים עכשיו במקביל על אקרנינו. העניין התחיל מזה ששניהם רצו להוסיף לשם הסרט - כל אחד לשלו - את שמה של העיר ניירורק, אבל היות שבשני הסר- טים יש חלקים שצולמו בניירורק, זכה בסופו של דבר גולן, וסירטו נקרא בשם המרשה. בכל זאת, ניירורק זה לא סתם תל-אביב. השלב השני במאבק הפיסגה היה על מועד הצגת הבכורה, וגם הפעם הקדים גולן, ויצא עם סירטו שבועיים לפני זיל- ברג, מה שלא מפריע להם לרוץ במקביל. אבל לשלב שלישי שצולמו בניירורק, זכה זילברג, עד שהתקבלה בביתו ההחלטה להשא את בנו ובתו - מנישואיו הראשו- נים - באותו יום עצמו, בחצר ביתו שב- אפקה.

הם קבעו את מועד החתונה ב-24 בחודש זה, וניגשו להזמין את הקייטרינג להכנת הכיבוד, והנה, כאן ציפתה לו הפתעת-חינו. האשה האחראית על שירות הקייטרינג הודיעה שהיא תפוסה לאותו יום, ומי הקדים אותו גם הפעם, אם לא מנחם גולן, המשיא את בתו ואשר דאג, בעוד מועד, לשליין לעצמו את שירותי הקייטרינג לאותו יום ממש? בלית ברירה נאלצה מישפחת זילברג, לדחות את מועד החתונה בשלושה ימים, גם לנוחיות האורחים, שהם פחות או יותר די משותפים לשתי המישפחות. בנו של יואל, גיא בן ה-24 וחצי, לומד

ינוקא והאם. קי."

מכירים את הפיומן-החזור, "ומשה היכה בסלע, ויצאו ממנו מים?" ובכן, באילת שרים היום אותו פיומן עצמו. אבל בשינוי קל, ועל משה ינוקא: "ומשה היכה בסלע (האדום), ויצאו ממנו כסף". כי מאז שהינוקא הנ"ל הגיע לאילת, לפני כתישעה ירחים, הוא הצליח להוציא את מלון הסלע האדום מינקותו, ולהפוך אותו מקום-הבילוי החביב ביותר על ה" בוהמה התל-אביבית הנופשת באילת. תישעה חודשים תמימים עבד קשה, עד שאמר, "די!" ובשבת האחרונה הוא צרר את צרוריו, והחליט לצאת לכמה חודשי-מנוחה טובים, על-מנת לחזור אל האידיאל הישן שלו, הציור, ולהיכנס שוב לתמונה.

אחרי הכל, כמו שינוקא ירד לאילת, הוא הונח את תל-אביב. ולכן, אתם יכו- לים כבר מהשבוע להתכונן לסידרת המסי- בות שהוא מקן לתל-אביבים הנוגחים שלו. בכל פעם רק 75 איש, כדי שלא ייפלו בערב אחד כמה אלפים. אבל רק אל תחשבו שינוקא, הקשור בכל גימי נפשו לסלע מחצבתו, יעזוב הכל סתם ככה מאחוריו ויעלה צפונה בלי שום נקיפות- מצפון. קודם-כל הוא דאג לביים הצגת-בידור חדשה במועדון, הכין צוות בדרגים חדש, ורק אחרי שהוא ראה את ההצגה בפעם הראשונה, מהגד של הקהל, החליט ש" אפשר לעזוב בלי דאגות, אביה, אשתו של פפ" מרמשיך את הפעילות, תחת עינו הפקוחה מרחוק. "דבר אחד הבטחתי לפפו ולא קיימתי," סיפר לי משה ינוקא רבי-הפעלים. "הבטחתי- תי לו שאני אצליח לסגור לו את ה- מלון, ולא הצלחתי." אבל לעומת זה הוא

הפיגמליון של דורית

דורית עוד כשהיתה בת 17, וכזאת קיבוצי- ניקית קטנה ותמימה, הוא שם עליה עין מכוונת וקבע: הפצצה הזאת תהיה שלי! אמר, ועשה, אבל לא לפני שהוא אמר לה כבר אז: "בובה-לה, את עוד תהיי אצלי מלכת-יופי." וגם הפעם - אמר ועשה.

תוך שנתיים מההכרזה הדרמאטית הנ"ל הפכה דורית סגנית מלכת-החן, ויצאה לייצג את ישראל בתחרות מיסינגיבס בטוקיו שביפאן.

אלא שהחזרה שלהם, היתה ממש מה" סרטים. מייק, שיצא בשליחות מטעם קופל- תורס, החברה שהוא משמש איש יחסי- הציבור שלה, להביא את הצבא האמריקאי החונה באירופה לנפוש בישראל. כמו שהוא מגיע ללוד, את מי הוא רואה מחכה לו שם נחשתם נכון - את דורית בכבודותי- ובעצמה. אבל הם לא הספיקו לבלות הרבה ביחד, כי כעבור שבוע קצר היתה דורית צריכה כבר לנסוע לטוקיו. היא התקבלה שם בכבוד והדר, בילתה, נהנתה - וחזרה ביום השישי אחרון. כאן הכין לה מייק קונטרס בצורת כרטיס טיסה אכספרס בקו תל-אביב-אילת. ישר למחרת, בשבת בבוקר, המריאה דורית ב" מטוס פרטי אל מייק שלה, שהמתין לה בכיליון-עיניים, והביאה לו יחד עם עצמה קימונו מקסים, שזה היום המילה האחרונה בקיצור, מאז שדורית חזרה היא בכלל הפכה בחורה בסטייל, יעאני, אשת העולם. וזה כולל שיען קארטייה על יד שמאל, צמיד-זזה עם מפתח-העיר של טוקיו על יד ימין, מישקפיים כריסטיאן דיור, כובע אלה פייר קארדן, ממש ויטרינה מהלכת, וכך, כל השבת הם בילו בנלסון וילג', חרשו את מימי יסיוף בספיד-בוט החדשה של איציק דיין, ומי שלא ראה אותם יחדיו לא ראה זוג מאושר מימיו. מישו מכיר סיפור פיגמליון יותר מוצ' לח?

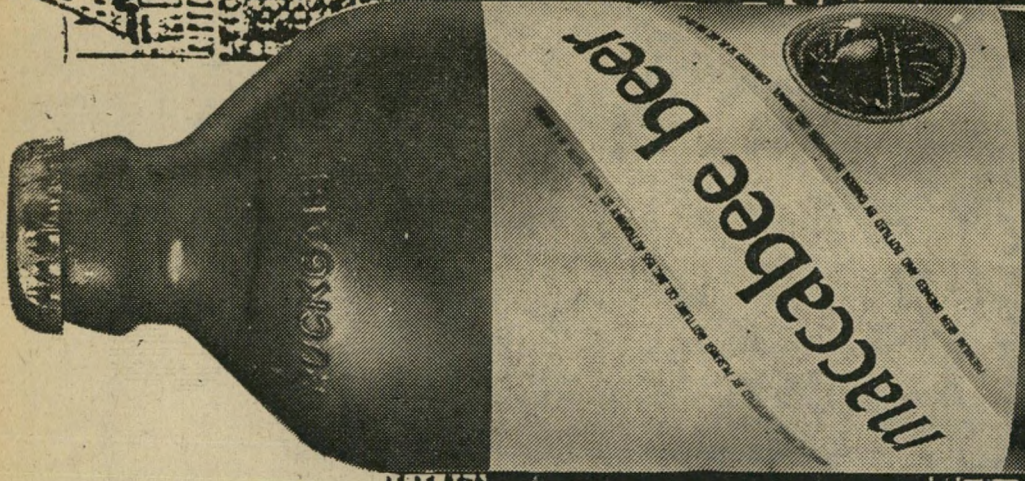
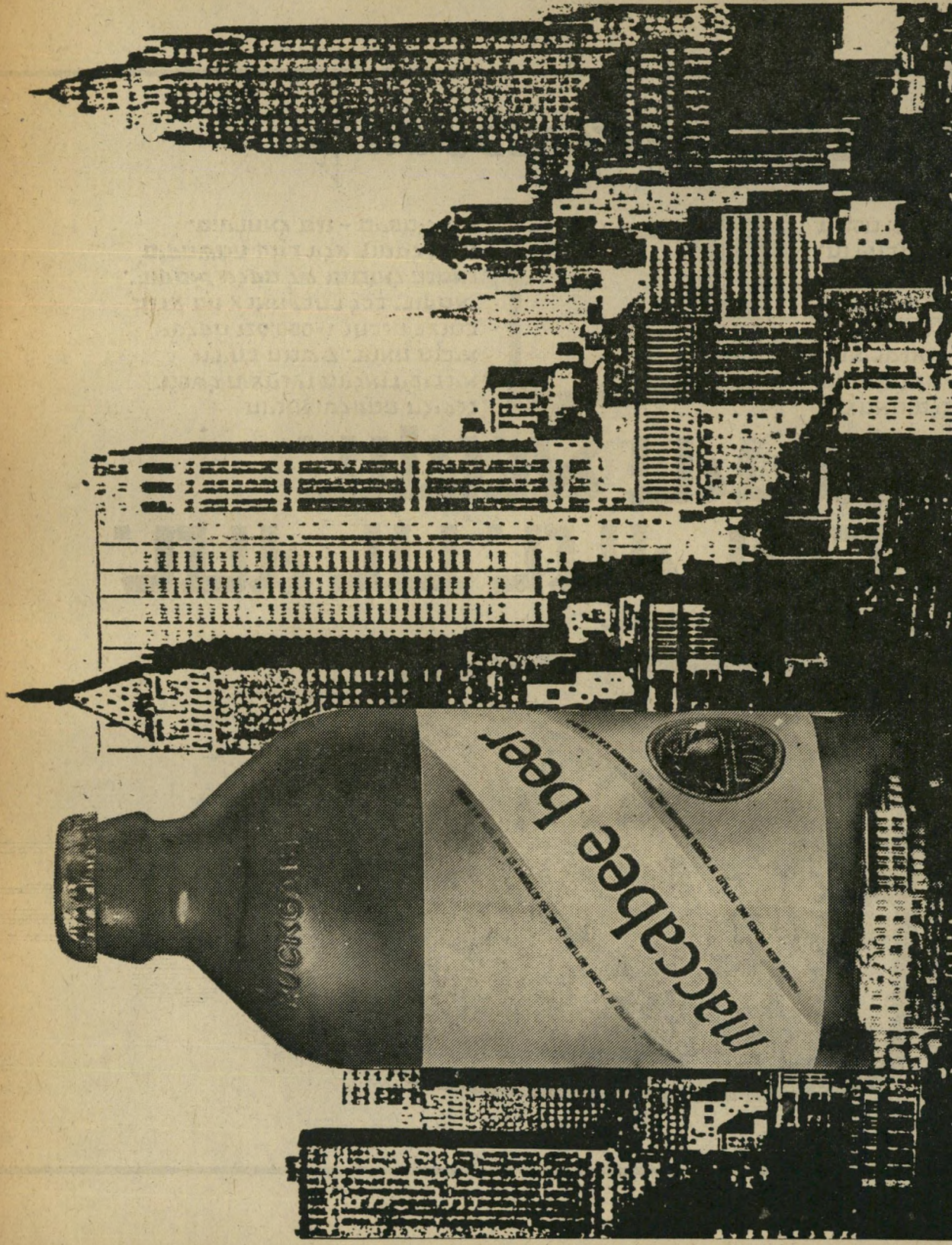
דורית כהן ומייק סטולובצקי החן שבגילוי

לעולם אינך יודע איפה תמצא את 'מכבי' בפעם הבאה.

maccabee
בירה בינלאומית.

ניו-יורק. מלבורן. יוהנסבורג. אתונה... וגם בישראל

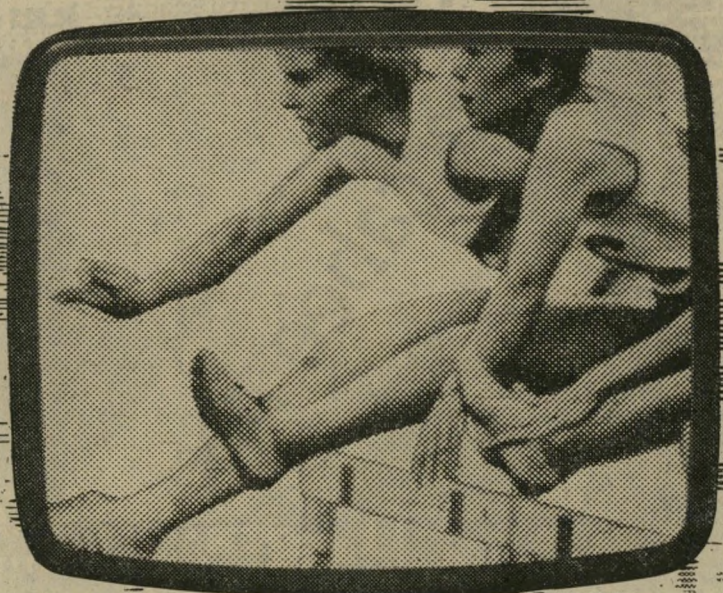

BUCKINGHAM

maccabee beer

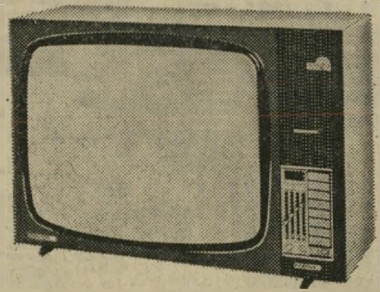
A PRODUCT OF THE UNITED STATES OF AMERICA
BREWED IN THE U.S.A.

מהר יותר. גבוה יותר. חזק יותר.

אמין יותר. ברור יותר. חד יותר. עם טלוויזיה אמקור.

לנעילת המקלט, אזניות אינדיבידואליות ויוניזציה לשפור איכות האויר. 7 שנות בחידה כמוצר הנבחר ו-120,000 מקלטי "אמקור" בכל רחבי הארץ הם עדות נאמנה לאיכותו של מקלט "אמקור". תוכל לסמוך עליו בזמן המשחקים האולימפיים - וגם לאחריהם.

הספירה לאחור מתקרבת לקיצה... ספורטאי העולם מאמצים שריהם... כתבי הטלוויזיה עומדים נוכחים עם מצלמותיהם להנציח את מאורע השנה - האולימפיאדה במונטריאול! ואנו ב"אמקור" משתדלים שאתה, הצופה בבית תקבל את הצילום האמין, הברור והחד ביותר של המשחקים האולימפיים. בטלוויזית אמקור טרנזיסטודציה מלאה לפעולה אמינה, טונר אלקטרוני לקליטה מהירה ומייצב תמונה אוטומטי לחדות ובהירות. לאלה הוספנו חידושים שהם בלעדיים ל"אמקור": מפתח

וסוחרים מורשים

מפיצים אמקור אמפא

רחל מרחלת על כל העולם

האיש מהחווה הסינית

חלקת אלוהים הקטנה

פחה העליוה למגדיאל לתפוס שלוה אמיי תית בצל העצים הירקרקים. מי שבכל זאת לא נמצאת כרגע בכפר היא דווקא המתיישבת הבכירה והחלוצה שלו, בתיה אפולו, השוהה עכשיו בחברתו של המנצח האורח לוקאס פיס, שהוא, כך מסתבר, גם ידידה הקרוב. רק כדי שי תראו עד כמה בתיה מתחשבת בחבריה שוחרריהשומה במגדיאל, היא החליטה לא להביא לשם את לוקאס שלה ולא להגדיל את צפיפות האוכלוסיו. תחת זאת שוהים השניים בירושלים ומאזינים שם, ביחד, לי מסיקת-ליל-יעירה.

משוררים ושאר בריות, הרי שהם ממשי-כים להתגורר בשכונת טובה, כשכל אחד מהם עוסק במה שבראש שלו ובמה שיש לו באמת כחף לעשות. את יענקל'ה רוטבליט, הפזמונאי הכשר רוני, מעניינת עכשיו למשל בחורה בשם ג'ורג'י, מי שהיתה אשת חיקו הניצחית של יגאל קראוס, אחיו של הזמר שמוליק קראוס, וכאן נסגר המעגל. כי גם לי שמוליק קראוס עצמו די נמאס מהגועל נפש העירוני. הוא נטל עימו את אישתו הזמרת ג'ורג'י ואת שני הבנים החמור-דים שלו בן ושלם ויחזרו ירדה כל המישי-

כל מי שהתעניין לאחרונה לדעת לאן נעלמו כמה מעמדיהתוך של הבוהימה התלאביתית, והיה טרוד בשל כך או לא ישן טוב בלילות, יש לי הכבוד והערך נג לבשר לו שהחבריה הטובים האלה לא נעלמו. הם פשוט העתיקו את מגוריהם למקום אחר, הרחק מההמון הסואן. למה לו לבני-אדם, שהוא יציר וולגארי-לשוני, להיחנק בערפילי העיר, אם אפשר לנשום אוויר כפרי צחיבכיוף. ולא סתם כפר, אלא מושבה ותיקה קטנה ושכוחת-אל כמו מגדיאל, שעדיין ניתן למצוא בה בתים ישנים ויפים מוקפי ירק, טבולים בניחוח ארצי-ישראלי קדום. בקיצור, פינה של ארץ-ישראל הישנה והטובה בשרון. הסנונית הראשונה שבאה לקנן באחד מהבתים הללו היתה הצעירה בתיה אפולו, שיחד עם בתה הקטנה מנישוואיה לי דן בן-אמון, ועם ידידה האמיק, איש הרדיו והפעולות דרורי בן-זאב, תקעו שם יחד והקימו קן חמים.

אולם כפי הנראה היו געגועיהם לעיר הגדולה חזקים, עד שבני-הזאב לא החזיק מעמד, פרש כנסיים כציפור דרוו, והתי-עופף לו העירה בהשאירו את הגברת אפולו אומנם לבדה, אבל בהחלט לא לאני-חזת.

בינתיים חזרו מהגולה הניו-יורקית כמה ציפורי שיר הזכורות לטוב, כמו הפזמו-נאי יענקל'ה ("שיר השלום") רוטבליט ומי שהיתה בזמנו חברתו הצמודה, המשר-רת רינה שני. ואף אם בין השניים עבר בינתיים החתול המפריד, כמו שקורה בין

מה שאני אהבת במוחך זה לשמוע חברה צעירים זורקים מישפטי-מפתח כמו: החיים זה לא הכל. חיים רק פעם אחת. החיים קצרים והסינים קרובים. או צריך לנצל אותם — את החיים.

ומי שעושה גם את זה וגם לוקח את הסינים בחשבון הוא געריהשעשועים משה שגיב, המנסה ליישם את התיאור-עניינו פקוחות.

חייק החיים היפים נכנס במושל'ה לא-חר שנפצע בקרב על החווה הסינית במיל-חמת יוסהכיסורים, ושכב כימעט שנה שלמה בבית-חולים, כשגופו נתון בגבס. כשהשתחרר מבית-החולים, נשבע שהוא יהיה טוב את מה שיש לו לחיות. יבלה טוב כמה שרק יוכל, ישחק כדורסל וטניס, ייסט לחוץ ויכיר אנשים מכל הסוגים — ובכמויות. כי חיים רק פעם אחת, והחיים קצרים, והסינים קרובים וכו'.

ועל שום מה אמרתי כי הנ"ל לא רק

לטובת מי פועל הזמן?

בתור אשתו של התעשיין המצלח, היא חיה בעושר רב. השתתפה בכל קבלות-הפנים החשובות במדינה, ואירחה בבתים המפואר את כל אילי-ההון הרציניים, כולל אילי-אורחים מחו"ל. היא נהנתה מהחיים היפים בחוג הסילון. רק דבר אחד היה חסר לה — רישון-נהיגה. בעלה הדאג והאוהב לא התעצל גם הפעם למלא את כל נכסיה והצמיד לה מכונית מפוארת בתוספת נהג צעיר ואדיב. הנהג הצעיר השתדל כליכך למלא אחר דרישות מעבדתו, שהוא היה מוכן להתמסר אפילו למשנהו, כשהתברר לו שהיא חוגגת אגרו. ככה הם המשיכו לנהל את פרשת-האהבים שלהם על גלגלים, עד שהתעורר חשדו של הבעל, שגם הפעם לא התעצל, שכר בלש פרטני ונה מסר לידיו את כל ההוכחות שאימתו את חשדו. האשה נאלצה לעזוב את הבית, וחיה עם נכסיה במחנה-המנוחה לא הפזיטים שהיא כליכך התהדרה בהם וללא שום פינוקים. אומנם, לחברותיה היא מספרת שהיא מאוהבת, אבל בינו לבין עמקן זה שואלות כמה זמן היא תוכל להמשיך לחיות מאתבה. אולי שעור-הזהב המשובץ יהלומים שבעלת הבית לא בשמנו במתנה מבדיסל, יזכיר לה לטובת מי פועל הזמן.

החברה. חיים זהו יענין עונת האהבה. החיה האהבה לזמן-הארוך של חייך עם מי שפרח וישלח החתונה של נחשנח מנצל את החיים אלא גם חושב על הסי-נים א לא על עום הרושק הצעיר הזה (24) החל לאחוריה נהלה את המיסודה הסינית של רפי שארית שבחורב פרש מן, וכמו הבוס שלו, הוא מקפיד לשמור גם על רמזי החברי עם על הצלחותיו בתחום הנשי. אבל לפני שהיה בן-ניכס את שחת החתכות שלו כדאי לציין ששנים יהיה הגיע לתל-אביב מקריית-היים שבמבואת חיפה, והתאקלם בעירנו הים-תיכונית במחלות פחה מביישת כל פליטיו בין-לאומי המכבד, את עצמנו את הישגו אבל נהנה ישראל הקף שגב להשגתו העובדת שהוא הוגמל, בין השאר, ובתורו שגלו הא עם מלה בל מיני דגה-טירה, ושאר מיני פמה, בה-שבת-המחלה-הלש-עברית שלו הוא יכול חיים למנה את הנוגמנות הרבה גורמיה, יפח הדוגמנות רובי המהרה יפח למת-הש-נות בגנו דא. החתונה זה פשוט חייבתי רק ש-החתונה-שלה, כפלל-אינה דגה-מנית-למחמת שיש לה בנתונים-ליותר-וזמנה-החודש-החדש בשם יקי-שאית-הוא-פגש במישחק-כדורסל-בני-אלה-הוא-אבל-חיות-שחיים-קצרים-ההכונה-הוא-עגול, או מיישה מקשש שלא להסיק מס-קנות-החזות, הוא לא יודע למה כפלל-עושים ממה ענינו-הוא-בסך-הכל-לעת-החיות טוב. אחרי הכל, רק גיימס בונד חי פעמיים, והוא בטח לא סופרימן.

הפישפשים של ארים

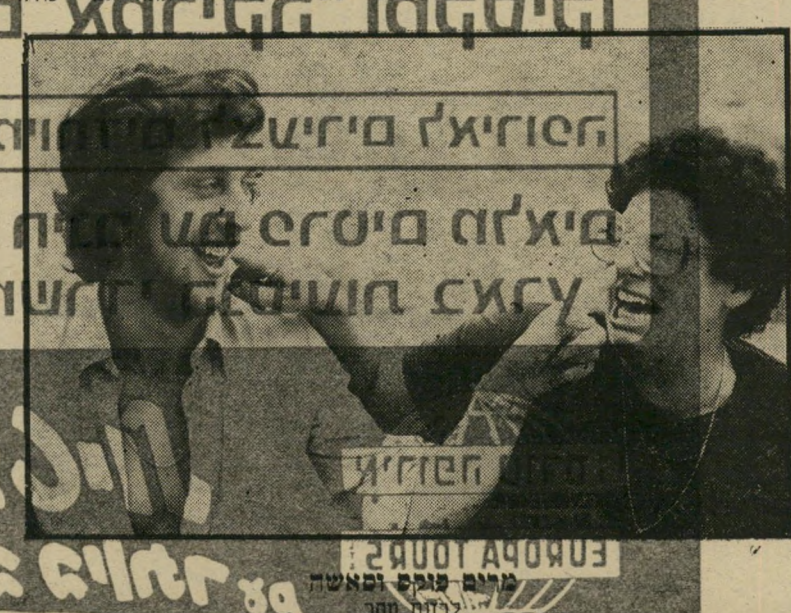
במחשבת בנת ברסל במיטב האופנה, היא פתחה שם בוסס לבדידים, נהנת לו לרוץ ונסעה לחפש יענין חדש באמריקה. משם נסעה עם אמא לאפניסטאן. רצתה להגיע להודו, אבל בדיוק היתה שם הפיי-כה, או הם חזרו לצמריקה ומרים החלה לעבוד בתור מטפלת לאשה זקנה, וכסרי-בנת-נסיעות.

החבר הכי טוב שלה באמריקה הוא הרבי יעקב קרליב, הוא גרה אצלו בקר-מונה בניו-יורק ובקליפורניה. כמו שהיא מעידה, שורת שם אונורה מאד מיוחדת של למנה תורה וסיפור קודש, עם המון צעירים גויים שכל הזמן נכנסים תחת-כנפי היהדות, ואוכלים הק-זרקות ופירות-זה-זה. גם מה שהביא את מרים למסקנה, אחרל-שישה-שבעות, שהמקום אינו בשי-בילה. אני פשוט נורא אהבת לאכול, היא מתגאה בפרמלא-השקלת-לפני זמן קצר 140 קילו, היום אני שוקלת פחות ארבעים קילו. אני נהנית לאכול, אבל שלא תחד-שבו שיש מאכל מסויים שהיא אהבת במיוחד, היא פשוט אהבת הכל. סליחה, חיי-השקט-הוא-אמון. היא קובעת, בתור-סוחרת-אמנות, האכילה היא הממלכה הי-שמיינית. אבל כדי שלא תפסיק לבלוע סמיות, ותהיה המייחס לאוכל מהאספקט-האמנותי, היא עברה ניתוח של קיצור-בני-המעיים, ומאז ועד היום המישקל שלה נמצא בסדר-הנורו. כל חודש היא יורדת בשני קילו, ואם היא תמשיך ככה אמרו לה שיש לה עוד סיכוי שהיא תהיה גם-החיתה-לצינית, במישקל 70 קילוגרם נטו, במולדת הנבנית.

בעיניים, המפתרות מאחורי מישפיי-הענק שלה, קודם כל היא ממחרת להודיע לי שיש נולדה בארצנו הקודש החיה אמנם תפננו אותה בבלגיה, אבל היא יצאה לגיור העולם בישראל, מה שעזרה בה-את-הזון-הציונית-מתרוממת, והביא אותה-למיקור-ראשון-במולדתה כבר בהיותה-בת 15.

כמו כל בחורה אירופית עם אידיאליים, גם היא מצאה את עצמה עובדת בקיבוץ בחתונות, עד שמהו מאו נשבו לה-מהעניין הזה, בגלל העבודה הפיסית וכו', או מיל לחיוב עצמיים, היא אכזה את-המיוחדת-החורה-הפינית. נו טוב, לא כל אחת נולדה לעבודה-בקיבוץ. נענת היא חתונה ברי-חייית-להפשה-עיסוק-הבני-הוא-פתוח-חיאטי-רון בשפת-האידיש בבלגיה, ושרה והציונה, עד שאחר-זה היא ראתה את יעודה

כמו תמיד, כן גם השבעה צורה-שעה הוא עשיית-ילדים וליטת-עלייה, תחום-אני רוצה לענות לקצת את אחת העולות-החדשות הסימפטיות ביותר שראיתי, מה-ר גדולת-ממדים בשם מרים מוסק. ושאי אומרת גדולת-ממדים אני מתכוונת למידות גוף מרשימות, המתבססות על-מישקל של 96 קילוגרמים, ואורך של 170 סנטימטרים. לגובה, אבל כמו שאדם מכורים, כימעט את-כל השמנים, גם לה יש המון חזקים, מאון עד ארון, ושפע של הומור יהודי-עסיסי. מאו שהיא פתחה את החנות שלה למי-כר עתיקות ואמנויות, היא הפכה דמות-בולטת באיזור דוגנות והסביבה ולכח-אדם-ונטו להתעלם מה-ראום-שבתה-ההפשוט-בלתי-אפשרי-הבחורה-הקטנה-הזאת-כבר-ראתה-הכרה-

(המשך מעמוד 39)

מול זוג עיניים נוסף הרואה אותה כמות שהיא, עם תפרים מכוערים, בלי שד אחד ולפעמים גם בלי שניהם — זהו ניסיון לכל אשה, בכל גיל.

את החזייה הראשונה אפשר לרכוש רק אחרי שעוברים סידרת טיפולי הקרנות, ומקבלים אישור מהרופא שמותר ללבוש חזייה.

רכישת מיספר חזיות כמוה כרכישת מל-תחה שלמה. חזייה פשוטה עם תותבת אחת, עולה כ-210 ל"י. אך הצלחתן של חזיות אלה כה גדולה, עד שלא אחת מקבלת הגב' לאה מרדר, המרכנת את פעולות יד להחלמה, טלפונים מנשים המספרות לה באושר כיצד הצליחו להטעות גבר כלי שהן, שחשב את התותבת כחזה האמיתי שלהן.

במילוי התותבות אף מותקנת, במקום הדרוש, פיטמה מטעה הנראית כאמיתית. המילה האחרונה בייצור החזה המלא-כותי היא חזה תותב המיוצר מסיליקון, שאותו אין להשיג בארץ, וכל הרוצה לרכוש זאת מומינה מחו"ל, תמורת 100 דולר.

ט כניקה אחרת היא השתל-חזה. אך שטח זה עדיין בחיתוליו, וניתוח השתלה יכולה להרשות לעצמה רק אשה בעלת אמצעים כספיים ניכרים. כדי להגיע לייצור התותבת הנוכחית

„שיתפנו את

כל מכרינו בסוד.

השתתפות

האחרים

מקילה מאד.”

עבדו קשה, והיא עברה גילגולים רבים. נשים לאי-ספור נאלצו לסבול ולשמש כשפני-ניסיונות לחזיות שונות ומשונות, שכמותן ייצרו לפני שנים, עד לשלב המ-תוחכם הנוכחי.

החזיות הראשונות היו עשויות גומי, הוכנסות לתוכן מישקולות כדי לשוות לחזה כובד מתאים. לאחר-מכן, במקום המישקולות הוכנסו גרגרים של מזון מיי-בש, וחרוזים. עד שהגיעו, כיום, למתכונת הסופית של חזה עשוי גליצרין נוזלי, אשר במצב של שכבה הוא משתפך לצדדים כמו חזה טיבעי, והאשה יכולה ללכת לים אפילו בביקיני.

בישראל, שלא כמו בארצות-הברית, ובי מדינות מתקדמות אחרות, מנותחות-השד שומרות את דבר הניתוח שעברו בסוד כמוס. זאת, שעה שבטי פורד, אשת נשיא ארצות-הברית או האפי רוקפלר, אשת סגן-הנשיא נלסון רוקפלר, שכל כליהתיק-שורת העולמיים עקבו בעניין אחרי שלבי הניתוח וההחלמה שלהן, עמדו בכך בי גבורה, מתוך רצון כן לסייע בכך לנשים אחרות.

התגובה היחידה בארץ לגבי ניתוחי כרייתת-שד של נשים מפורסמות אלה היתה הצפתן של התחנות לגילוי מוקדם של סרטן השד — בנשים מבוהלות שבאו להיב-דק, כיום עובדות התחנות כבר בקצב רגיל, ורק מיקרה של אשה מפורסמת הי נודע בציבור, גורם בדרך-כלל בהלה זמ-נית, השוככת אטיאט.

בין הנשים המפורסמות בארץ אשר עברו ניתוח כריתה נמצאות שחקנית מן השורה הראשונה בתיאטרון הישראלי, אשת שר-לשעבר שהוא כיום ח"כ, ועוד רבות אחי-רות.

ב ממוצע עוברות בארץ, מדי-שנה, כ-650 נשים ניתוחי כריתת-שד, כך שכיום יש אלפי נשים במצב זה, המני-סות להיראות ולהרגיש כמו כל אשה אחי-רת, אך לא כולן מצליחות בכך. ולא מעטים הם מיקרי הגירושין שאירעו על רקע זה. פסיכולוגים ואנשי-מיקצוע המעורים בי נושא ונוגעים בו, מתנגדים לדיעה שמיקרי הגירושין נובעים מן הניתוח ומכל הכרוך בו, ומנסים להסביר זאת בכך שיחסי בניי-הזוג היו מעוררים עוד קודם-לכן. ניסיון כזה העובר על אשה מעמיד אותה לפני השאלה המטרידה ביותר: האם אני עוד שווה כאשה? תגובתו של הבעל — היא הקובעת את המשך היחסים.

מיקרי הגירושין על רקע זה מתרחשים כתגובה על התנהגות הבעל שלא רצה עוד

החנות

**לה ציפית
2000 שנה!**

לונדון מיניסטור
אבן גבירול 30 ת.א

לידיעתך
אצלנו

באוקווריום

א. מבחר עשיר ביותר

של תקליטי חוץ

ב. תוכל להזמין כל תקליט

ג. פתוח עד חצות רצוף

יום יום (14 שעות)

ד. המכירה גם בסיטונות

(10.00—18.00 בלבד)

ה. האווירה צעירה, עליזה

ומשוגעת

בוא והוכח

PENTHOUSE

גליון מיוחד, יולי 1976

- ★ America Vs. The Rest of The World
 - ★ Gore Vidal on Gaggling The Press
 - ★ Exclusive Interview With George Washington
 - ★ The American Way of Upward Failure
- הפצה בלעדית סטימצקי**

2.880 ל"י

בלבד

חעלה לך מודעה

בגודל עמוד

העולם הזה

94 טיולים מודרכים ל-

- ★ אירופה ★ ארצות הברית
- ★ המזרח הרחוק ★ סביב העולם
- ★ דרום אמריקה ומקסיקו

טיולים מיוחדים לצעירים לאירופה

חוברת חינם עם פרטים מלאים בכל משרדי הנסיעות בארץ

הטיול

הטוב ביותר

רק 24.00 ל"י

Moisturizer
קרם לחות
מעולה לכל גיל.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מוחרת על אריות
מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופנתי
של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים
במחיר נמוך בכ- 50%
מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

פריז - 1000/1000

מכסימום יופי במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 : 04-665505

...ושוב הבנק הבינלאומי הראשון
נותן לך יותר -

תשלום ראשון על חשבון הבנק

חסכון
18000

עד 15.8.76

**הבנק
הבינלאומי הראשון**

טוחהביטחון שנותנים הרופאים כדי לוודא שהכל כבר בסדר). אבל לא שמעתי, בקולם. שנה אחרי הניתוח נכנסתי להריון, ורק באמצע חודשי ההריון הלכתי לרופא. הוא רצייתי לעשות הפלה והלכתי להתייעץ עם פרופסור יצחק אלברכט, שאמר לי: את רוצה את התינוק? אז תלדי אותו, חיי כיתה, והדלקתי נרות. נולדה לי בת יפהפייה, והכל בסדר. אני לא מדברת עם בעלי על מה שעבר

לראות את אשתו ולגעת בה או להיפך, כמו המיקרה של אשה מסוימת שעד לגי תוח הסתפקה בבעלה, אך לאחריו החלה מחפשת את המין דווקא מחוץ לבית. המין הפך אצלה הדבר הראשון במעלה. היא הפכה טורפתיגברים, והסבירה זאת בכך שהיא רוצה להוכיח לעצמה שהיא עדיין מושכת, כאשר. היא הידרדרה עד כדי כך שבעלה עזב אותה, ילדיה מתרח- קים ממנה והיא נזקקת עתה לטיפול פסי- קיאטרי אינטנסיבי.

הצננותחח
אלישבע הסה ממושב מגשימים (מימין), שעברה ניתוח כריתת-שד, מקבלת אותה הצטיינות על פעולות ההתנדבות שלה למען מנותחות אחרות. את האות העניקה לה שושנה (סוזי) אבו, שהיא יושבת ראש האגודה למילחמה בסרטן. בתמונה באמצע: לאה מרדור, מרכזת פעולות ההתנדבות של מרכז יד-הלהלמה.

עלי, אני לא מתפשטת לפניו, ובלילה אני ישנה עם חזייה."

ל דא כל הבעלים דומים. אצל אלי שבע הסה ממושב מגשימים שליד יהוד, קיים שיתוף-פעולה הדוק עם הבעל והילדים.

מספרת אלישבע: "לפני הניתוח הייתי עובדת במשק וסבלתי מכאבי-גב, וגם עברתי ניתוחים רבים בתוספת-שידור. כשי הרגשתי בליטה קשה בשד, החלוצתי עם בעלי ואמרתי לו: אני מגדלת לי סרטן קטן. הרופא שאלי הלכתי להיבדק הרגיע אותי ואמר שאלה כאבי שיגרון. אבל אני הרגשתי שבכל זאת משהו גדל אצלי, ולא הייתי שקטה. ניגשתי לבדיקות לאיבחון מוקדם של מחלה הסרטן בבית-חולים השרון, ולאחר צילום קבעו שצריכים לכי רות לי את השד.

"בני, שעמד להישלח עליידי הצבא לי השתלמות בארצות-הברית, דחה את הני סיעה וסיפרנו לכולם מה קורה. שיתפנו את כל מכרינו בסוד. ההשתתפות של אחרים בסיבלך מקילה מאד. אני חושבת שבתחילה, בעלי נרתע מלגעת בי, אבל זה עבר לו מהר, כשהבין ששארתי אותה אשה כמו קודם, ושד אחד לא משנה אותי."

ב ענה שד אשה אחרת, ארכיטקט- פנים ידוע, החפץ בעילום-שמו, אשר התקשה להסתגל לרעיון שאשתו היא בעלת שד אחד, מספר: "אני לא הפסקתי לאהוב את אשתי, אבל התחלתי להירתע ממנה. אם באופן טיבעי, כשהיינו גבד בבית היי- תי מושיט יד ללטף לה את החזה, יותר לא עשיתי זאת. גם אשתי הרגישה בזה, ומאד כאב לה. היא גם האשימה אותי שיש לי רומן עם אחרת. אבל זו היתה ההרגשה שלי, ולשינוי היה קשה. אני לא יודע איך זה היה נגמר אילו היא היתה עוד בחיים." אך הוכחה חותכת לעובדה שכריתת-שד אינה סוף הדרך אלא להיפך. ניתן למצוא בסיפור המיקרה הבא.

רופא-כירורג ידוע מרמת-גן, המנהל גם תחנת לגילוי מוקדם של סרטן-השד, התי אהב בפציינטית שבאה לערוך בדיקה כזו אצלו. הסתבר שהצעירה היפה היתה צריכה לעבור ניתוח-כריתת. לאחר-מכן התגרש הרופא מאשתו ואם-ילדיה. ונשא לאשה את הצעירה, שלפני חודשים אחדים אף ילדה לו בן.

מזדה עם רגשות אלה מנותחת אחרת, המספרת בגילוי-לב על אשר עבר עליה, זוהי וילט עובדיה * מרמת-גן, אשה ב- שנות הארבעים המוקדמות שלה, בשואה ואם לשלושה, יפה ומטופחת. מספרת וילט:

א חרי שאיברתי את בני הקטן, הי ייתי במשבר חמור. תוך כדי כך גיליתי, יום אחד, מעין גולה בחזה שלי. נבהלתי והלכתי לרופא. ששלח אותי לצי לום. מייד אישפנו אותי, והודיעו שצריכים לצלם אותי עוד פעם. אני לא ייחסתי לזה חשיבות, כי במישפחה שלנו לא יודעים ולא שמעו על מחלה כמו סרטן (וילט ובעלה, שניהם ממוצא איראקי). לא ידעתי על מה אני חותמת כשאמר לי שאני צריכה ניתוח, אני רק זוכרת שהתעוררתי בלי שד אחד, הייתי בהלם, בכיתי בלי סוף, ובעלי לא הירשה לאף אחד לבוא לבקר אצלי, כי לא רצה שאף אחד יידע או ישמע איזה ניתוח עברתי. הוא לא הירשה לי לספר זאת גם לי

**"בעלי אומר:
אל תזכירי לי
את הנושא.
אני רוצה
לשכוח מזה."**

מישפחתי. אפילו אחיותי אינן יודעות עד היום שאין לי שד אחד. רק לאמי סי- פרת, בסודי-סודותי. התקופה אחרי הניתוח היתה איומה בש- בילי. בכיתי בלי סוף, רצייתי להתאבד. בעלי לא רצה להבין את אשר עובר עלי, ואפילו לא רצה לדבר איתי על הנושא. כאילו כל מה שעבר עלי לא קרה לי. הוא היה אומר: תבני, אני רוצה לשכוח מזה, ואל תזכירי לי את הנושא הזה. הוא גם מעולם לא ראה איך נראה החזה שלי עכשיו.

אולי היחס שלו - הוא שנתן לי לה- בין, שעלי להתמודד עם הבעייה לבדי, ואז בא לי להרות וללדת. זכרתי את אז- הרת הרופאים שאין לי מה לחשוב או אפילו לחלום על הריון, בטח לא בחמש השנים הראשונות לאחר הניתוח. (זהו

קצין מודיעין מצרי פירסם בקאהיר ספר המת"מך לגלות את מחדלי המודיעין הישראלי וחושף תוך כדי כך פרשות עלומות בשני הצדדי

מילחמת הרריגול בעיניים מצריות

בידי הארמיה השלישית, וכי ידיו נלקח בשבי. צאלח ביקש שינהגו בג'עפר לפנים משורת הדין, כגמול על יחסו הטוב אליו בעבר. המודיעין המצרי מילא את בקשתו. ב-9 באוקטובר, שעה שהמצרים עקבו בדריכות אחר ההתפתחויות בחזית התעלה, עשתה ברחובות קהיר את דרכה מכונית של המודיעין המצרי. מתוך המכונית נש"מ קירקור תרנגולות. המכונית נסעה לי ביתו החדש של צאלח חמאדן מסלם. הי סוכן הצעיר ביותר של מצרים.

דין מתרברב

בראיון בשנת 1973 שאל עיתונאי מי מעריב את שר הביטחון הישראלי, משה דיין. איך העז להשתמש במילחמת ששת הימים בתוכנית ההתקפה שאותה תיאר בי סיפרו יומן מערכת סיני, שיצא לאור לאחר מלחמת 56. מה יש, השיב דיין בשחצ' נתנו הרגילה. "הרי במילא הערבים לא יודעים לקרוא".

במאמר שפרסמתי במיסגרת הלוחמה הפסיכולוגית ציינתי, כי היום השישי בי חודש רמזאן הינו תאריך נוח לפעולה, וכי אנו המצרים נבחר בו לביצוע פעור לתנו הבאה. ואכן, מלחמת יום הכיפורים נפתחה, ב-6 בחודש רמזאן. מאמרי פורסם באל-אחבר ביום א', 5 באוגוסט, 1973, חודשיים יום לפני פרוץ המלחמה. עיתונים וכיתביעת נחשבים כי מקור ראשי במה שהמודיעין מכנה, "מקור רות גלויים". אני מאמין ששם, בתל-אביב, מקפידים לקרוא את הפירסומים שלנו, כפי שאנו נוהגים בפירסומים שלהם. ברי שי במאמרים העוסקים בנושאי-מודיעין וזכים בתשומת-לב כפולה. אני שואל, אם כן, איך ייתכן שהמודיעין הישראלי לא שת ליבו לאזהרה מאירת-עיניים זאת ששיגרתי אליו. האין זו תשובה מוחצת לאותו מישי פס. מפורסם של הגנרל הישראלי משה דיין, שמשפט שבו התגור לעצמו לזלזל בנו באומרו ש"הערבים לא יודעים לקרוא..."

הסוכן וחברת הכנסת

בחודש אוגוסט 1969 הגיע מוסא זכי ראפע. הוא עמרו טלבה, לחיפה, ונרשם כעולה חדש. בסוף 1970 החליט מוסא משה לעזוב את בית-החולים, שבו עבד בתקופת שהייתו הראשונה בארץ. הוא עבר לתל-אביב, ותוך כדי חיפוש עבודה פגש באשה בשנות הארבעים, בשם שושנה. הוא והיא כשרה אותו לעבודה. כך הפך משה לפקיד בהוצאת-הספרים א... בע"מ.

"הקורא ימצא ודאי, שהמודיעין הישראלי חטא במחדל נורא, ובניגוד למה שניתן להניח אין מיסמך זה כתב-אישום נגדו. אך אין זה גם כתב-הגנה עליו. מה אשמת המודיעין הישראלי? הוא נקט בשיטות פורמליסטיות ודיווח בצורה כוזבת. לא רק המודיעין הישראלי חטא בדיווחים כוזבים ובהונאה. לעידו פעלו מנגוני-מודיעין ענקי-מימדים - המודיעין האמריקאי, שתקציבו הגדול בעולם, והמודיעין הרוסי".

במילים אלה פותח מאהר עבד אל-חמיד את סיפרו, "ההפתעה".

ספר זה ראה אור במצרים בקיץ 1974, במסגרת הלוחמה הפסיכולוגית המצרית, ספר שנועד בעיקר לתיצרות פנימית וגולל בתוכו סיפורי מרגלים ישראלים במצרים ומצריים בישראל. את הספר, שנקרא במקור "ההפתעה", חיבר מאהר עבד אל-חמיד, שהציג עצמו בפני קוראיו כקצין-מודיעין מצרי. בתקדמה לספר מודה אל-חמיד, כי בזמנו היה סוכן כפול - משרתם של שני אדונים, הישראלי והמצרי - אך טוען כי בעוד-מועד ידע לבחור בצד הטוב יותר: הצד המצרי. את הספר הקדיש קצין-המודיעין המצרי לשימעון אגרנט, כיושב-ראש הוועדה הקרוייה על שמו, במגמה שאתרי קריאת הספר יבין אגרנט כיצד הצליחו המצרים, בעזרת המודיעין המשוכלל שעמד לרשותם, להפתיע את ישראל.

אחרון בר, בעל הוצאת "תמוז", שחוצאה את הספר, טוען כי את המקור הערבי היחיד שעמד לרשותו קיבל מגורמים הישראליים. "מייד אחרי תירגום הספר", סיפרה המתרגמת, סמדר פרי, "הייתי צריכה להיפרד מן המקור הערבי".

על עטיפת הספר המקורי בערבית התנוחה של גולדה מאיר. לדיברי סמדר היה זה צילום של גולדה מאיר חוזמת לתצלום, שהופיע על עטיפת הספר "המחולל", שהופיע זמן קצר אחרי מלחמת יום-הכיפורים, וייתכן שאף הועתק משם.

בעיברית נקרא הספר, "איך הפתענו את הישראלים".

שמות של אושנים ישראלים ידועים שונו, או ניתנו בראשי תיבות או בשמותיהם הפרטיים בלבד, "במיקרים שהדברים גובלים בחוצאת דיבת ושם רע", חסביר בר.

המשימה הקשה ביותר שהטיל המודיעין המצרי על צאלח היתה בחודש ספטמבר 1973, כארבעה שבועות לפני פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. צאלח נצטוו לקבוע שיה גלילי-מתכת בחדריהם של מפקדי המוצבים ובעמדות השמירה. המשימה היתה מסוכנת, אך הוער הצליח לבצע במלואה. בבטן גלילי-המתכת היו מיקרופונים, שבאמצעו הם יכלו המצרים להאזין לכל המתרחש בחדרי הפיקוד - שיחות, פקודות יציאה לקרב, פתיחה באש. באמצעות האזנה ישי רה זאת, למתרחש במוצבים הישראליים, הצליחו המצרים להשפיע על החיילים שי התבצרו בתוכם, סגרו את הפתחים והדלי חות, ממתנים לסיוע מבחון. בנקודה זו נתן קציני המודיעין המצריים עצה נכונה בזמן הנכון. קצין בשם קאמל קרא לישר דאלים בצרפתית. לקריאה זאת השיבה הישראליים מייד. באמצעות מכשירי-ההאזנה שבתוך המוצב גילו המצרים. עוד קודם לכן, ששרידי החיילים הישראליים מדברים רק עברית וצרפתית.

במחצית חודש ספטמבר 1973 הוטלה על צאלח משימה, שיבוצעה גם לו עוגמת

ה סוכן המועלה ביותר של מצרים, ואפשר אף אוסף-המידע הטוב ביותר שידעה ההיסטוריה, היה נער כבן 15 צנום, בעל עיניים ביישניות ופנים עדינים שהילת שיער שחור מעטרת אותם. אולם לא תמיד מעיד הקצנן על תוכנו, שכן הנער ניהן באינטלגנציה טבעית, בקליטה מצוינת ובכוש-ניתוח מעולה.

קצין-מודיעין מצרי פגש את צאלח ב-אמצע 1970, ביושבו תחת עץ ליד מערה קטנה. אותם ימים סירר הקצין במרחבי סיני, לבוש כבדואי, גלימה ארוכה ו-עבאיה, לבוש שסייע לו להיראות כמי שעוסק במיקצוע המידברי המוכר - הבר רחת סמים.

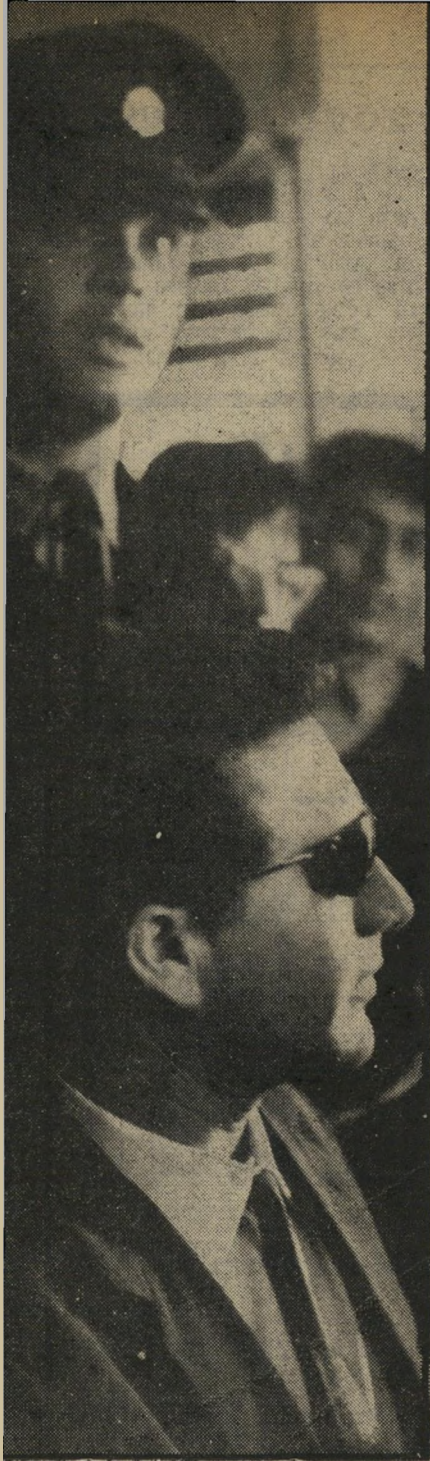
לנוכח צירור השטרות שהושיט לו הס' כים הזקן, אביו של הנער, לארח את המבר ריח עד שסיים את משימתו וכך, לאור היום, הסכה המערה בית-ספר למרגלים, וצאלח התענג על שזור פרטי במיקצוע שסיקרן אותו והלהיב את דמיונו.

במרוח ועבד ככר הקצין את הדרך ש-תאפשר לנוער לסייר במוצבים הישראליים. הרעיון בא לו בטרם נפרדו: אחת חתר-גולות פתחה בקירקור רם ללא כל סיבה נראית לעין, ואז הטילה ביצה. הקצין החליט להורות לצאלח למכור ביצים טריות לחיילי צה"ל במוצביהם. אך מהיכן משיי גים די ביצים? המודיעין המצרי צידד את הסוכן הצעיר בשש תרנגולות נוספות. אלא שברבות הימים התברר שחיילי צה"ל להוטים אחר ביצים בכמויות כפולות ומ-כופלות מיכולת הטלתן של התשע.

בגלל ריבוי הדרישה, נאלצו המצרים להעביר לצאלח ביצים דרך תעלת סואץ, והוא היה מקבל את המיטלהים ומוסר תמורתם את המידע שהצטבר בראשו. נראה שהישראלים הם חובבי פיטפוט, כמר נו המצרים. כיוון שהנער השיג כמות עב קית של מידע מתוך שיחות תמימות.

הידיד הטוב ביותר שורכש לו צאלח מבין החיילים הישראליים היה סגן בשם ג'עפר דרוויש. הוא היה מפקד נקודה 158, שכינויה מוצב ג'אבאסט.

לא כל הישראלים התייחסו יפה אל צאלח. במוצב המינהלה שממזרח ג'אבאסט היה סמל עב-כרס, יהודי ממוצא גרמני, בשם אברמן. כנראה מסיבות פסיכולוגיות גילה האיש איבה ועוינות כלפי הנער, והיה מסליא בו את מכתו כל אימת שתספו בקרבת המוצב. המרגל הצעיר התלונן לפני מי שהתלונן על יחסו של הסמל אליו, וייסוריו לא ארכו זמן רב. באחד הלילות דרסה משאית צאית כבדה את אברמן למות. עד היום אין איש יודע את זהותו של הנהג הדורס...

מרגל זוק
פירטוט

בחמש וחצי הגיעה האשה הספרדית למקום, ונדהמה לראות את המהומה. היא ראתה את ידידה נישא על אלונקה, הסריתנועה, דם ניגר מפניו ומראשו. מאוחר יותר העיר בירה שדר לקהיר, שבו סיפרה שהגיטרה ובה החוברת על ההוק אבדה.

כשיצא לי מבית החולים, לאחר כחודש, מסרה לו המיטרה את החפצים שנמצאו בבית-הקפה. השוטרים הכתישו מכל וכל את עניין הגיטרה.

כיוון שהבחור סבל משבר בעצמות-הגולגולת ומועזועזע-מות, הוחלט בקהיר להורות לשני סוכנים מנוסים לדאוג שהגיטרה תגיע לארץ הנילוס. ואומנם, כלי-הנגינה הגיע לתודתו ב-28 במאי. אותם שני סוכנים מנוסים שנשלחו לתל-אביב, התקשרו להסתיר את פליאתם כשהוטל עליהם להשיג גיטרה ישנה, ששוויה אינו עולה על מאתיים לירות, "כדי להפסיק דעתו של קצין מודיעין משוגע למוסיקה" כפי ש-הציגו זאת בפניהם.

אל שווימר הכשיל

אח המודיעין

כשהחל בית-החרושת וצ'ר לייצר את מנועהסילון וטור 9.3, החל לספקו לי-חיל-האוויר השווייצרי, סברו הישראלים שיכולו להשיג את תוכנית-המנוע באמצע עות שיחודו של מהנדס-המטוסים אלפרד פראונקנט, שלאחר שיכנוע מועט הצליחו לשכנעו לפעול עם המודיעין הישראלי.

מרגל במיזודה

בדומה למעשה-השטות שביצע מרדכי זוק כשעבר אל הגבול בין ישראל ומצרים בשנת 1961, נכשל באיוולת רבה אף מזאת בשנת 1968. איני יודע אם הוא שהתקשר עם המודיעין הישראלי, או שהי-מודיעין הישראלי הוא שיצר עימו קשר. (המשך בעמוד 54)

לקנטרה, שלח משה את השדר האחרון. הוא היה שוכב על החול לאחר שנטש את כלי-הרכב שלו, בעיקבות תקיפת מטור סים. קולות נפץ רמים עימעמו את דבריו. בשעה 16.37 קיבל קצין-מודיעין מצרי הרי-ראה לבצע משימה כמעט בלתי-אפשרית — לאחר את שיירת-המכוניות שבה נמצא משה. היה עליו להתקשר עם הליווא סעד מאמון, מספק הארמיה השנייה, כדי שזה יורה שלא לפתוח באש על השיירה, אפילו אם אנשיה יתקפו את כוחותיו. שוב ושוב קרא הקשר במינהל-הריגול למשה. דרי-מיה שררה בחדר המלא קצינים וסוכנים.

בשעה 17.30 ירדה אפלה על החזית. יריות וקולות-נפץ הדהדו בכל מקום, כשהם משי-תלבים בנהמות הטנקים, צעקות החיילים ורעש המכוניות. למרות כל אלה הצליח מסוקו של ראש מינהלת הריגול המצרי לנחות בחולות. האנשים, לבושים האז-רחית, שירדו במהירות מן המסוק, נעזרו בפנס בחפשים בין הגויות. בתוך חפירה מלאה רסיסים וחול נחלקו בגויותיו של משה, שהיה שוכב על צידו. שיעה חיילים ירדו ממנו, נושאים עימם ארון עץ ודגל. כאן בא אל סימו ספורו של רב"ט משה זכי ראפע.

ריקוד לצילי גיטרה

ב-2 במאי 1969 הגיע לי טאו, סוכן מצרי, בן לאב סיני מוסלמי, לנמל-התעופה היתרו בלונדון, ופנה ללפק חברת אל-על. האשה הספרדית, שפגש ימים אחדים לאחר מכן ליד בית ברוזצ'ק בת"א, החלה להסיר לאיטה את בגדיה. לי נדהם לגלות שיהוד עם המעיל והאפודיה, הסירה גם את הולצתה ואף שיחררה את מחוכה. היא נאנקה ב-הקלה בעוד שטף דמו של הבחור, בן ה-26, מואץ. כשהבחינה בסומק העו הפורח בלתינו חייכה בעורמה. מתוך המחוך שלפה את האוצר — החוברת על טילי ההוק.

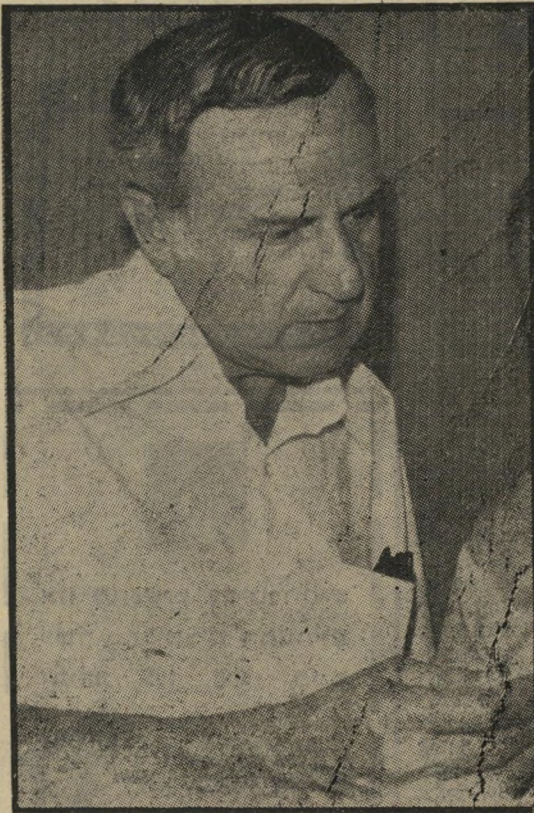
עתה שקעו השניים בהסתרת האוצר בי מקום מחבואו החדש — הגיטרה, שאותה נשא לי בקביעות. הם הסירו לוח מגב כלי-הנגינה, הכניסו את החוברת, השיבו את הלוח למקומו והדביקו אותו.

בחמש אחרי-הצהריים, ב-18 במאי, נכר נס לי לבית-הקפה שנקבע לפגישתם האחרונה לפני חזרתו למצרים. לאחר שהתיי-שב ליד שולחן הצופה אל הרחוב, הזמין בקבוק-לימונדה. את הגיטרה היקרה הגיה לידו. משפחה מרוקאית נכנסה והתיישבה בשולחן לידו. בשולחן שכן יושבה חבורה של עולים חדשים מרוסיה, שלגמו כמיות אדירות של וודקה ושוחחו בקולי קולות. הרעש הפריע למרוקאים. כהרף-עין פרצה תגרה של ממש. בסערת ההכתשות שלף אחד המרוקאים סכין ודקר את אחד הרוי-סים, ניגב את הסכין במכנסו ויצא לרחוב. לי ביקש להתערב. מישהו הלם בראשו בחפץ כבד, ולי טאו איבד את הכרתו.

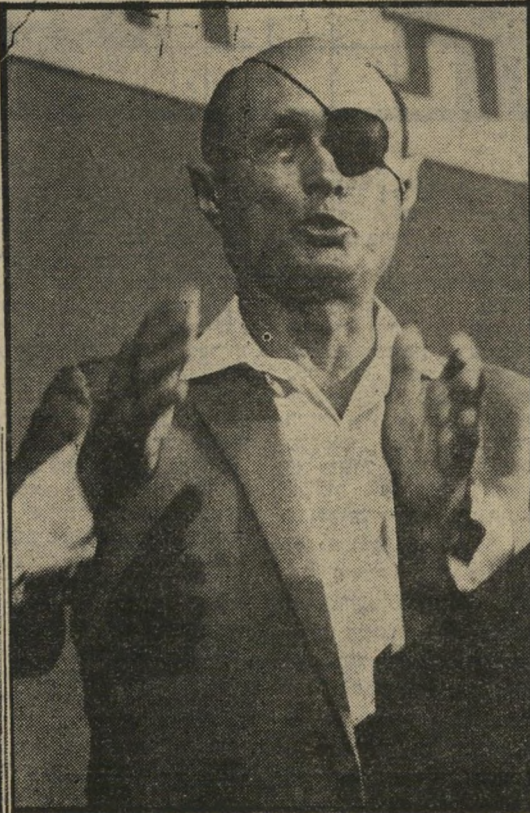
אולם שושנה קלתי-הדעת היתה זקוקה למאהב יותר מלפקיד. היא היתה ילידת אוקראינה, וכדרך הרוסים החליטה לקצר את הדרך, והומינה את משה להתגורר בביתה. והנה הופיעה בחיי משה אשה נוספת, גם היא קלתי-דעת וחמת-מוג, אך צעירה מחברתה ויפה ממנה. היתה זאת סונטה, דוקטור לינגטל, אדם רוה שחי על חברת כנסת. רעייתו של דוקטור לינגטל. דוקטור לינגטל, אדם רוה שחי על רשימה ארוכה של תרופות וגלולות-מרץ. גילה את הקשר בין אשתו למשה. בעיק-בות המהומה שעוררה שושנה הפגועה. הוא דרש מרעייתו לעזוב את תל-אביב ולחזור לקיבוצים. אולם סונטה, חברת ועדת-החינוך של הכנסת, היתה עקשנית ובעלת ביטחון-עצמי מופרז. היא סירבה, והודיעה שהיא אפילו מוכנה לוותר על חברותה בכנסת. יום אחד נקרא משה להתגייס לצה"ל. הוא ביקש מאהובתו בעלת-ההשפעה להת-קשר עם חבריה בצבא, ולדאוג לכך שלא יוצב בקירבת הגבול. סונטה התקשרה עם ידיד שלה בשם אל, אדם בעל מהלכים וקשרים בצה"ל (גם לבנו סידר שישירת ליד הבית). כך קיבל משה גיב נוח ולא-מסוכן, כפקיד בצנזורה הצבאית. בתום שירות-החובה החליט משה לחתום קבע. סביב אותו זמן התקשרה מנהלת הריגול שבקיהר עם המרגל שלה, שהתחיל להתקדם בשורות צה"ל.

מייד לאחר יצירת הקשר בין משה לי-מפקדיו שלחו לו אלה הוראה מורה — לעורר את חמתה של אהובתו, חברת הכנסת. משה, שדע שקשה לעצבן את סונטה, החליט לעורר את קינאתה. לילה אחד שבה אל ירדתה בתל-אביב, מצפה לליל-אהבים סוער, ומצאה את אהובה בי-מצב עדין עם בחורה בעלת אהוריים בול-טים, שעבדה כיועצת-יופי בפרפורמריה ב-דיונגוף. בראותה את משה העירו, שיערו פרוץ ועיקבות השפתון על פניו, התנפלה עליו סונטה כחיה רעה.

בנקמותה התלוננה לפני ידידה, אל, על התנהגותו הנלווה של הבחור כפוייהטובה. היא דרשה להעבירו ללא שהיות ממרכז הארץ לחזית. משה נשלח לנהל את סניף-הדואר בכטיסה-המבצעים הישראלי באום-מרג'ם. משם שיגר מידע על חזית התע-לה, על קו בר-לב, יחידות, בסיסים ומפ-קדות, שמות קצינים, מחסני-נשק ונקודות-ריכוז של שיריון וארטילריה. ב-13.55, ביום ה-6 באוקטובר 1973, קיבל משה הוראה באמצעות מכשיר-הקשר המתוחכם שהיה ברשותו, להתמקם בצריף המירפאה במוצב אום-מרג'ם. מימנה זה ניצב על גיבעה, במרחק 200 מטרים מחדר-המבצ-עים, שהיה בין יעדיה של התקפת-האוויר המצרית ברגיעה הראשונים של המלחמה. בשעה 14.30 שיגר משה הודעה חטופה על חוצאות ההפצצה בחדר-המבצעים. בי-מיקר נוסף מסר, שהוא ושאר אנשי-הקשר נצטוו לנוע לעבר עמדות החזית. מנקודה הנמצאת 15 קילומטרים דרומית

מנכ"ל אל שווימר
הכשלה

שר-ביטחון-לשעבר דיין
התרברבות

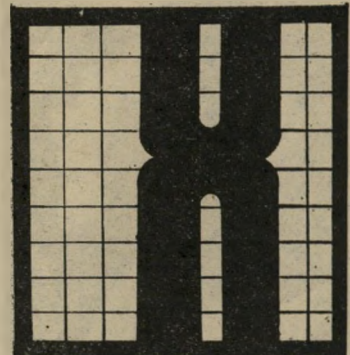
שופט אגרנט
הקדשה

קשקשת 2028

הפעל את דמיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההג' דרות הקולטות ביותר תפורסמנה, ובעלתן יזכו בפרסים כניסת זוגי לקולנוע דרייב אין בתל-אביב, קול-נוע המכונים היחיד בישראל.

קשקשת 2026

- שני קרונות שנצמדו יחד בי שבת-ירכבות.
- נחום לוי, בית-חולים "קפלן", מכוון רנטגן, רחובות.
- תאומות-סיאם בשרשת.
- צפריר לוי, מושב ערוגות, ד.ג. לכיש צפון.
- קשר מגנטי שלא כדרך הטבע.
- שרה גולדמן, רחוב בורוכוב 22, חולון.
- מיפגש צנרת.
- תג חטיבת האסירים.
- ישראל לסינגר, רחוב אילת 19, רמת-יוסף, בתים.

השבוע בדרייב אין
 בשעה 7.15
 הקומדיה לכל המשפחה
"רני השובב"
 והרפתקאותיו
 בשעה 9.30
"שעשועי נופלים"

אנו מחפשים בתים חמים
עגור התלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב שלמח 30, יט'
 טל. 827621

תשובה השולח הזה 2028

8	7		6	5	4	3	2		1
						9			
	15		14	13			12		11
			17						16
	22		21			20	19		18
		28		27	26	25		24	23
33			32		31		30		29
				35			34		
	43	42	41		40	39		38	37
		47		46			45		44
			50	49			48		
55		54		53			52		51
		60		59	58	57			56
			64		63		62		61
				66			65		
	74	73	72		71	70		69	68
		78		77			76		75
84	83		82	81			80		79
			86						85
		91		90			89	88	
				94	93	92			
		97					96		95

- מאונך:**
1. חילוף; 2. אגם; 3. אגם; 4. צעיר-לימים; 5. קרס; 6. חדל להיות בוסר; 7. פדות; 8. פדות; 9. בא לקלל ונמצא מברך; 10. חיש; 11. אר; 12. מושב בשפלה; 13. פקודה; 14. מפורשת; 15. מהלך בשחמט; 16. תרגילי-סדר (ר"ת); 17. נהר באפריקה; 18. מטבע ישראלי (ר"ת); 19. נזול החיים; 20. פתק המשמש לסימון מוצרים; 21. כלי-נשק "קר"; 22. חביטת שיבולת התבואה; 23. לכאן; 24. התרגום הרומי הראשון לכיתב-הקודש; 25. מתגורר; 26. סימן; 27. 40. מלכסיקון הבקר; 28. קידומת הולנדית; 29. יישוב במבואות תל-אביב; 30. פחד; 31. אלוהים; 32. פרי טרופים; 33. מול; 34. 50. מסולס-הציללים; 35. חוטא, גורם עוול; 36. פרחי-נוי נאה; 37. מלך שקספירי; 38. פקודה; 39. מוזר; 40. רצועה; 41. מחבטי-סניס; 42. יצר יש מאין; 43. מן השבטים; 44. בהמת-משא טיבטית; 45. אחוריים; 46. נהר באיטליה; 47. חי ימי; 48. מעביר את הגבול ללא מכס; 49. שן המפתח; 50. מעבר את הבצק; 51. צמח-בר נפוץ ממשפחת המורכבים; 52. ציפור-שיר קטנה; 53. אשד; 54. 84. הצקה, הפרעה; 55. מוצר הכיבשה; 56. 90. חבל בארץ; 57. 93. תוך בלי התחלה; 58. 94. מופע, באנגליה.
- מאוזן:**
1. מושת על כל אורה במדינה; 2. עיר אפריקאית שעלתה לחדשות; 3. 7. שוטר גודוי (ר"ת); 4. 9. מעדר כבד בעל שני ראשים מחודדים; 5. 10. בהשאלה: מרכז; 6. 12. מלת-שאלה; 7. 13. מסולס-הציללים; 8. 15. מלת-ברירה; 9. 16. בית מפואר; 10. 17. שעדיין לא ידע אשה; 11. 18. רסיס-לילה; 12. 19. מאבני השחמת; 13. 21. הכניס בביתו של אברהם; 14. 22. קידומת צרפתית; 15. 23. זמן; 16. 25. מונח בתורת-השמש; 17. 28. מס' פיק'; 18. 29. קרוקודיל; 19. 31. בשבילי; 20. 32. שקט גמור; 21. 34. מספיק; 22. 35. מלת-שאלה לזיוהי; 23. 36. עובר-אדמה; 24. 39. פתי; 25. 41. חילוף; 26. 44. תקופה; 27. 45. כינוי רעייתו של אגא-חאן; 28. 47. תרדמה; 29. 48. תנועה בים; 30. 49. חומת-מים; 31. 51. קבוצה רשומה כחוק; 32. 53. ראש-משלת ישראל לשעבר (ש"ס); 33. 56. זייר בנקאי; 34. 57. עיובו; 35. 60. דמות שקספירית נודעת; 36. 62. מקפיד ביותר בלבשו; 37. 63. פלא; 38. 64. סופר, מבקר ופובליציסט עברי (1881-1921); 39. 65. מתי רחש; 40. 66. זכר בבקר; 41. 67. ישיל; 42. 70. רומס, מועד בעקבו; 43. 72. קרקע; 44. 75. רקב; 45. 76. מחיות-הבית; 46. 78. אחורי הגוף; 47. 79. הוראה לנהג לזוו; 48. 80. תינוקות של בית-רובן; 49. 81. כינוי; 50. 83. מתווה-הנגינה; 51. 85. שאינו קטין עוד; 52. 86. הפץ יהודי; 53. 87. מטבע יפאני; 54. 88. עולץ; 55. 90. נזכר-לעיל (ר"ת); 56. 91. אציל מיקראי; 57. 92. מונח; 58. 95. מאור קטן; 59. 96. ברך; 60. 97. ככה.

מילחמה הריגול

(המשך מעמוד 53)
 מכל מקום, הקשר נוצר, קודם לכן, בטעני-רים, שחורר ממאסרו הממושך לאחר שי-הסכים לעבוד בשירות המודיעין המצרי. בי-בד"ח מעקב שנשלח מרומא למצרים. בי-נוגע לסוכן ישראלי מסויים, נמסר שלוק ניראה בחברתו. אותו סוכן היה קצין-מודיעין ישראלי שהתחזה כבעל מיפעל לחומרי-צפוי. נראה שהמישחק מצא חן בעיני מרדכי.

בעודו עוסק בשובה-הונחה במישחקו הר-כפול, החלו המצרים לבדוק את נאמנותו. בין התיירים הישראליים שהתיידדו עימו היה סוכן מצרי שנשלח לבדוק את מרדכי, שכינוי-הצופן שלו היה 22. כאשר לגמו שני הסוכנים משקה חריף בבר קטן, הות-רו חרצובות לשונו של "התייר", והוא מסר למרדכי מידע שתול. בד"ח הבא ששלח מרדכי לקהיר לא הובאו כל פרטים על התייר ועל המידע שקיבל ממנו.

המעקב והבחנה אישרו את חששות המודיעין המצרי, ומרדכי הפך מבחינה טכנית לסוכן סרת. הוחלט להשיבו ל-קהיר במהירות האפשרית. חפיסתו של לוק במיוודה במל-התעופה של רומא נפוצה בכל אמצעי-התיקשורת. הוא ביקש מהקונסוליה הישראלית לסייע לו לחזור לתל-אביב. בישראל הואשם ב-שיתוף-פעולה עם מודיעין של ארץ עויי-נת, ונידון לחמש-עשרה שנות מאסר.

מסרת מישפטו של לוק בישראל היתה לשכנוע את המודיעין המצרי שמרדכי לא יצר קשר עם סוכנים ישראליים בתקופת שהייתו באיטליה. המוסד זכה במה שראה כחיווק להנחה שאימץ לעצמו: שהמצרים לא יתמרו בעתיד על שליחת סוכנים ליש-ראל, אלא יסתפקו בעיקוב מרחוק.

הקדוש

האדם שנודע בישראל ב-1965 ששם יצ-חק בן סלומון קצין, נולד כקיסרוק יע-קוביאן. את הכשרתו הארוכה כסוכן המודיעין המצרי קיבל יצחק בקהיר. יום אחד ישב ושינן בביתו, ברובע היהודי, פסוקים מן התנ"ך. איש-מודיעין נכנס לחדרו, ו-הושיט לו מפתח שעליו הרוט המיסר 14. הוא הורה לסוכן לנסוע לבית-חולים מסור-יים במרכז קהיר.

לחדר מספר 14 הגיעו ביום המחרת אשה גת-מראה ועימה שני גברים בבגדים לבי-גים. הם הרימו את קיסרוק-יצחק מיטחו, הניחוחו על אלנקה ונשאו את מיטענם התי אל המסדרון. קיסרוק הוסע אל אולם גדל-מידות, שבתיקרתו תאורת-גיאון חזר-קה. על הדלת היה כתוב "חדר-ניתוח". כשנודע לקיסרוק, אחר-כך, מהו הניתוח שעבר אמר, שאילו נתבקש היה מסיר את היתרה הקטנה — חתיכת אור שעימה נעלם שריד נוסף של קיסרו לעברו, קשר העלול מאוחר יותר, בישראל, להעמיד את חייו בסכנה — בעצמו, באמצעות מכונת-הגילוח שלו. והאיש התכוון למה שאמר!

האם התאבד בנם?

נפילת רשת הריגול הישראלית במצרים, שקצין-המודיעין הישראלי מקס בנט עמד בראשה, הביאה לעוועד רציני בישראל ו-גרמה למה שנקרא "פרשת לבון". בסופו של דבר הביאה לפילוג במיפלגה הגדולה ביותר בישראל — מפא"י.
 אך האם באמת התאבד מקס בנט? פרי-טים על ההתאבדות לא נמסרו — אך, מתי, בדיוק. קיימות הוכחות רבות לפורת-שתיסת מקס בנט הניבה תוך זמן פירות בצורת גוף מודיעין משוכלל במצרים, גוף הדומה מאוד למודיעין האוייב בגוהליו. אך אם נופל ממנו באיכותו, לכך עלינו להיר-סיף לחישות וסיפורים מהשנים האחרונות. העוסקים כולם באלמוני החי בפיקוח המודיעין המצרי ובחיסותו, אדם שמישמר כבד מלווה אותו לכל אשר יילך, אדם שתווי פניו מזכירים מאוד את מקס בנט, מלבד הראש הקרח והשפם העבות. כך נוכל לה-טיל ספק באמינות גירסת ההתאבדות. סביר הרבה יותר שהסיפור הינו בדוטה. לסיפור ההתאבדות גלוותה תמונתו של מקס השרוע בתא, לבוש בבגדיו, עיניו עצומות. השאלה היא, כמובן, איך מבד-לים בין המונח יש לבין המונח מת.
 למקס בנט היתה השפעה מכרעת על מהלך ההיסטוריה. הוא גילה הכל אודות מודיעין האוייב, הוא שהביא בעקפיו ל-שיכנוע ממשלת התפיכה המצרית בחומרת המילחמה החשאית שמנהל האוייב. בעזרת בנט נתקבלה החלטה להפעיל את התוכניות להקמת גוף מודיעין משוכלל למצרים.

האירועים המרכזיים בצפון הארץ

במיסגרת אירועי בחירת

מלכת המים

1976

בירה גולדסטאר

בחסות

העולם הזה

מטעם

טבריה

בחסות ראש העירייה מר משה צחר

טקס בחירת

נסיכת הכנרת

ביום שלישי, 20.7.76

בשעה 9.00 בערב, על גג

"החוף השקט"

חיפה

טקס בחירת

נסיכת הכרמל

ביום חמישי, 15.7.76

בשעה 9.00 בערב באולם

קולנוע "ארמון"

12 יפהפיות * תוכנית אמנותית מפוארת * חזמורת

* תצוגת בגדיים וחוף של "גומקס" * מתנה לכל אשה ונערה בקהל: איפוד

עיניים של "אאומדור גידל" * שעשועונים * הגרלות של מערכות איפוד

מושלמות של "אאומדור גידל" בשווי אלפי ל"י חינם

ינחה - יצחק - יבדר - ישעשע

דודו דותן

המלחין-זמר

המלחין-זמר

נציגי ישראל לארועיזיון

שוקולד מנטה מסטיק * צביקה פיק * ג'קי אלקיים

* * *

חיפה: מכירת כרטיסים מוקדמת ב"קופת חיפה" רח' הרצל 21, טל. 662244
טבריה: מכירת כרטיסים מוקדמת ב"חוף השקט" ואצל אלחדף

* * *

הקהל יחזה במועמדות המשתמשות במיבחר מוצרי "אוליביה" של "עץ הזית" • טיפול בשיער המועמדות על-ידי מוצרי "וולה" • המשתתפות תצגנה סנדלים תוצרת בית-החרושת "אל-גה" • קישוט במה: "אירגונית" ו"גינצבורג פרחים" • הכנת הכתרים: רחל גרא משרדי הפקה: "י. גיזרי" — מופעים" טל. 03-227063

איכתובים לצופי

הוא כולל בתוכו את אגדת הברווזון המכור ער, אבל מהחיים. "הנני בחורה בת 26, אשר לצערי הטבע לא הנן אותי בתכונה הנדרשת ביותר עליידי הבחורים היום והיא: יופי. אינני מיפלת, אבל אינני יפה במיוחד. אני בחורה פשוטה בהחלט בלי דרישות מיוחדות של אביר-על-סוס-לבן או מיל-יוגר, מסתפקת במועט. אוהבת לקרוא ספרים, לעסוק בספורט ועוד כל מיני תחביבים. מחפשת את החבר לחיים שיבין את מצבי. עליו להיות גבוה, מעל 180

טוב, עכשיו אפשר כבר לגלות. אני לא הייתי כאן איתכם בחודש האחרון. גם לי מגיע קצת חופש, לא? את המדורים שקראתם בעת העדרי הכתני מראש, וזאת הסיבה לכך שבועי-המיכתבים שהתפרסמו בהם קיבלו את הודאו שהצטרב עבורם באיחור. נשאר לי רק לקוות שהם לא החמיצו שום דבר בשל העיכוב.

עכשיו חזרתי טרייה ורעננה, כמו לביאה צעירה, מוכנה למלא את כל מישאלות ליבכם. רק שיחיו לכם כאלה. על שולחני נטרמו המוני מיכתבים לפירסום ויקח קצת זמן עד שגם אלה מהם הראויים לפירסום, יגיעו לכך. אבל הסוף יהיה טוב, אתם תראו. אני אפרט את כולם.

עוד משהו קטן. כשלא הייתי כאן, מיי שוה בילבל את היוצרות. אינני מצליחה בשום פנים, למרות כל מאמצי, לזהות את בעלת המיכתב שמיספרו היה (3/23). כמו כן, גם לא את כתובתה. אז אם היא מעוניינת בתעסוקה מלאה לחודשים הקרובים, שתמהר להודותה בפני. יש לה שק דואר שרק כדי למיין את התדקק לשתי מזכירות.

בן-רוזג לסרט

משהו נחמד לפתיחה. שמהתחלה יהיה לכם טוב על הלב. זהו מיכתבה של (1/28): "אני רוצה ללכת הערב לסרט ופשוט אין לי עם מי. חשבתי שאולי את, עם הקשרים שלך, תוכלי לעזור לי. לא איכפת לי איזה סרט, רק תגיד לי שביאי ממחטה אם זה עצוב ורומנטי — צמרגפן לאוונגים (שלו) אם זה מצחיק — הרבה סבלנות אם זה כבד ומסובך לי. וכמוהו שני כרטיסים. לי אין פרוטה. (אגב, אני אומנם בת 24, אבל לא סרטים נורא מעל לגיל 16)."

את המישפט שבסוגריים לא הבנתי. למרות זאת, עם אחת כזאת, הייתי מרשה אפילו לבעלי ללכת לסרט.

הרצל בלוס-אנג'לס

תרומתי המיוחדת לרגל חגיגות המאה תיים לעצמאות ארצות-הברית, הוא מיכתבם של (2/28).

"אנו אח ואחות ישראליים, השוהים ב'לוס-אנג'לס' (קליפורניה) ומעוניינים להתכתב עם צעירים וצעירות ישראליים, אפילו למטרות רציניות..."

מוכרחה להפסיק אותם בנקודה הזאת. יש לי כבר המון שאלות. אל"ף — אם אתם כל כך מעוניינים בצעירים וצעירות ישראליים, או למה אתם לא כאן? בי"ת — מה קרה בלוס-אנג'לס כבר אין מועמדים למטרות רציניות? יש לי עוד, אבל אני באמת לא רוצה לקלקל להם, בחג העצמאות שלהם. אני מחזירה להם את המיכתב.

"ובכן נציג את עצמנו: אני עונה לשם הרצל (הארי), גילי 26 שנה וגובהי 169 ס"מ. אחותי רות גילה 20 שנה וגובהה 160 ס"מ."

נתונים נוספים לא היה להם למסור, מילבד זה שבארצות-הברית כותבים את הסיפור בלי הקו באמצע. לא יודעת למה זה חשוב. הם בטח יסבירו. לפי תוריים המשתרבים ליד שגריחות ארצות-הברית כאן, יהיה להם למי להסביר.

אגדה מהחיים

מי שהחמיץ השבוע את הנס כריטיאן אנדרסן עם דני קיי בטלוויזיה, יוכל לפצות את עצמו במיכתבה של (3/28).

גמור. גמור סופית. מאידך אני מאוהב באשה אחרת שעדיין אומרת, לא? אבל זה כנראה עוד לא גמור. בינתיים, הוא מחפש.

"מה שנשאר לי היום זה המון כוח לאהוב. המון כוח לתת ולקבל. המון כוח לבתי מנוצל. אני מחפש קשר מונוגאמי זמני עם בת-זוג שתהיה מוכנה להתחלק עימי בכל הדברים היפים שאיש ואשה יכולים להעניק זה לזה. וכשאני אומר כל הדברים, אני מתכוון לכל: לא רק גוף, אלא גם נפש. לא רק מין, אלא גם רגש. וכשאני אומר 'זמני', אני מתכוון לפשוטם של דברים: קשר בו שני בני הוג, צירי כים להיות מוכנים ליום בו יהיה צורך להיפרד בנשיקה — ואיש לדרכו. ועד אז לאהוב. לאהוב באמת."

באמת אני לא יודעת למה פירסמתי את המיכתב הזה. הרי בין כלם הוא לא יקבל תשובות. אולי עשיתי זאת רק כדי לספק את יצר-הנקמה הנשי שבי: תראו מי הם הגברים!

בתי-אדם בסך הכל

"קודם כל מחיאות-כפיים למדור שלך. מקסים!" — אבל זה לא ביגלל התנופה שאני מפרסמת את מיכתבה של (7/28). להיפך, אני מאמינה לה שהיא כנה ומודה לה בכל לב על המחמאה. לא יוסיק גם לאחרים לתת לי קצת מחמאות בין ציון מיספר הסנטימטרים ומידת הנחמדות. אני אוהבת את זה.

אבל אנתו עוסקים בה ולא בי. אז: "ראי: דווקא לא בכי ודיכאונות, רגישות מוגזמת והרעת הלב. להיפך — המון אהבת-חיים, אושר, ספונטאניות. רגישות בריאה — (רק רגע, הפסקת גשי מה) פילוסופיה עם יכוחים בלילה-בלילה, איין ראנד וקריו ועוד המון המון אצור רים ב-170 ס"מ ו-18 שנים. כל אלה (חוץ מהגיל, כראה) חסרי תקנה, לשימי חתי."

"כמוהו שפועל יוצא הוא שמי שאני רוצה יהיה זה שימצא בי תשובה לכל ערכיו. שהכל יהיה הדדי ומתובל בהר מור ובהרבה תבונה. אבל — אזהרה: לפעמים אני מירשעת לא קטנה, עוקצנית, ובסך הכל בתי-אדם. או נא לקחת סיכור גים בחשבון."

מוכרחה להתוודות: זהו סוג המיכתבים שכובש את ליבי. לא להאמין שהדבר החכם הזה הוא רק בן 18. לא יכולה להתיי אפק. מוכרחה להעניק גם לה את פרס השבוע. לא איכפת לי שזה יהיה על חשי-בון הפרס של השבוע הבא.

הצעה מיוחדת

שמרתי את (9/28) לסוף, בתור הצעה מיוחדת. אחרי שתקרא, תודו בעצמכם שזה לא הולך ברגל.

"אני איש-עסקים המסתובב מעיר לעיר. אני בגיל 30 פלוס ומחפש בחורה מגיל 22 עד 35, שאותבת לטייל מעיר לעיר וללון במלונות-סאר, לבלות בפיאנו-בר, את הנסיעות אני עושה אומנם ברגל עט-קיס, אך אני גם משלב את זה..." ועכשיו מובטח לי שהמיכתב הראשון ש-הוא יקבל יהיה ממס-החכנסה, אם אין להם שכיחה השבוע.

כו, נחזור אל זה שמוכן לאפשר לך להצטרף אליו בסיווריה-עסקים שלו. "הדי-חכם היחידה שלי היא שתהיי עם הדי-פעו נאה, ומעניינת לשיחה." "ג.ב. אף פעם לא ידעתי לכתוב מיכתב חבים אישיים."

מיכתבים לפירסום במדור זה יש להפנות לכתובת: מיכתבים לצופי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכתבים במדור יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית לרשום את הכתובת הנ"ל ועל הפנימית — מבוילת בבול של 45 אגור רות — את מיספרו הסידורי של המכתב בילבד. מיכתבים לבתי מבויללים לא ישלחו לתעודתם.

יבשות: אני בן 23, סיימתי צבא כמו כור-לם, עובד ולומד (גם כמו כולם). מחפש אותך בין גילאי 22-18, גבוהה, רזה ונחמד.

"נשמע לי מעט יבש, או עברתי לסגור-היו של הצ'ח'צ' המצוי: הלו הלו מותק. לאכפת לי איך קוראים לך, אם את מזל או נינט, ואיפה העבודה שלך. מה שחשוב לי שתהיי אחת כזאת, בסדר, מהג'מע, ושיהיה לך גוף שכל החברה יצ'תגעו עליו כשנענטו על הים..."

היו לו עוד כמה וריאציות על הגר-שא. אבל אני לא רוצה להלאות אותך. מה שחשוב הוא: "אני מחפש אשה ש-הריח אשה, שגהיה כמו בברים, רק ש-תהיה אשה. שתהיה גועית, אוהבת טיולים ברגל (כמו שעשיתי בצנחנים), מהשנות-1954-1958, מאזור חיפה ורצוי שיהיה לה גם איזה חדר קטן לבד (בלי ההורים)."

בלי דרישות מיוחדות

זה צריך להיות הסלנג החדש של הנו-ער או מה?

מיכתב פרס

בלאדה לחייל, בצרה אזרחית

מיכתבו של (8/28) הוא ללא ספק מיכתב יוצא-דופן, גם בערימות המיכתבים הבלתי-שיגורתיים שאני מקבלת. הוא ביקש ממני לסגן אותו, מתוך חשש ששפתו עלולה להצחיק את הקוראים. אבל לא מילאתי אחר בקשתו. הכנות, במקרה זה, היא מעלתו הגדולה ביותר. אז למה לקלקל?

הבעייה שלו אינה אשה. הבעייה היא כסף. אבל אין מה לחשוש, הוא לא מחפש נדבות או תרומות. שיפטו בעצמכם.

"כסף הוא מושג ולליל האדם החושב שוטח ומשתטח לפני כאליל ואלוהים. הוא מעמיד את כל העולם על רגליו או לטוב או לרע. יש אנשים שהאליל נמצא ברשותם. אחרים רעבים לו. יש הזקוקים לו כדי לבזבזו ולעשות חיים. אחרים נצרכים לו למטרות יותר נכבדות.

"אני חייל בן 20, גבר נאה החושב את עצמו לפיקח. לפני כשנה וחצי, רכשתי חברה שהיתה כפרח בשיא פריחתו. רבות אני יכול לספק על אותה תקופה מאושרת: על מראות זיו עולם ויופיים של החיים; על כנות, יושר, ואהבה שנרכשה כדבר מובן מאליו.

"וקרה, לעזאזל, שאותה נערה נכנסה לטראומה נפשית עצומה, שטובי הפסי-כיאטרים לא הצליחו עד היום לאבחן את מקורה. פשע הגורל הוא שאותה נערה שנפגעה מחיצו של השטן אחי מבית הרוס, אמא שיכורה ואבא זונה. מי שנשאר לבדו בחיים שחורים אלה כדי לזקוף את גווה, ולגרום לאותו פרח שנבל לשוב ולפרוח, זה אני. זה אני שבשום פנים אינני מסוגל לזרוק מלחי את אותה אהבה. מצפוני ונפשי ממאנים לזנוח אותה.

"למי שמבין בזה, טיפול פסיכיאטרי עולה כיום הון תועפות. זה כולל גם את אותו חומר יקר שבמקרים לו בטיפול, הקורא מנטוסל סודיום.

"אניי מבקש נדבות. לא אחיה מוכן לקבל כאלו. אני בפירוש מבקש לעבוד. בכל מיקצוע אפשרי. אפילו אם זה עזרת-בית או ג'יולו. אני מוכן בפירוש אפילו לסבול באותה עבודה שיתאפשר לי לעשותה בזמני הפנוי ובחופשותי מצה"ל. אבל בתנאי אחד: אותה עבודה חייבת להכניס לי את מקסימום הכסף במינימום זמן. הגעתי להחלטות קיצוניות כגון זו, אחרי ניסיונות רבים וכושלים למצוא את אשר אני מחפש. בעבודות רגילות אני צריך לעבוד לפעמים חודש אחד כדי לממן טיפול אחד עבור נערת, הזקוקה לטיפולים אלה במוצע אחת לשבועיים.

"במחשבותי הרבות הגעתי לכל התחומים, כולל מחשבות על פשיעה. הגעתי אל מיכתב זה כמוצא האחרון עבורי לפני הידרדרות. יש לי עוד המון. אבל זאת התמצית. שום מילה לא תוכל לבטא את הרגשותי אם פירסום מיכתב זה יעזור."

למרות שזהו מדור המיועד למחפשי "התנים" ו"כלות", אני מתפללת שמכתבו ימשוך את תשומת-ליבו של מישהו שיוכל לסייע על באמת.

מיכתב זה מזכה את שולחו בפרס השבוע של חברת הדס — חבילת מוצרי-יופיו מוצרת חברת הדס בשווי של 200 ל"י.

בסיגנון הצ'ח'צ' המצוי

"רצייתי לכתוב לך, אך היה לי קשה להחליט על הסיגנון." כותב לי (4/28). "אז ניסיתי את הרומנטיקן. ששקיעות וזריחות ושמש אדומה כעור מדת בין שמיים וארץ, תלויה. ורוח קריי-רה מעיפה עלים במעגל דמוני. ואני לבד. וחושב עלייך, לוא הייתי כאן לחלוק ברגי-שותיגו. הלוואי..."

"בצמרמורת עזה עברתי לזה שמדווח

אף אחד לא מכיר את פניך כמוך

קינלי

מוצר של חברת קוקה-קולה

משקה חדרש בטעם וניחוח של תפוזים טריים.

קינלי אורנג' וקינלי לימון בבקבוק רגיל ומשפחתי.

קינלי - טעים, מרווה, כיף להיות צמא..!

מינרל בישראל ע"י התקירה התרבותית לייצור משקאות קלים בטעם ייחודי מוסטר על קוקה-קולה

על גלי ההתרגשות העולמית בעיקבות מיבצע אוגודה, זכתה מלכת-היופי של ישראל בפעם הראשונה בכתר העולמי

ממוצעת. האב, זאב מסינגר, היה טייס קרבי בטייסת הראשונה של חיל-האוויר, וידיים הטוב של מודי אלון ז"ל ועזר וייצמן. הוא נפצע בעת מלחמת-העצמאות. הפסיק לטוס, וכיום הוא עובד במפעלי רכב נצרת.

רינה התגישה, כמוכן, לחיל-האוויר, הייל השומר על מסורת של אבות נבנים ומשתדל לגייס את בני טייס-האוויר להמלצות האב כדי להתגייס לחיל-האוויר. לכוותיו. אולם רינה לא היתה צריכה להיות לה שני תחביבים ערב גיוסה, ובהם היא ממשיכה לעסוק עד היום: הדאיה, והברים שהם אנטי-ביטחון של אל"על. הדאיה היא אהבתה הראשונה של רינה. הצעירה שינקה את עלילות חיל-האוויר מסיפורי אביה וחבריו, החלה דואה כבר בגיל 14. הידידות עם קציני-הביטחון של אל"על באה לרינה מאוחר הרבה יותר. «בטיבוען הדברים הם אחרת. לא היו לנו בבית-הספר זוגות, כל החבר'ה היו ביחד. חבר ראשון היה לי רק כשהייתי בת 16. וגם אז לא יצאתי איתו מייד, אלא הוא חיכה הרבה זמן עד שהזמין אותי, ועוד שתי חברות שלי, לדיסקוטק בטבריה.»

כל החברים

קציני-ביטחון

אתו חבר הוא כיום קציני-ביטחון של אל"על. החבר הבא בתור היה גם הוא קציני-ביטחון של אל"על, ובכלל, כל

כ אשר הודיע בוני פארקר, מנחה תחרות מיס-תבל שנערכה בתחילת השבוע באולם ל, הוא אולם האופרה הסינית בהונג-קונג, כי רינה מסינגר, מיס ישראל, זכתה בתואר מיס-תבל 1976. היה ברור לאלפי האנשים שישבו באולם, ולמיליוני הצופים בעולם שחזו בטכס כולו מעל מסכי הטלוויזיה, כי פעולת אנטבה הולידה את הניצחון השני של ישראל.

צברית

בלתי-מקולקלת

רינה מסינגר, כפי שכונתה בהונג-קונג, או רינה מור, כפי שכונתה בטכס בחירת מלכת-היופי של ישראל בירושלים היא, ללא ספק, בחורה יפהפיה. אולם על-פי התקנים של תחרות מיס-תבל הדרשים נערות דקות-גידור, בדרך-כלל בעלות שיער בלונדי גולש ובעיקר לא מישראל או ממדינה פורבלמאטית אחרת, לא היתה רינה נבחרת בכל שנה אחרת.

למרות מיסטר-הדיאטה החריף שהטילה על עצמה ערב תחרות בחירת מלכת-היופי, שנערכה על-ידי השבועון לאשה בירושלים, דיאטה שכתוצאה ממנה הורידה מיס-תבל 12 קילוגרמים, היו בין המועמדות האחרות נערות בעלות גוף הטוב משלה. שיערה של רינה הוא אמנם בעל גוון בהיר, אך בוודאי אינו בלונדי גולש ורך. גם סרט-השילוט שגשאה על גופה והבגד ה-

מלכת אנטבה

חיוך מלכותי, פשטות טבעונית, ניצחון מדהים

או היו לי מחזורים. העובדה שהתגוררתי עם שני בתורים בדירה שכורה בתל-אביב לא הרתיעה אף אחד מהמחזורים שלי, וגם לא העובדה שלא ידעתי להתאפר — הם אהבו אותי כמו שאני. מה שגוטר לרינה עכשיו הוא רק לקות שכל אלה שייפגשו בה, בסיוור המלכות בן השנה שהיא תערוך, יאהבו אותה כמו החבר'ה מטיבוען או מהדירה השכורה.

היא מחליפה את שימלת-הלאום שלה. היימלה הבידואית, באוברול תוצרת הונג-קונג, ואת האוברול בביקיני, ואת הביקיני בשימלת-גשף מפוארת, התאפרה לראשונה בחייה ערב תחרות מלכת-היופי. «היו לי, ויש לי, הרבה מחזורים», סיפרה רינה ל ידידיה לפני נסיעתה למזרח הרחוק. גם כשהייתי שמנה ורחוקה מלהיות יפה, כמו שאמרים שאני היום, גם

החבר'ה שלי הם קציני-ביטחון באל"על. שלא כמועמדות אחרות, אין רינה מת-ביישת לספר כי היא הגישה את מועמדותה לתחרות מלכת היופי בעצמה. רינה, היימלה עומדת עתה בשלבי השיחורר מגדו"ע-אוויר, שם היא משרתת כמדריכה, עשתה זאת «בשביל הכיף». הנערה שהופיעה באולם ל, ואחרי-כך במלון-הפאר אנטסטור בהונג-קונג, כש-

לאומי, שימלה בדואית מצועצעת בריק-מתיכסף, העידו יותר מכל דבר אחר שי היא ישראלית. ואכן, רינה מסינגר היא אולי אבי-טיפוס של הצברית הישראלית הטובה והבלתי-תמקולקלת. למרות שנולדה במושב התחנכה וגדלה רינה מרבית חייה בקריית-טיבוען, שם יש למישפחה משק, הוריה הם דוגמה של מישפחה ישראלית חיונית

העולם הזה

השערוריה המאיימת
לפוצץ את
סיעת המערך בכנסת

השבוע

ההוצאות

של ח"כ ורננה